CHRISTIAN LÉOURIER

OMUL CARE UCISE IARNA

Traducere : DUMITRU TĂLVESCU
Coperta : NICOLAE SÎRBU

CHRISTIAN LÉOURIER
L'HOMME QUI TUA L'HIVER
© Éditions J'ai lu, 1986
© Editura Brâncuşi, 1992

CHRISTIAN LÉOURIER

OMUL CARE UCISE IARNA

ROMAN

EDITURA BRÂNCUȘI

PARTEA ÎNTÎI

L O E D

Tare și puternic era Bleoc, zeul focului. Cînd apăru, în fața frunții sale strălucitoare, Heloc se-nfricoșă și fugi.

Nedim se iubi cu Bleoc. Ea îi dărui copii numeroși, căci pîntecele-i era roditor. Și dintre toți copiii, omul era cel mai îndrăgit.

Știindu-se atotputernic, Bleoc deveni arogant. Gelos pe dragostea cu care Nedim își înconjura progeniturile, începu să-și devoreze copiii.

Numai că un om, un fiu de-al lui Heloc, îl provocă la luptă, îl înfruntă și-l răni. Forțele lui Bleoc slăbiră. Din depărtări se auzi plînsetul tînguitor al lui Heloc. Lui Nedim i se făcu milă și-l rechemă lîngă ea pe primul ei soț, dăruindu-i-se din nou.

Plictisit, Heloc redeveni zeul crud de altădată, și-și înlănțui adversarul slăbit, într-un puț săpat în adîncul cerului. Iar pe Nedim, mama noastră, a acoperit-o cu o mantie de gheață, pentru ca pîntecele său să nu mai rodească.

Atunci Nedim chemă în ajutor pe urmașii lui Bleoc...

Akren se teme să mai stingă lumina. Visul ei s-a transformat într-un coşmar. Gogleth se răzbună. Pe ziduri se perindă inscripţii cu caractere şerpuitoare. Faţa hidoasă a zeilor le dezvăluie ironia. Cu un simplu gest, ea poate să-i redea întunericului din care n-ar fi trebuit să-i scoată niciodată, dar ştie că e prea tîrziu s-o mai facă. Pentru că nu le mai poate uita chipurile. Cum nu mai poate să şteargă imaginea mumiilor tulburate din somnul lor veşnic.

Şi totuşi, frescele sînt atrăgătoare. Culorile lor, încă vii, distonează într-un contrast barbar, care accentuează puterea mişcărilor şi forţa atitudinilor. Cînd le-a zărit prima dată, ochii i s-au umplut de lacrimi. Nu dorea decît să le contemple. Numai că în vremea aceea, zeii din Nedim rămîneau nemişcaţi pe ziduri, nu coborau din fresce pentru a-i sfîşia sufletul.

Încercă să-şi umezească cu limba buzele crăpate. Fruntea i se umplu de sudoare. Mirosea a fîn putrezit. Febra îi lăsă numai atîta putere cît să-şi dea seama de starea în care se află şi din care nu poate evada. Ar dori mult să vină Ennian să-i dea din băutura care linişteşte. Numai că el a abandonat-o. Umărul strivit îi pricinui noi dureri. Trecu neliniştită un deget peste cicatricea care-i brăzda obrazul. Prin vene îi pulsa un fluviu de lavă. Afară, termometrul cobora sub cincizeci de grade.

Din nişa alăturată se auzi un mormăit. Diaspad îngîna în somn cuvinte fără înţeles. Îi lipsea pro-

vizia de lethe. Porcul, îndrăznise s-o atingă ! Se scutură de scîrbă. Totuşi, i-ar fi plăcut să simtă greutatea unui bărbat deasupra trupului ei arzînd de dorinţă, pentru a simţi că trăieşte din nou. Dacă Diaspad ar fi răspuns dorinţei ei, i-ar fi fost recunoscătoare.

Afară e zi sau noapte ? Oare ceilalţi ce fac ? Pregătesc un nou asalt ? Inaatoc îşi îndeplineşte el sarcinile cu fidelitatea unui cîine de atelaj ? Apucase Ennian să-nfrunte zeul ? Sau era deja mort ? Asta ar explica nepăsarea sa.

El cunoştea oraşul. Ştia ce-i aşteaptă aici şi nu a prevenit-o. Iar dacă a făcut-o, a făcut-o în felul lui, pe care ea nu l-a înţeles.

Din cînd în cînd, lovituri surde zguduie oraşul din temelii. Curenţii de aer aduc miros de mucegai şi iz de aer proaspăt. În Nedim, cea mai mică adiere este de temut. Vîntul, atunci cînd nu usucă nările şi plămînii, aduce cu el mirosuri îngrozitoare.

Îşi aduse aminte de ziua în care debarcase în această lume şi de greaţa care a cuprins-o cînd a simţit pentru prima dată aerul planetei.

Akren strîmbă din nas. Vîntul aducea o duhoare insuportabilă. Documentaţia astronautică nu pomenea nimic despre mirosuri. De altfel nici peisajul nu semăna cu ceea ce i se prezentase înainte de plecare. Irizaţii electrice se reflectau în noroiul în care se afundaseră tălpile astronavei. Orizontul se dilua

în umiditatea aerului. În spatele vălurilor de ceață se întindea Loed, orașul consular. Iar dincolo de el...

De acum încolo, Gogleth nu-i va mai scăpa. Akren trăise pentru acest oraș. Ca să-l vadă, suportase îndelunga noapte de hibernare. Atunci, de ce oare, fiind atît de aproape de țelul vieții ei, se simțea dezorientată ?

O tuse ușoară o făcu să se întoarcă era Isel. Nu-l auzise apropiindu-se. Tînăr, înalt, melancolic, era de o discreție absolută. Respira sacadat, cu privirea pierdută în zarea cenușie.

— M-așteptam la o chestie ca asta, zise el aproape ușurat de această constatare.

Isel făcea parte dintr-un clan care stăpînea cea mai importantă dinastie comercială de pe planeta Lanmeur. Akren nu avea această șansă ; ca să obțină aprobarea pentru organizarea expediției către Gogleth, i-au trebuit multe eforturi și tot atîtea compromisuri. De aceea nu înțelegea descurajarea lui Isel, ba chiar o irita.

— Atunci de ce-ai mai venit ? întrebă ea furioasă.

Isel nu-i răspunse.

— Ce mai așteptați ? se auzi o voce în spatele lor.

Akren se întoarse surprinsă. Nu-i plăcea deloc micuțul chel care stropea cu salivă în timp ce vorbea. Și asta, fie din cauza limbuției sale, fie din cauza politeței lui exagerate.

— Aeroglisorul nostru va fi în curînd pregătit. N-ați vrea să...

— Sîntem întîmpinați de cineva, îl întrerupse Akren, arătîndu-i cu degetul vehiculul ce se îndrepta către ei.

Micuțul își puse mîna streașină la ochi, privind în direcția arătată.

— Se vede cumva blazonul planetei Lanmeur pe carlingă ? întrebă el.

Vehiculul care se îndrepta spre ei era desuet și ruginit.

— Așteptați pe cineva ? îl întrebă Akren, mai mult din politețe.

— Știți, eu sînt însărcinat cu o misiune importantă, zise omulețul umflîndu-se în pene.

Akren își stăpîni cu greu iritarea. De la decolare, funcționarul îi împuiase urechile cu această misiune despre care ea încă nu știa nimic.

— Consulul a fost prevenit, continuă el. În mod normal, ar fi trebuit să ne întîmpine... De altfel, cred că el se găsește în vehiculul care se apropie.

Fără să mai aștepte vreo replică, începu să coboare pasarela, urmat de Akren.

Ajunseră la baza navei în același timp cu aeroglisorul. Cei doi secunzi ai funcționarului îl așteptau deja acolo. Îl salutară cu politețe, fixînd din priviri vehiculul ce se apropia. Prudent, omulețul nu se îndepărtă de balustradă. Terenul fiind desfundat, picioarele intrau pînă la glezne în nămol.

Mai puțin grijuliu, din aeroglisor sări un personaj neașteptat, aterizînd într-o jerbă de stropi de noroi.

— Bine ați venit pe Nedim ! zise el răgușit. Care dintre voi mă înlocuiește ?

Privirea i se opri sfidătoare asupra funcționarului apoi asupra celorlalți. Ridică fruntea, admirînd corpul bombat al navei.

— Frumoasă mașinărie ! Păcat că pleacă goală. Oricum, n-are importanță. De fapt, nici nu m-am prezentat. Sînt Diaspad, consul și guvernator plenipotențiar al acestei planete.

Akren aruncă o privire asupra omulețului ; acesta părea uluit la vederea interlocutorului lor. Diaspad o ființă cam de patruzeci de ani, cu pleoapele umflate din cauza consumului de alcool, cu o privire spălăcită, îi măsura pe toți călătorii din cap pînă în picioare. Fața îi era încadrată de o barbă crescută în neorînduială. Mirosul greu din aer nu acoperea damful de sudoare pe care acesta-l răspîndea. Îi lipsea un nasture de la gît, lăsînd să se vadă un guler murdar și o vestă de uniformă, mult prea strîmtă pentru el. Părul strîns într-un fel de coadă de cal îi dădea un aspect timid de îngrijire.

— Sînteți muți, sau încă nu v-ați decongelat ? îi apostrofă consulul.

— Excelență, dacă îmi permiteți, sînt administrator raportor clasa I și mă numesc Bugul. Aceștia doi sînt asistenții mei, domnii Muld și Tarog.

Consulul salută printr-o reverență batjocoritoare.

— Nu vă așteptați la așa ceva, nu-i așa ?

Cu un gest larg, arătă spre astroport. O cîmpie noroioasă, în care nu erau decît două clădiri căzute în ruină.

— V-a pierit glasul din cauza mea ? Să vă intre bine în cap aici sînteţi la marginea imperiului.

— Excelenţă ! se revoltă Bugul.

— Vă şochează ? De acord, numai că noi am venit aici ca să aducem acestei planete îndepărtate binefacerile civilizaţiei. Să nu mă întrerupeţi... Nava voastră n-ar trebui să ducă spre metropolă ceea ce această planetă are mai preţios ?

Cei trei funcţionari erau consternaţi. Pe Akren n-o mai interesa disputa lor. De peste tot, se îndreptau spre navă tot felul de vehicule. În curînd, noii sosiţi fură înconjuraţi de o mulţime compactă. Se retrase către ascensor, speriată oarecum de privirile indiscrete pe care le simţea. Dintr-un punct de vedere, Diaspad avea dreptate ; după aspect, compatrioţii îi semănau întrutotul. Chiar dacă la unii se vedea că încercaseră să-şi aranjeze ţinuta, toţi aveau în comun pupilele dilatate, părul în neorînduială, trăsăturile marcate de oboseală. Tăceau toţi, privind pe furiş către consul.

Acesta, c-un surîs în colţul buzelor, îşi concentră toată atenţia în direcţia navei. Bugul înghiţi în sec şi zise

— Excelenţă, poate doriţi să aflaţi ce cuprind scrisorile mele de acreditare.

— Mă mir că nu le aveți cu dumneavoastră, murmură Diaspad fără să-și mute privirea de la navă. Ca trimis special, ar fi trebuit să le fi avut în capsula de hibernare.

Bugul strînse din dinți, neîndrăznind să se certe cu consulul ; ar fi fost prea mulți martori pentru un scandal care ar fi pătat autoritatea consulului sau, mai rău, pe aceea de ambasador cu care era investit.

În fața mulțimii tăcute, care stătea în așteptare, Akren se simți și ea amenințată. Se apropie de consul, încercînd să-și depășească starea de neliniște.

— Excelență, chiar cînd ați ajuns, eram hotărîți să ne îndreptăm spre Loed. Am făcut o călătorie lungă și sîntem marcați de starea de după decongelare. Fiți, vă rog, amabil și ajutați-ne să ne găsim un adăpost.

Diaspad își mută în sfîrșit privirea de pe carlinga afumată și privi spre Akren. Ceea ce-i citi în ochi, nu-i plăcu deloc fetei.

— Tu ești arheologul, nu-i așa ? zise consulul.

Akren aprobă înclinînd fruntea.

— Ce poate să vă intereseze pe Nedim ? Locuitorii s-au obișnuit să fie nomazi... Singurele ruine acceptabile sînt cele ale capitalei.

— Predecesorii mei au semnalat existența unei cetăți, răspunse Akren.

Diaspad pufni

— Ar fi trebuit să vă fi ales alt anotimp. Toate așezările se află dincolo de tropice. Cea mai apro-

piată este la cel puțin douăzeci și cinci de metri adîncime, sub gheață. Credeți că ați putea scormoni pînă acolo cu unghiile ?

Akren îl privi cu dispreț. Niciodată nu fusese impresionată de mojicie, și nici de îngîmfarea provocată de beție.

— Voi angaja o echipă de băștinași. Numai dacă, în calitate de guvernator, nu mă veți împiedica să o fac.

Diaspad mormăi

— Așa e ! Am puteri depline atîta vreme cît însoțitorul dumneavoastră, domnul Bugul, nu mă va demite din atribuții. Arătă spre Bugul printr-o mișcare a bărbiei.

— Puteți fi liniștită, nu mă voi opune acestei inițiative. De altfel, ar fi inutil. Oricum, nu veți găsi pe nimeni. Acolo este ținutul Heloc. Nici un nedan nu-și va risca viața ca să vă însoțească fără o rațiune anume.

— Om trăi și om vedea, îi răspunse tînăra. Acum, dacă tot am făcut prezentările, n-ați vrea să ne spuneți unde ne puteți găzdui ?

Ridicînd din umeri, Diaspad îngînă

— Fiți liniștiți, sînt destule locuințe unde ați putea asta. În acest oraș, în care distracțiile sînt foarte rare, va fi o mare concurență între toți cei care doresc să vă găzduiască. Părerea mea este să alegeți ce vi se pare mai bun.

Se-ntoarse și se urcă în aeroglisor. Bugul bolborosi cîteva scuze. Mulțimea năvăli în jurul lor. Toți le ofereau găzduire, strigînd care mai de care mai tare.

În calitatea sa de ambasador, Bugul încerca să-i refuze pe rînd. Pierzîndu-și cumpătul în fața unui astfel de asalt, Akren cedă insistențelor unui cuplu mai în vîrstă, a cărui vestimentație intriga. Hainele lor vechi, dar de preț, dovedeau un gust rafinat, cu toate că aveau un aer ostentativ. Coloniștii purtau îmbrăcăminte decolorată de atîta spălare, încercînd să n-o murdărească în noroiul din jur.

După ce se instală într-un aeroglisor mai vechi decît cel pe care-l conducea consulul, bărbatul i se prezentă :

— Numele meu e Distrit, iar cel al soției mele Aruanța.

Avea o voce blîndă, aproape umilă. Părul alb, pieptănat cu o cărare largă de un deget, avea o ușoară nunanță gălbuie din cauza uleiului pe care-l folosea. Pielea era de nuanță gri, asortîndu-i-se cu costumul demodat, ca și cum individul ar fi apărut dintr-o gravură veche. Aruanta îți dădea aceeași senzație, întărită și de mirosul parfumului pe care aceasta îl folosea. Imediat după ce se închise carlinga aeroglisorului, Akren fu năpădită de un miros și mai pătrunzător. Cei doi miroseau a stătut.

Aruanta se forţă să surîdă. Ochii lui Distrit exprimau o melancolie profundă. Îndărătul stării de bunăvoinţă şi cochetărie pe care o afişau cei doi bătrînei, se ghicea o tensiune disimulată cu greutate.

— Ne faceţi o mare cinste, zise Distrit. Casa noastră vă e deschisă atîta vreme cît veţi avea nevoie.

Akren mulţumi, simţind în acelaşi timp că Aruanta fixa preţul acestei ospitalităţi.

— Aş dori să ne povestiţi despre Lanmeur, zise ea dornică de noutăţi. Nava voastră este prima care a sosit pe planetă de la începuturile colonizării ei. Aici, noi sîntem atît de departe de tot. Atît de departe...

Vocea îi scăzu. O lacrimă i se prelinse pe obrazul scofîlcit şi o şterse în grabă.

— N-aş vrea să profit de amabilitatea dumneavoastră, zise Akren. Intenţionez să organizez o expediţie arheologică, iar instrumentarul meu cred că v-ar deranja.

— Deloc. Avem o locuinţă foarte mare, interveni Aruanta.

— Puteţi să staţi aici atîta timp cît prezenţa noastră nu vă va deranja, rosti Distrit.

De cum pătrunseră în suburbiile oraşului, înaintarea aeroglisorului deveni dificilă. Akren se forţa să recunoască în străzile ticsite de cabane, planul stereotip al oraşelor consulare. Toate erau la locul lor : faţadele împodobite ale locuinţelor coloniale, fron-

toanele și coloanele, străzile largi... Numai că, dacă de departe, clădirile păreau întregi, pe măsură ce te apropiai, realitatea era cu totul alta. Ca expert arheolog, observa cu ușurință zugrăvelile mîncate de un mucegai verzui, adunătura de materiale heteroclite, îngrămădite în găuri, fisurile care brăzdau zidurile, acoperișurile căzute... Rugina se amesteca cu mucegaiul. Acum înțelese Akren remarca consulului orașul Loed era în pragul ruinii. Ruine încă semețe, dar pornite pe panta degradării ireversibile. Deși atmosfera din vehicul fu regenerată, Akren mai simțea în nări senzația miasmelor aduse de vînt. Mirosul acela îngrozitor se potrivea de minune cu frontoanele scorojite, cu zidurile bombate...

Numai centrul mai păstra o urmă de viață, deși și aici clădirile erau tot în ruină. Doar că acolo se simțea o oarecare animație. Erau băștinașii, ușor de recunoscut după paloarea pielii și după îmbrăcăminte. Atît femeile, cît și bărbații purtau hanorace din piele, împestrițate cu diferite modele. La cei mai bogați, modelele erau brodate cu perle colorate, pe cînd la ceilalți, modelele erau pictate. Unii se plimbau de colo-colo, iar alții pălăvrăgeau așezați pe trotuar. Se risipiră imediat ce vehiculul se apropie de ei. Cîțiva cîini vagabondau, adulmecînd cu botul în noroi.

Vehiculul se opri în fața unei clădiri mari, cu poarta bogat ornamentată și cu vopseaua scorojită.

Akren sperase ca în oraș să nu se mai simtă miasmele din afară. Urmîndu-și gazda, ea pătrunse într-un hol larg, în care o servitoare bătrînașă îi reținu haina și o conduse în sufragerie. Încăperea, imensă, susținută de cîțiva stîlpi de marmură, nu mai păstra din vechea splendoare decît cîteva urme de vopsea. Lambriurile crăpate, plafonul fisurat, și chiar cîteva bucăți de gresie sparte întăreau senzația de părăsire a acestei locuințe princiare.

În fața unei astfel de rămășițe luxoase, Akren înțelese de ce i se păruseră ciudate straiele gazdei sale. Se îmbrăcase după moda de demult, care putea fi de pe vremea primei generații de coloni. Pe o față de masă cu broderia uzată, erau pregătite trei tacîmuri festive. Akren se întrebă în cîte case din oraș fuseseră pregătite astfel de mese, fără să aibă în jurul lor și invitați. Mîncă cu poftă, savurînd fiecare fel de mîncare, după pastilele insipide pe care fusese nevoită să le consume pe navă, la a căror simplă amintire stomacul i se contractă.

Așa după cum anticipase, conversația începu cu știrile de pe Lanmeur. În capul mesei, Distrit se forța să pară interesant de spusele fetei. Și totuși, părea preocupat de ceva. Aruanta părea cuprinsă și ea de aceeași stare. Se juca cu cuțitul, tresărind de fiecare dată cînd un servitor aducea cîte un fel de mîncare. Numai că nu se atinse de nimic din ceea ce-i fusese oferit.

Profitînd de indiferența gazdelor sale, Akren începu și ea să pună întrebări. Mai întîi, fu curioasă

să afle cum se făcea că orașul se găsea într-o asemenea stare de părăsire.

— Această planetă nu ne mai dorește, suspină Distrit.

— Poate vreți să spuneți, băștinașii ei ? întrebă Akren.

— Asta trebuie s-o vezi, ca s-o poți înțelege, rosti Aruanta.

Distrit ridică plictisit din umeri, fără să mai adauge vreun cuvînt.

Cina se apropia de sfîrșit. O servitoare aduse trei boluri, în care turnă un lichid opalescent, puțin vîscos. Cu un strigăt copilăresc, Aruanta apropie băutura de buze și sorbi cu atîta poftă, încît o bună parte din ea se vărsă. Distrit făcu la fel, dar cu mai multă demnitate.

Akren mirosi lichidul cu neîncredere. Simți un miros dulceag, neplăcut. Văzînd-o că ezită să bea, Aruanta o privi cu dușmănie.

Din fericire, Distrit zise

— Cred că sînteți obosită. Creirwy vă va conduce în camera ce v-a fost pregătită.

Se ridică de la masă și plecă, adresîndu-le un zîmbet. Ultimul lucru pe care-l simți înainte de a adormi, fu mirosul de stătut din cameră.

Cînd se trezi, își schimbă costumul și coborî pe scara monumentală, care unea etajul cu sufrageria. La lumina zilei, încăperea părea și mai prăpădită. Domnea o tăcere deplină.

— E cineva aici ? întrebă.

Vocea îi răsună în încăperea goală, speriind un șobolan, ce se pitulă într-un colț.

Dacă stăpînii casei erau ocupați, cu siguranță că un servitor ar fi putut să-i spună unde sînt. Intră într-o încăpere. În penumbra camerei, cu jaluzelele trase, dormea un om cu capul pe masă. Îl recunoscu pe Distrit. Cu ochii privind în gol, acesta părea să nu-i fi sesizat prezența.

— Domnule ?

Se apropie de el, vrînd să-l zgîlțîie, dar se răzgîndi. Pe masă, un bol răsturnat își revărsase conținutul. Îl mirosi, știind dinainte rezultatul acestei examinări.

Își mută apoi privirea pe chipul colonistului. Avea o vîrstă greu de precizat. Obrajii îi erau brăzdați de riduri adînci. Pleoapele dezvăluiau o privire înspăimîntător de absentă. O dîră de salivă i se scurgea în colțul buzelor. Gemea ușor la fiecare respirație. Cînd și cînd, bustul îi aluneca cu încetineală. În ultimul moment, își restabilea echilibrul cu o mișcare bruscă, dar care nu-l trezea.

Akren continuă explorarea casei, lăsîndu-și gazda în starea de letargie în care o găsise. Într-o cameră, o găsi pe Aruanta, pe jumătate dezbrăcată și-n aceeași stare ca și soțul ei. Nu întîlni nici un servitor.

Ezită să iasă din casă, de teamă să nu fie interpelată de locuitori. Trebuia să ajungă în centrul ad-

ministrativ, ca să-şi găsească o locuinţă numai a ei. Şi, de asemenea, trebuia să se ocupe de instrumentar ; echipajul navei ar fi trebuit să termine de descărcat, iar depozitele din zona terenului de aterizare nu-i inspirau prea multă încredere. Numai că, străzile nu erau populate decît de băştinaşi discreţi, care-şi plecau privirile imediat ce se apropia de ei. Majoritatea, aveau pe umărul drept al hainei un triunghi albastru, cu vîrful în jos, simbolul rasei lui Heloc.

Loed îi dădu o senzaţie stranie, combinată cu repulsie. Umblă mult timp, sperînd să zărească o faţadă de casă intactă, un zid care să nu fie stropit cu noroi. Nu recunoştea în acest oraş nimic din ceea ce-şi închipuise înainte de plecare. Să fi fost mintită ? Să i se fi prezentat holograme trucate ? Trebuie să fi existat un motiv mai aparte un război, un seism, o epidemie... Cîte lucruri nu se pot întîmpla în timpul unui somn artificial de durată.

Îşi supraapreciase puterile. Nu-ţi găseşti prea uşor mobilitatea după ce ai stat cîteva zeci de ani într-un congelator. Plimbarea o epuiză înainte să fi ajuns la palatul consulului. Se întoarse la casa lui Distrit.

Seara, la cină, profită de luciditatea gazdelor şi le comunică dorinţa ei de a-i părăsi cît mai curînd. O părere de rău li se citi în priviri.

— Voi veni să vă văd, cît voi putea de des, adăugă Akren, convinsă fiind în acelaşi timp că spune un neadevăr.

— Vă înțeleg, o aprobă Distrit. Vreți să stați liniștită. Și, în plus, ce ar putea fi atrăgător în tovărășia a doi bătrîni. Protestul pe care îl îngînă nu-l convinse.

— Nu vă împiedică nimic să vă instalați aici, continuă el. Știți cîte case adevărate mai sînt în Loed ? Trei sute ; și se dărîmă cîte una la fiecare zece zile.

Akren tresări. Patru mii de coloniști debarcaseră cu cinci generații în urmă pe această planetă, cu dorința fermă de îmbogățire.

— Dar ce se întîmplă aici ? exclamă ea.

Distrit rînji

— Nimic. Numai iarna.

Diaspad pătrunse, fără să bată, în camera în care Akren își găsise refugiul împotriva pustietății din imensa locuință a lui Distrit. Adusese cu ea o consolă, pe care o folosea drept birou, pe care întinsese o grămadă de documente, ce formau cea mai mare parte a bagajului ei.

De fapt, nu avea de ce să se grăbească. Cunoștea pe dinafară conținutul înregistrărilor și nu găsise nici un element susceptibil, să fie confruntat cu ipotezele referitoare la cetățile nedane. Voia doar să fie sigură că mintea-și găsise agilitatea de altădată. Privindu-se în oglindă, se gîndea că hibernarea îi adusese mult mai mulți ani decît îi arăta chipul. Cum stătea pe singurul scaun din încăpere, Diaspad se așeză, fără jenă, pe pat.

— Luați loc, spuse Akren.

Simțind sarcasmul spuselor ei, consulul dădu a lehamite din mînă.

— Ieri m-am purtat ca un idiot cu singura femeie de pe Loed, pe care mi-ar fi plăcut s-o sărut. Am venit să-mi prezint scuzele pentru grosolănia mea.

Își schimbase uniforma caraghioasă și, judecîndu-l după miros, se părea că făcuse și baie. La atît i se rezuma toaleta.

— Nu-mi vine să cred cît sînteți de galant, răspunse Akren cu răceală. Și dați-vă jos labele din pat!

Diaspad privea în jurul lui, ignorîndu-i vorbele. Ceea ce vedea părea că-l amuză.

— Vă mulțumesc, totuși, că m-ați ajutat să mă instalez aici, continuă Akren, ca să întrerupă tăcerea ce se lăsase între ei.

Consulul rînji.

— A fost drăguț din partea dumneavoastră să consultați autoritățile, zise el. E tare multă vreme de cînd tuturor celor de aici puțin le pasă de noi. De altfel, au dreptate. Voi da niște dispoziții ca să-ți aducă un mobilier mai funcțional.

— Mulțumesc. Numai că nu cred c-am să rămîn prea mult timp aici. Imediat ce va fi posibil, voi pleca spre Gogleth.

Zîmbetul disprețuitor pieri de pe fața consulului.

— De fapt, despre asta voiam să-ţi vorbesc. Ultima dată eram prea obosit ca să vă descriu o imagine exhaustivă a situaţiei.

Akren îi primi vorbele cu un surîs.

— Da, să zicem că eram un pic ameţit, se corectă consulul. Era spre sfîrşitul zilei... Ştii, în mlaştini creşc nişte alge din care băştinaşii extrag o băutură dulce-amăruie pe care o numesc „faţa albă". Noi, ceilalţi, îi zicem lethe. De altfel, numele nici nu are importanţă, ci numai efectul ei. Lethe te ajută să uiţi monotonia vieţii de aici.

— Ca un drog, rosti acuzator Akren.

— Da. Şi nu mai folosiţi tonul acesta. Mai devreme sau mai tîrziu şi dumneavoastră veţi folosi lethe. Cînd cineva ajunge pe planeta asta, nu se întreabă dacă va folosi lethe, ci cînd va începe să-l folosească.

— Aveţi şi alţi vizitatori în afară de noi ? întrebă Akren. Credeam că noi, cei sosiţi acum, sîntem o raritate.

— Mă gîndeam la cei ce se nasc aici, o întrerupse Diaspad.

Strîmbă din nas, ca şi cum prin asta şi-ar fi arătat părerea despre nebunii care n-au altceva de făcut decît copii.

— Excelenţă...

— Las-o moale cu titlurile şi manierele elegante. Zi-mi Diaspad.

— Ce se întîmplă, de fapt, aici ?

— E iarnă, suspină Diaspad.

Era pentru a doua oară cînd la întrebările ei primea același răspuns. Diaspad continuă

— O iarnă care durează de o sută cincizeci de ani. Ți-nchipui ce înseamnă asta ? Nici un om nu poate suporta așa ceva. Chiar și băștinașii pier din această cauză.

Akren își aminti entuziasmul primilor coloniști ajunși pe Nedim. Planeta cunoștea atunci frumusețea primăverii. Continentele erau acoperite de culorile vii ale vegetației. Arborii se înălțau în cîteva zile. Varietatea fructelor și a vînatului n-avea egal decît în abundența lor. Băștinașii se arătau prietenoși, dispuși oricînd să colaboreze. Existența unei orbite planetare prea alungite făcea ca paradisului să-i urmeze infernul. Și totuși, în ciuda secetei care-i decima și a iernii care făcea populația să migreze spre regiunile ecuatoriale, locuitorii nedani își construiseră o civilizație originală, dovadă fiind orașele împrăștiate pe toate cele trei continente. Cum, de altfel, era și Gogleth.

Vocația de arheolog a lui Akren fusese determinată de o holograma pe care ea o văzuse cînd era mică, în Casa Reculegerii. Din acele vremuri, păstra intactă în suflet emoția ce-o cuprinsese atunci. Și totuși, orașul Gogleth n-avea nimic extraordinar. Nu era decît o întindere de ruine din care nu se putea deduce nici splendoare și nici măreție. Ba mai

mult, holograma era prea scurtă ca să-i ofere o imagine exactă a orașului, dar de-ajuns de impresionantă ca să-nceapă s-o obsedeze pe micuța Akren. Iar timpul nu-i estompase farmecul. Acum consulul voia s-o oprească din cauza cîtorva metri de gheață, tocmai pe ea, care parcursese milioane de kilometri printr-un spațiu în care domnea o temperatură aproape de zero absolut.

— Nu știi ce te așteaptă la tropice. Aici, deasupra ecuatorului, avem condiții favorabile, dar și aici va începe înghețul peste vreo treizeci de zile.

— Știu, îl întrerupse Akren. Am urmat un antrenament în regiunile polare, iar frigul nu mă sperie. Spune-mi, poți să mă ajuți să formez o echipă ?

— Ar fi o crimă din partea mea să te încurajez s-o faci. În nici un caz eu n-aș face așa ceva. Nu mi-ar place să-mi risc viața degeaba.

— Ce vrei să spui ?

— Nici nu băștinaș nu va accepta să treacă dincolo de tropice, iar în ceea ce-i privește pe nedani, devin bănuitori cînd le pomenești de cetățile din nord.

Akren privi spre înregistrările pe care le avea pe masă. Nici un document nu pomenea de dificultăți de acest gen, numai că datele erau vechi de cincizeci de ani lanmeurieni. Pe vremea aceea Loed mai arăta încă a oraș.

— Ce s-a întîmplat cu reședința consulară ? A suferit vreo revoltă a băștinașilor ?

— Cine știe ? Ei sînt obișnuiți să facă vrăji. În mod oficial, orașul a trecut prin trei cutremure succesive.

Alegerea unei regiuni seismice pentru construirea simbolului prezenței lanmeuriene părea de necrezut. Akren presimțea că multe din principiile și convingerile ei vor trebui să se schimbe cu totul dacă va dori să înțeleagă ce se întîmplă în această lume.

Diaspad se ridică, frecîndu-și bărbia.

— Cred că nu te voi convinge, rosti el într-un sfîrșit. Cel puțin, promite-mi că nu vei face nimic fără să mă anunți în prealabil.

— În condițiile astea, bănuiesc că-mi veți asigura protecția ? întrebă ea.

— Băștinașii nu manifestă dușmănie față de noi. Se mulțumesc numai cu ideea că știu că trăim pe planeta lor pe care o consideră zeiță.

Akren ciuli urechea. Una din sarcinile misiunii ei era aceea de a completa cunoștințele parțiale de pe Lanmeur în privința mitologiei nedane. Numai că Diaspad îi dezamăgi așteptarea.

— Ca să le cunoști religia trebuie să iei legătura cu adevărații băștinași. Cei pe care-i vezi hoinărind prin oraș nu sînt decît niște bastarzi. Oficial, ei sînt convertiți la dogma Reculegerii.

— Aș avea nevoie de un servitor.

— Va veni curînd. Va fi un băștinaș pe care tribul său l-a desemnat să te spioneze. Și, un sfat, să n-ai încredere în băștinași și nici în cîinii de pe aici.

Se ridică de pe pat, îndreptîndu-se anevoie spre fereastră.

— Simți aromele astea? Vîntul suflă dinspre mlaștini. Nu vor trece douăzeci de zile și vor îngheța. În aer nu se va mai simți nici o miasmă. Atunci se va simți și lipsa drogului. Zîmbești? Nu știu dacă vei mai zîmbi văzîndu-i pe cei de aici înjunghiindu-se pentru o gură de lethe.

Trînti fereastra, fără să-i pese că era crăpată.

— Vrei să știi ce i s-a întîmplat orașului? Atunci du-te după ceilalți colegi ai tăi și consultă arhivele orașului.

Colina pîndea orașul. Cu toate că nu era decît o ridicătură sinistră și golașă, era însuflețită de o viață ascunsă. Se umfla, se răsucea, dădea naștere cîte unui pseudopod îndrăzneț, retrăgîndu-se pentru a ataca apoi din nou. Și toate acestea aveau loc cu o încetineală imperceptibilă, minerală. Totuși, dacă ar fi fost fotografiată o dată la zece zile, transformările, clișeu după clișeu, ar fi devenit vizibile.

Colina încercuia orașul. Fără ezitare. Se transformase într-o gură hrăpăreață. Cerul alerga norii apoape de sol.

Colina absorbea orașul. Înghițea cu poftă nestăvilită clădire după clădire. În fața încăpățînării ei metodice, nu te puteai gîndi că e vorba de un seism, sau de o simplă scurgere de noroi. Colina era ca un animal carnivor. Își devora cu voluptate prada.

Încercaseră s-o oprească săpînd-o, excavînd-o, dar fără să-i poată încetini înaintarea. După trecerea ei, se mai zăreau pe ici, pe colo, ridicături de pămînt din care se mai ivea cîte o clopotniță.

Numai că aceasta nu fusese singura nenorocire de pe Loed. Pe neașteptate, colina se scufundă. În locul ei nu rămăsese nimic, în afară de o întindere noroioasă. La fel ca la începuturi.

Se scurseseră nouă ani lanmeurieni de cînd începuse bătălia cu colina și pînă cînd aceasta se scufundase. Acum, pe Nedim, toamna se apropia de sfîrșit.

Noul oraș fu clădit ceva mai la vest. O mișcare subterană lentă îi distruse fundațiile. O ușoară alunecare de teren duse la a doua reconstrucție a lui. Orașul actual, clădit din materiale recuperate din vechile clădiri, nu mai stîrni mînia planetei. Nici măcar coloniștii nu se prea interesau de acest oraș, și așa mult prea mare pentru ei. Își neglijau orașul care, simțindu-se părăsit, își grăbea propriul declin.

Akren rămase cu ochii pironiți pe ecranul gol. Bugul îi întinse peste masă dosarul la care lucrase.

— Iată rezumatul a tot ceea ce am putut sintetiza după documentele ce mi-au fost puse la dispoziție, zise el mulțumit de treaba făcută. Bineînțeles, aceste catastrofe naturale nu explică totul.

— Rapoartele primite de la geologi indică o explicație rațională a acestor fenomene, interveni Muld.

Din cauza orbitei alungite, planeta e supusă la tensiuni foarte intense, e străbătută de cîmpuri magnetice complexe și, în plus, sloiurile oceanului planetar o apasă...

— De cînd ți-ai găsit vocație și în geofizică ? îl întrebă Bugul.

Muld se îmbujoră. Fire plăpîndă, era ros de un ulcer care-i dădea feței o paloare gri. Ochii, în permanentă mișcare, priveau cînd la șef, cînd la propriile-i mîini, surprinzător de groase. Îl bănuiai gata de orice pentru a-i fi pe plac șefului, disprețuindu-l în același timp pentru lipsa lui de vlagă.

— Credeți că există și alte elemente care trebuie luate în considerație ? i se adresă Akren.

— Cine poate ști ce și-au închipuit băștinașii văzînd orașul consular distrus de trei ori la rînd de capriciile unei planete pe care ei o divinizează ? zise Bugul.

— Vă gîndiți la o răscoală ?

— N-am dreptul să gîndesc, zise funcționarul. Eu trebuie să stabilesc numai faptele.

Tarog îl aprobă, simțind că șeful lui are nevoie de sprijinul asistenților săi. Și el îi făcea o curte discretă, dar văzîndu-l atît de bine făcut, cu trăsături energice, nu-ți puteai imagina că era atît de umil. Muld îl detesta pe Bugul, în schimb Tarog îl pizmuia.

— După cîte înțeleg, ați anunțat deja și planeta noastră, reluă Akren.

— Nedim a întrerupt de nouăzeci de ani orice transmitere de informații coerente. Această întrerupere coincide cu începutul unei scăderi demografice care dă de gîndit.

— Credeți că și-au permis să-l deranjeze pe domnul cercetător numai pentru o simplă misiune de rutină ? se miră Tarog. Cei de pe Lanmeur nu acționează niciodată la întîmplare.

Akren se gîndi că toate aceste spuse dovedesc exact contrariul. Reținu însă remarca pentru ea. Tarog era un individ periculos, fapt de care era conștient și Bugul.

— Ce veți face pentru a restabili ordinea ? O să-l destituiți pe Diaspad ?

— Bineînțeles, interveni Tarog. Noi nu vom tolera o astfel de atitudine nedemnă de poziția sa.

— Va trebui să ne convingem mai întîi că nu mai poate reprezenta interesele celor din Lanmeur, și apoi resentimentele noastre dictate de culoarea pielii, îl întrerupse Bugul. Diaspad, care reprezintă autoritatea, rămîne responsabil de tot ceea ce s-ar putea întîmpla.

Tarog păli, surprins de remarca șefului.

— Iar Isel, el ce rol are aici ?

— Trebuie să salveze ceea ce mai poate fi salvat.

Altfel spus, să burdușească compartimentele navei cu tot ceea ce se putea transporta. Pe Akren n-o

șocă această idee, dornică fiind să vadă, în calele navei, tezaurele din Gogleth. Nu putea să înțeleagă de ce funcționarul îi vorbea cu atîta sinceritate.

— Mie ce rol mi-ați repartizat ?

— Dumneavoastră ?! exclamă Bugul, zîmbind cu superioritate. Sînteți om de știință. Chiar dacă aclimatizarea unor coloniști ridică probleme, Lanmeur nu va înceta niciodată să se intereseze de indiferent care civilizație ar fi și care să aparțină religiei Reculegerii.

Și totuși, cei de pe planeta Lanmeur așteptaseră să treacă generații, înainte ca să acrediteze aici un specialist, sau o echipă.

Prezența omulețului mărginit îi deveni insuportabilă. Simți dintr-o dată o notă de nostalgie pentru consul și ironia lui tristă. Insolența cu care-l trata metropola trebuia să-i pară grotescă, mai ales că moștenea un oraș irumpt din solul în care se străduia să-și păstreze fundațiile.

— Puteți să-mi spuneți unde pot consulta și eu arhivele ? întrebă Akren. Trebuie să pregătesc o expediție.

— Te va conduce Muld.

— Mă simt onorat, zise acesta.

Akren schiță un zîmbet glacial. Îi era scîrbă de slugărnicie, păr nespălat și gulere murdare. Trebui să-i recunoască îndemînarea cu care o conduse prin coridoare nesfîrșite, ca și cum ar fi fost un obișnuit

al casei. Așa cum urbaniștii stabiliseră un plan unic pentru toate așezările consulare, tot așa arhitecții stabiliseră un model unic în toate centrele administrative. Astfel, reprezentanții metropolei puteau trece de pe o planetă pe alta fără să se simtă departe de casă.

Ușa bibliotecii de deschise. Pătrunseră într-un hol octogonal. Din plafon cădea o lumină difuză.

— N-am reușit să reparăm sistemul de iluminare. În rest, funcționează totul.

Akren îi mulțumi printr-un surîs, iar funcționarul se înclină înainte de a pleca. Cu toată antipatia pe care i-o inspira, ar fi vrut să-l știe alături. Sala imensă și goală o indispunea, fiind obișnuită cu biblioteci supraaglomerate, în care să se audă zgomotul lectoarelor puse în funcțiune.

Se așeză într-un compartiment ai cărui pereți o ascundeau de privirea unui eventual nou venit. Lectorul electronic, un model mai vechi, nu-i produse nici un fel de dificultăți în a-l mînui. Îi dictă cuvintele de cod cu o precizie totală, în timp ce pe ecranul de control îi apăreau referințele solicitate. Mașinăria, în întregime la dispoziția ei, îi răspundea imediat, acumulînd în blocul de memorii toate informațiile potențial interesante, comparînd, rezumînd, compunînd în jurul ei o simfonie de informații, astfel încît să-i prezinte concis tot ce se cunoștea despre Gogleth.

Cu toate că lucră pînă seara, Akren avu parte de o recoltă slabă, căci pe listing nu figurau decît puține informații inedite, de fapt cîteva extrase ceva mai exacte decît cele pe care le studiase pe Lanmeur. Gogleth avea o formă ovală, regulată, al cărei ax principal măsura doi kilometri, adică ceva mai puțin decît diametrul orașului consular. Faptul că era așezat în vîrful unui povîrniș, te-ar fi putut face să bănuiești dorința locuitorilor de a se apăra de raidurile nomazilor, dacă absența oricăror fortificații n-ar fi infirmat această interpretare. Un alt paradox îl constituia depărtarea de orice rețea hidrografică. În timpul sezonului cald și chiar între anotimpuri, Gogleth era confruntat cu o secetă totală. Nu cunoștea apa decît sub forma de temut a ghețarilor care coborau din nord, învăluindu-l. Oare cîte perioade glaciare suportase de la întemeierea sa? La această întrebare Akren spera să găsească răspuns în documentele de aici. Numai că dorința ei se izbea de nepăsarea coloniștilor nepreocupați de o fișare și înregistrare corectă a datelor.

Voind să plece, auzi un zgomot de pași. Se bucură la gîndul că poate era Muld, venind s-o ia. În bibliotecă se întunecase, și nu mai era sigură că-și va regăsi drumul înapoi prin labirintul coridoarelor. Numai că silueta pe care o zări la lumina unei lămpi nu era a unui lanmeurian, ci a unui băștinaș care se mișca cu siguranță prin încăpere. Akren se ghe-

mui în compartimentul ei. Băștinașul trecu pe lîngă ea fără s-o observe și se instală în fața unui terminal. Tînăra ar fi dorit să știe ce putea să atragă pe un nedan într-o bibliotecă pustie, la o oră atît de înaintată, numai că prudența îi învinse curiozitatea și ieși din încăpere, avînd grijă să nu facă vreun zgomot. Obrajii îi ardeau din cauza rușinii pe care o simți furișîndu-se astfel.

Afară era deja noapte și, odată cu ea, se lăsase și frigul. Cîțiva fulgi pluteau în aer. În curînd, așa cum prevăzuse Diaspad, zăpada se va așterne. Era ora la care coloniștii ieșeau la plimbare. Akren bănui că era din cauza întunericului, cînd rugina și fisurile se estompau, iar orașul cîștiga din demnitatea vremurilor trecute, chiar dacă numai centrul era iluminat.

Akren abia păși, prea puțin dornică să regăsească ceea ce numea ea tabără de bază sau palat al rozătoarelor, în ambele cazuri o casă mult prea mare și goală. După cîțiva pași simți în urma ei o prezență străină. Se-ntoarse și văzu un cîine care-o urmărea temător. Coastele îi ieșiseră prin piele iar coada îi atîrna pînă la pămînt. Se uita la ea cu o privire rugătoare. De fiecare dată cînd se-ntorcea spre el, cîinele se retrăgea ca și cum s-ar fi așteptat să fie alungat. Înduioșată de privirea lui, Akren îl chemă spre ea. Numai că animalul rămase neîncrezător. Se apropie încet, încet, gata s-o rupă la fugă

la cel mai mic semn de pericol. Într-un sfîrșit se decise. Se îndreptă cu salturi mari spre mîna pe care Akren i-o întinsese. În acel moment se auzi un foc de armă. Cîinele își întrerupse saltul și, din elan, se rostogoli pînă la picioarele ei. Un glonte îi zdrobise craniul, împroșcîndu-i blana cu sînge.

Se întoarse furioasă. Diaspad se apropia, ținînd o armă în mînă.

— Ce ți-a venit să-l împuști ? țipă ea.

— Te-am avertizat că trebuie să fii prudentă față de cîini, îi răspunse Diaspad cu voce tărăgănată. Împinse apoi leșul cîinelui într-o gură de canal, după care își puse arma înapoi în toc.

— Nenorocitule ! țipă Akren.

— Taci ! îi porunci Diaspad.

— Cîinele ăsta nu făcea nici un rău.

— Așa crezi tu ? Bine ! Urmează-mă, îi spuse consulul. Vei vedea imediat de ce.

Îl însoți cu neîncredere pînă la aeroglisor, după care Diaspad demară în viteză, îndreptîndu-se către periferie.

— Încotro mergem ?

Consulul nu-i răspunse. Conducea cu viteză prin labirintul de străduțe întunecoase. Nu se zărea nici un colonist. Cîțiva băștinași, surprinși de trecerea aeroglisorului, se împrăștiară în grabă. Încordat, cu privirea fixă, Diaspad colinda prin zonă fără să urmărească un itinerar precis.

— Mi se pare că-ți prieste plimbarea asta, rosti ironic Akren. De fapt ce căutăm ?

— Un mort. Mă mir că pînă acum n-am întîlnit nici un convoi funebru. Ba da, uite-l...

Își făcură apariția cîțiva băștinași, dintre care patru purtau torțe, iar alții duceau un sac. Diaspad îi urmărea de la distanță, fără ca aceștia să fie deranjați de prezența lui. Ajunși la un loc întins, abandonară fără nici o ceremonie cadavrul, împăturiră sacul și se retraseră.

— Și acum să așteptăm cioclii, murmură Diaspad.

Erau într-o ulicioară, cu toate luminile vehiculului stinse. Akren nu-și putea dezlipi privirea de pe pata albă, formată de cadavrul nedanului.

— Uite-i, o făcu atentă Diaspad.

La început nu văzu nimic. Apoi i se păru că zărește ceva mișcîndu-se în fața unei clădiri. Văzu o umbră furișîndu-se. Apoi o alta, o alta și încă una... În cîteva momente locul pustiu deveni scena unei activități confuze.

Diaspad aprinse farurile. Deranjați, cîinii se dădură un pic la o parte. Cei mai fricoși se îndepărtară lătrînd furioși. Ceilalți, întărîtați de întreruperea ospățului, începură să urle, îndreptîndu-și boturile în sus. Noaptea fu străpunsă de sclipirile fosforescente ale ochilor lor. Se adunaseră cîteva zeci. Diaspad porni și nu se opri decît lîngă cadavru, pe care cîinii nu-l părăsiră pînă cînd vehicolul ajunse lîngă ei.

Inima lui Akren se încrîncenă văzînd ce mai rămăsese din cadavru.

— Iată cu ce se ocupă cîinii pe aici, rosti Diaspad. Nedanii nu cunosc alte ritualuri funebre. Acum spune-mi, ce intenții crezi c-ar fi avut animalul pe care l-am împușcat cînd se îndrepta spre tine ?

— Te rog să mă ierți, murmură Akren cu voce joasă.

— Îmi datorezi mai mult decît atît, mormăi Diaspad. Pe viitor să ții cont de sfaturile pe care ți le dau persoanele autorizate. Noi tolerăm cîinii din obligație, dar niciodată nu-i lăsăm să se apropie. Dacă vreodată vei avea nevoie de un animal care să te însoțească, îmblînzește un șobolan.

Vorbea cu o asprime insuportabilă, pe care Akren o simți cu atît mai mult cu cît își dădea seama că el avea dreptate. De aceea, Akren îi fu recunoscătoare că pe drumul de întoarcere o scuti de alte comentarii. În cele din urmă tot ea fu aceea care întrerupse tăcerea pentru a-l întreba :

— Băștinașii au și ei acces la arhivele orașului ?

Diaspad ridică din umeri

— N-ai înțeles nimic. Ei nu sînt decît niște sălbatici.

— Oricum, dacă vreunul dintre ei ar vrea să vadă...

— Nimeni și nimic nu le-a interzis s-o facă. Numai că ar trebui să știe să manipuleze lectorul de date.

Akren nu mai continuă. Fără îndoială, ignora ceea ce se petrecea în această lume, numai că ea știa un lucru pe care consulul nu-l lua în seamă exista un băștinaș în stare să folosească o consolă de date.

Dar dacă nimeni nu interzice accesul în bibliotecă, și așa pustie mai tot timpul, de ce nedanul a intrat în ea pe furiș, la căderea serii ?

— Îți mulțumesc, zise Akren cînd Diaspad opri în fața porții.

— Speram să mă fi invitat înăuntru, răspunse Diaspad.

— Îmi pare rău, dar n-am nici un pic de lethe să-ți ofer.

— Mă rog, rînji consulul. Numai să nu te mire dacă data viitoare voi veni din nou pe nepusă masă. Sper că cei care te așteaptă nu au gînduri rele în ceea ce te privește.

Plecă în viteză, lăsînd-o pe Akren în prag. Aceasta privi înspre poartă cu neîncredere. Cît era de nesuferit consulul, niciodată nu vorbea fără rost, deși uneori îi plăcea să dea un ton profetic avertismentelor sale.

Un cîine traversă strada, urmărind probabil un șobolan. Inima fetei bătu și mai tare cînd zări animalul. Trebuia să-și procure o armă cît mai curînd posibil. Mai privi o dată fațada, întrebîndu-se ce-l determinase pe consul să ghicească înăuntru o prezență. Intră.

— Știu că ești aici, nu te mai ascunde ! strigă ea, lăsînd poarta întredeschisă.

— Nu mă ascund, stăpînă. Te așteptam pur și simplu.

O băștinașă ieși din umbră. Își ridică brațele cu palmele îndreptate spre cer, pentru a arăta că nu avea intenții ostile.

— Ești singură ? o întrebă Akren, aprinzînd lumina. Ce faci aici ?

— Casa ta este mare, și nobile sînt îndeletnicirile tale. Ai nevoie de o servitoare. Toți stăpînii au nevoie de servitori.

Akren privi fata. Era tînără, de cel puțin șaisprezece ani lanmeurieni. Micuță de statură, părea mai robustă decît băștinașii care colindau orașul. Părul prins cu o bentiță încadra o față ovală, luminată de o privire limpede. Era atît de blond, încît ai fi zis că este alb. Iar fața nedanei, de culoare arămie, constrasta cu paloarea nativilor din Loed.

— Nu-i așa că ești dintr-un trib din nord ? o întrebă Akren, încercînd să-i descifreze ideogramele de pe hanorac.

— Stăpîna mea este înțeleaptă.

Vorbea cu un accent dur, care nu se prea potrivea cu tonul vocii sale. Ochii alungiți, obrajii plini, copilărești, îi dădeau o expresie de naivitate, ce contrasta cu conturul precis al buzelor sale și cu forma bărbiei.

— Ai venit aici ca să-ți urmezi soțul ?

Fata rîse. Hohotul tineresc îi sună într-un mod straniu lui Akren. Și înțelese de ce era prima manifestare adevărată de bucurie la care asista de cînd sosise pe această planetă.

— Dacă aș fi fost măritată, soțul meu ar fi trebuit să mă urmeze aici, zise cu un glas cîntat fata.

— Atunci de ce ești aici ?

Tînăra își reluă aerul serios, recăpătîndu-și nostalgia sprecifică poporului ei.

— Ai mei recoltează lethe în mlaștini. Numai că apele vor îngheța curînd. Și Bronwen s-a gîndit atunci că noii stăpîni poate vor avea nevoie de ea.

— Bronwen, așa te cheamă ?

— Da, dar pot să-l schimb dacă vrei. Mulți stăpîni procedează așa.

Akren simți reticența tinerei și dădu negativ din cap.

— Eu nu ți-l voi schimba, răspunse ea. Știi care este rostul meu aici ?

— Știu că ești o savantă, stăpînă. Cercetezi lucrurile de demult.

— N-ai vrea să mă ajuți ?

— Dac-aș putea...

— Atunci găsește-ți adăpost, unde vrei, în casa asta.

— Oh ! Mulțumesc, stăpînă, se bucură tînăra surîzînd, dezgolindu-și dinții pe care-i înnegrise cu grijă.

Fata se pierdu pe coridoarele casei. Urmărindu-i silueta fragilă, Akren se întreba pentru cine spiona această fată, atît de bine informată despre misiunea ei aici. Îl bănuia pe Diaspad, pentru că-l considera îndeajuns de cinic ca s-o avertizeze despre o cursă pe care el însuși s-o fi pus la cale. Și apoi nu prezisese el vizita fetei ?

Da, într-adevăr, trebuia să-și procure o armă.

De cînd părăsise casa lui Distrit și a soției sale, adeseori i se întîmplase să-i întîlnească la cîte una din numeroasele recepții pe care loedanii le organizau în onoarea noilor sosiți.

La început, Akren răspundea tuturor invitațiilor, ca să nu-și dezamăgească gazdele și în speranța nemărturisită că ar întîlni pe cineva care ar putea să o ajute. Nu-și dădu seama decît tîrziu în ce fel de angrenaj intrase. Coloniștii se pîndeau unii pe alții după un cod ocult, pe care Akren nu-l înțelegea. Bugul se pare că înțelesese ritualul tainic al acestei societăți invidioase, căci își făcea apariția numai pentru scurt timp și numai la anumite petreceri. La altele, îl trimitea pe unul din subalternii săi. Akren, însă, nu avea această posibilitate. Ea nu încerca să rupă lanțul invitațiilor, de teamă să nu dea naștere unei drame care să tulbure microcosmosul fragil al coloniei loedane. Se plictisea la aceste recepții monotone, unde se întîlneau de fiecare dată aceleași

chipuri răvășite de lethe. Drogul plutea în aer, fie că era așteptat. fie că era deja sorbit. Toate conversațiile gravitau în jurul apropiatului îngheț al mlaștinilor. Erau blestemați băștinașii care începuseră să părăsească mlaștinile. Toți se plîngeau, fără demnitate, de o lipsă care încă nu exista.

— De ce tu, care te pretinzi un bun comerciant, nu te-ai gîndit să-ți faci provizii de lethe ? ironiză Akren.

Isel surîse forțat.

— Drogul nu se poate păstra mai mult de cîteva zile.

Începuse și el să consume lethe. Privea trist spre trupurile prăbușite. Era noapte tîrziu. O bună parte a musafirilor era inconștientă.

— Cel puțin, nu mai vezi praful, îngînă ea. S-a așezat pînă și pe farfurii. Simți cum se înfurie. Toți acești indivizi nu-i puteau oferi nimic. Și toți trăiau în lumea care o fascinase încă din copilărie, dar nici unul nu se interesa de soarta orașului Gogleth. Nici măcar n-o ascultau. Ea nu reprezenta pentru ei decît un pretext sau, în cel mai bun caz, un element de decor.

— Vino, îi spuse ea lui Isel. Hai să plecăm.

Nici nu trecu bine peste prag, că se și întrebă de ce l-a mai chemat și pe tînăr cu ea.

— Unde mergem ? întrebă el.

Îi aștepta răspunsul cu neliniște. Privirea lui de cîine credincios îl făcea să pară ridicol. În fond, era

un paravan acceptabil în fața avansurilor stîngace pe care tinerii din familiile bune de pe Loed i le făceau. Și, în afară de asta, avea nevoie să simtă că trăiește în această lume care se scufundă sub o adiere încărcată de mirosuri grele.

Orașul se golea. Bronwen fugise și ea la astroport. Akren, în schimb, jurase să nu se ducă să asiste la plecarea navei. Totuși, nu putea să nu se gîndească la asta. Cu o seară înainte, fără prea multă ceremonie, comandantul își luase rămas bun de la ea, în numele echipajului. În ochii lui, Akren nu mai avea nici o importanță. Singura lui grijă era drumul înapoi.

Un zgomot surd zgudui ferestrele.

Akren nu mai rezistă și fugi la fereastră. Numai că atunci cînd ajunse, nava nu se mai zărea ; doar cerul mai păstra urma aburului ce-i marcase trecerea.

Akren încerca să-și potolească amărăciunea, privind cu ochii larg deschiși în întunericul camerei. În apropierea ei, Isel respira liniștit. Dormea, în timp ce ea încă nu-și găsise somnul. Simți că se înfurie. N-ar fi vrut nici să ajungă să simtă ceva pentru el, dar nu-l dăduse afară, de teamă să nu rămînă din nou singură. Nu voia să pară ridicolă, chemîndu-l din nou, la scurt timp după ce l-ar fi alungat. Și asta

nu pentru că i-ar fi fost teamă de un refuz, mai ales că Isel nu era omul care să-i refuze ceva.

Mai mult decît orice, dispreţuia la el fatalismul morbid pe care-l afişa şi care nu aducea nici pe departe cu pesimismul obişnuit.

Se întoarse în somn, lovind-o inconştient cu cotul. Akren tresări şi îl împinse fără menajamente, dar gestul ei nu-l făcu să se trezească. Atunci bănui că şi el foloseşte lethe, deşi, de cîteva zile de cînd conviețuiau împreună, nu-l surprinsese niciodată.

Exasperată, se ridică şi merse spre birou, aşezîndu-se în spatele maldărului de înregistrări. În momentul de faţă, mlaştina era îngheţată.

Nu aflase nimic în plus faţă de prima vizită la bibliotecă.

Un strigăt de durere sfîşie întunericul. Nu-i dădu cine ştie ce atenţie şi se obişnui relativ repede cu ecourile vieţii nocturne, numai că, în curînd, se auziră alte glasuri, ce o scoaseră din gîndurile în care se pierduse.

Şterse cu mîna mizeria de pe fereastră. Strada cunoştea o agitaţie neobişnuită ; băştinaşii alergau, ignorînd vehiculele care-i puteau lovi în orice moment. Cîinii erau împrăştiaţi peste tot, agitaţi şi ei de această activitate insolită. Şi noaptea, care nu mai avea culoarea ei obişnuită.

— Isel, trezeşte-te, se întîmplă ceva afară !

El gemu în somn, fără să se poată smulge din așternut.

— Blestematule, mîine te dau afară ! promise Akren.

În vestibul se întîlni cu Bronwen. Fata, speriată, se îmbrăcase în grabă, iar părul desfăcut i se revărsa în valuri pe umeri.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea.

— Cred că un incendiu. Am auzit oamenii strigînd că arde undeva.

— Hai cu mine !

Akren își îmbrăcă combinezonul izoterm și se îndreptă spre garaj, fără să aștepte ca Bronwen să se încalțe.

Mașinile se degradau repede în climatul dur de pe Nedim și nimeni nu se mai interesa de ele, astfel să aeroglisoarele erau mașini foarte rare în Loed. Mulțumită bunăvoinței consulului, Akren avea și ea unul.

— De acolo vine lumina, arătă Bronwen spre cerul purpuriu.

Mirosul de fum era mai puternic decît cel de umezeală care, odată cu frigul, înlocuise miasmele mlaștinii.

— De necrezut ! exclamă Akren.

Pe măsură ce se apropiau, i se întărea convingerea că incendiul izbucnise în centrul administrativ. O mulțime de curioși bloca strada. Coborî din vehicul.

Fumul o sufoca. În aer pluteau scîntei purtate pînă în depărtare de vînt. Zgomotul focului îi asurzea pe gură-cască veniţi să privească, unii înfricoşaţi, alţii amuzaţi de spectacolul oferit de sistemele de stingere a focului care nu funcţionau. Prin ferestre se revărsau torente de fum negru. Din timp în timp, cîte o flacără îşi făcea loc, dar era imediat înghiţită de masa compactă de fum.

— Priviţi, o căţea !

Strigătul fu reluat în cor de cei de faţă, care se apropiau de Bronwen.

— Cîinii de băştinaşi au dat foc la silozurile cu provizii !

— S-o aruncăm în foc !

Lividă, Bronwen nu ştia încotro s-o apuce.

— Întoarce-te la aeroglisor ! îi porunci Akren.

Puse mîna pe crosa pistolului, temîndu-se totodată să-l scoată din toc. Toţi cei care vociferau lîngă ea purtau şi ei arme. Recunoştea în mulţime chipuri de oameni, care altădată o sărbătoreau, schimonosite de ură şi se întreba de ce oare nici unul nu trăsese pînă acum. Mergea pas cu pas înapoi, ţinînd-o de mînă pe Bronwen. Cei cîţiva metri ce-o despărţeau de aeroglisor i se păreau o prăpastie. Ajunseră, în sfîrşit, şi, imediat ce Bronwen se adăposti în cabină, Akren sări şi ea blocînd uşa în urma ei.

Atunci, mulţimea nu mai ţinu cont de nimic. Se năpusti asupra aeroglisorului ca un roi de muşte

asupra unui stîrv. Atacatorii loveau caroseria cu pumnii, cu picioarele, cu orice le cădea în mînă. Prizonieră în acest vacarm răzbunător, Akren simţea cum frica îi pătrunde în oase. Bronwen privea drept în faţă, cu ochii ficşi, cu faţa inexpresivă. Văzuse moartea cu ochii, şi chiar dacă va supravieţui acestui asalt, ea nu va mai putea fi ca înainte. Oare ştia ceva cu privire la incendiul de faţă ?

Dintr-un punct de vedere, mulţimea avea dreptate că un eveniment atît de arhaic ca un incendiu nu putea să izbucnească, într-un oraş consular, fără o intervenţie criminală pregătită cu mult timp înainte. Erau sau nu vinovaţi băştinaşii ? Akren credea că da, de vreme ce avea convingerea că nici un colonist n-ar fi fost în stare să ducă la îndeplinire un astfel de proiect.

Deodată, fără vreun motiv anume, mulţimea se împrăştie. Urcau toţi în aeroglisoare, dispărînd care încotro. Akren urmărea fără să-i vină să creadă această retragere. Înţelese dintr-o dată că vînătoarea de băştinaşi luase sfîrşit.

Şi Bronwen ajunse la aceeaşi concluzie, căci şopti

— Nu le vor face nici un rău. Acum, că toate rezervele oraşului s-au dus, vor avea mare nevoie de noi.

Buzele-i tremurau, iar ochii nu-și recăpătaseră vioiciunea.

— Ce vrei să spui ? întrebă Akren.

— Acum este iarnă. Numai cine este nedan poate să supravieţuiască în timpul iernii. Dacă voi, Hanii, ne omorîți, vă veți condamna singuri la moarte.

— Cine a dat foc la depozite ?

Bronwen renunță la poza de indiferență, refugiindu-se în drăgălășenia ei obișnuită.

— De unde să știu ? Oricum, ai mei în nici un caz.

— Cred că e mai bine să ne întoarcem, rosti Akren avînd în minte imaginea unui semen de-al fetei furișîndu-se în tăcere în biblioteca părăsită.

Nedanul era scund, ca toți cei din rasa lui și nu părea firav precum ceilalți. Akren credea că senzația de putere pe care i-o inspira se datora privirii sale, marcate de pupile cu sclipiri metalice. Fruntea îi era brăzdată de o cicatrice ce-i pornea de la rădăcina părului pînă la îmbinarea sprîncenelor. Buzele urmau un contur subțire, iar cîteva riduri la colțul ochilor îi îmbîlnzeau un pic trăsăturile. Avea o atitudine lipsită de umilință, de altfel și ținuta lui era diferită de cea a băștinașilor cu care Akren se obișnuise. Hanoracul îi era presărat din abundență cu perle minuscule, în

culori diferite, care formau desene complicate. Fiecare din aceste ideograme ascundeau un înțeles aparte, din care Akren nu recunoscu decît cercul roșu de pe umăr, pe care-l mai văzuse pe îmbrăcămintea lui Bronwen, fapt care confirma apartenența nedanului la rasa Bleoc. Încălțămintea din piele moale, îmblănită, îi acoperea picioarele pînă la genunchi. Pe după gît îi atîrna o pereche de mănuși cu un singur deget, legate între ele cu o curelușă subțire din piele. Fără îndoială, omul era un nomad veritabil, sosit din stepele înghețate ale Nordului.

Acest fapt n-o miră prea mult. Bronwen îi explicase cît de dificil era să supraviețuiești după ce înghețurile cuprindeau mlaștina în care turmele își căutau hrana.

— Ce dorești ? îl întrebă ea. Am servitor.

— Știu.

Vocea îi răsuna limpede și clară. Nu avea deloc o înfățișare ostilă. Akren își desfăcu tocul armei, lăsînd să se vadă crosa pistolului. În ciuda calmului afișat de Bronwen, nu avea atîta încredere în noul venit.

Bărbatul îi observă gestul și nu se sperie.

— Cauți un ghid pentru Gogleth ? zise el.

— De unde știi ?

— Bronwen mi-a spus. Și, după cîte ai făcut pentru ea, sînt gata și eu să fac ceva pentru tine.

Inima fetei începu să bată și mai tare.

— N-am nevoie numai de un ghid, ci de o expediție întreagă...

— Pentru a ajunge la Gogleth va trebui o echipă de zece oameni, chiar cincisprezece dacă veți rămîne mai mult de un sezon.

Akren dădu negativ din cap.

— Am nevoie de mai mulți. Un astfel de șantier arheologic necesită mult personal. Gogleth este acoperit de ghețuri.

— Cincisprezece, repetă băștinașul. Acolo nu vom avea cu ce să hrănim mai mulți. Iar în ceea ce privește gheața, mă voi ocupa personal. Voi avea grijă și de alimente și de sănii...

Akren zîmbi condescendent.

— Voi avea grijă să procur eu aeroglisoarele.

— Nu, vom merge cu săniile, o întrerupse nedanul. Un aeroglisor se poate defecta, pe cînd cîinii nu. Și apoi, așa e și normal să mergi. Înainte de a ajunge la Gogleth trebuie să avem timp să ne purificăm. Peste cîteva zile va ninge. Atunci vom putea pleca.

Nu argumenta, ci poruncea. Akren surprinse privirea lui Isel. De cînd începuse discuția, acesta o urmărise cu o privire de copil pedepsit, ferindu-se să intervină.

Akren se jenă să discute cu nedanul, căci stăpînirea de sine a acestuia, atît de contrastantă cu

reținerea obișnuită a semenilor lui, o irita. Îl măsură din cap pînă în picioare, forțîndu-se să exprime printr-o singură privire distanța care-i separa.

— Dacă voi accepta colaborarea cu tine... începu ea să zică.

— N-ai încotro, pentru că cei din rasa Bleoc sînt singurii care pot să te conducă la Gogleth, spuse nedanul, atingînd cu mîna soarele cusut pe umărul hanoracului său. Pregătește tot. Te voi anunța cînd voi fi gata.

Se întoarse pe călcîie și plecă, lăsînd-o în urma lui, mirată și iritată. Isel rînjea undeva de-o parte. Akren se îndreptă spre fereastră. Cerul, static și gri, își cernea lumina. Acum înțelegea ce voia să spună băștinașul. Simțea viitorul ca o cursă ale cărei capete deschise erau gata să se închidă deasupra ei, dar ignora pericolul, precum un vînat atras de o momeală ispititoare. Intențiile nedanului nu păreau atît de cinstite după cum acesta le exprimase, dar avea perfectă dreptate cînd spunea că el este singura ei șansă de a ajunge să vadă orașul Gogleth.

Se întoarse spre Isel.

— A sosit vremea să părăsești această casă, îi spuse ea. Acum trebuie să-mi pregătesc expediția.

O lumină difuză se cernea prin stratul de nori galbeni. Bronwen, cu picioarele sub ea, cu corpul

drept și palmele ridicate spre cer, era cufundată în rugăciune. La fel ca toți compatrioții ei se concentra pentru a ajuta la nașterea zilei. Akren așteptă sfîrșitul rugăciunii pînă cînd Bronwen, considerînd că e lumină suficientă, întoarse către stăpîna sa un chip triumfător și zîmbitor.

— Ți-am văzut prietenul, începu Akren.

— Vei merge la Gogleth ? o întrebă Bronwen. Emoția îi schimbase tonul vocii.

— Ce semnificație are pentru popoful tău orașul ăsta ?

Bronwen răspunse, după un îndelung moment de gîndire

— Un oraș mort.

Akren oftă. Încă o dată servitoarea sa o dezamăgise. O întrebase de mai multe ori despre credința ei, fără ca aceasta să-i dea vreun răspuns. După cîte se părea, Bronwen participa la ritualuri al căror sens nu-l pricepea.

— Voi merge spre Gogleth, rosti într-un tîrziu Akren. Și-ți mulțumesc că ai intervenit pentru mine.

Bronwen o privi cu atenție, lăsîndu-se pradă unui zbucium interior, care pînă la urmă o făcu să recunoască

— Eu nu i-am zis nimic. N-are nevoie de spusele mele ca să știe tot ce se întîmplă.

Mărturisirea n-ar fi trebuit s-o surprindă, pentru că din seara incendiului, Bronwen nu mai ieșea singură în oraș. Totuși, îi lăsă o impresie neplăcută.

Bronwen salută cu o reverență și plecă. Conform obiceiului, lăsase fereastra deschisă. Akren se zgribuli de frig. Închise fereastra. Cînd se întoarse, îl văzu pe Isel care stătea în ușă ezitînd să intre.

— Am venit să-mi iau rămas bun...

Ochii îi implorau iertare.

— Credeam că ai plecat deja, zise Akren.

— Îngăduie-mi să rămîn. Voi fi discret. Voi încerca să te ajut.

— La ce bun? Habar n-ai ce trebuie să faci. Și-apoi, ai altceva mai bun de făcut. Nu uita că cei de pe Lanmeur te-au desemnat să jefuiești această lume.

Isel își reluă starea obișnuită. Ochii îi străluceau furioși.

— Așa este, recunoscu el. Dar ție, care ești gata oricînd să-i distrugi pe ceilalți prin disprețul tău, ce rol ți-au dat?

Akren ridică din sprîncene, surprinsă atît de ieșirea lui Isel, cît și de mojicia întrebării sale.

— După atîtea generații, cei de pe Lanmeur trimit un arheolog pe o planetă, în același timp cu o comisie de anchetă, iar tu găsești acest lucru normal, continuă Isel.

— Bănuiesc că pe navă mai era liberă o celulă de hibernare pentru drumul de întoarcere, îi răspunse Akren. Dar, ia spune, de vreme ce n-ai plecat înapoi, nu cumva ai de gînd să-mi furi descoperirile ce le voi face la Gogleth ?

— Nu-i chiar așa, murmură Isel.

Își regăsise aerul umil, ceea ce o exasperă pe Akren.

— Parcă veniseși să mă saluți ?

— Da. Ce zici, nu ne-am mai putea vedea înainte de plecarea ta ?

— Cine știe ? Oricum, nu conta pe asta. De la incendiu, recepțiile sînt atît de rare, iar eu am foarte mult de lucru.

Isel ieși fără să încerce măcar s-o atingă. Brațele-i căzură a neputință. Akren respiră cu satisfacție, bucuroasă că se hotărîse în sfîrșit să scape de el. Fără să mai piardă timpul, începu să-și inventarieze materialele.

După trei zile de la vizita nedanului, Diaspad dădu iar buzna în apartamentul lui Akren.

— Chiar nu te vei obișnui niciodată să bați la ușă ? se înfurie ea.

Diaspad păru că nici nu aude remarca.

— Mi-ai promis că nu vei întreprinde nimic fără ca eu să fiu anunțat în prealabil, rosti el.

Mirosea din nou a rînced.

— Dar n-am făcut nimic, protestă Akren.

— Nu ? Dar atunci de ce Datolahan, după ce a vorbit cu tine, căuta peste tot după cele mai bune echipaje de sănii ?

— Cine-i Datolahan ? întrebă Akren încercînd să pareze cu un calm marmorean furia revărsată a consulului.

Diaspad strînse pumnii.

— Nu abuza de răbdarea mea ! Și nici să nu mă consideri idiot. Loed e un oraș putred și corupt, și nu-mi scapă nimic din ceea ce se petrece în el.

— Adevărat ? Acum înțeleg de ce Bugul te-a lăsat să conduci ancheta care, cu siguranță, va duce la elucidarea misterului care a provocat incendiul din centrul administrativ, îl ironiză Akren. Și de vreme ce ești mai bine informat decît mine în ceea ce privește persoana care va fi viitorul meu ghid, ești atît de amabil să-mi spui cine e ?

Consulul, învins de șiretenia vorbelor lui Akren, îngînă pe un ton mai liniștit :

— Unul din șefii lor.

— După cîte știu, nedanii n-au șefi.
În orice caz, un tip dintre cei care l-ar face pe

— Să zicem, atunci, că e o autoritate morală. Bugul să turbeze că nu-l poate pune sub supraveghere. Cum de l-ai găsit ?

— Pînă la sosirea ta, habar n-aveam cine e și cum îl cheamă.

— Atunci e mai grav decît credeam, conchise Diaspad.

Se întinse pe pat. Akren îl privi indiferentă. Renunțase de mult să-i mai atragă atenția în acest sens.

— Să n-ai încredere în el. Se pregătește de război.

— Împotriva mea ?

Diaspad ridică din umeri.

— N-ai nimic să oferi unui prieten ?

Fără să mai aștepte răspuns, apucă sticla cu alcool de proastă calitate, pe care tot el i-o adusese cu cîtva timp în urmă, și trase o dușcă și încă una, pentru că mai multe nu putea din cauza gîtului iritat de prea mult consum de lethe. Ce naiba vrea, se întreba Akren văzîndu-l cum soarbe din sticlă.

— Oricum, n-am de gînd să lîncezesc prea mult în Loed. De aceea trebuie să-l accept ca ghid în expediția mea. Și apoi, racheta se va întoarce în mai puțin de un ah lanmeurian.

Diaspad împinse sticla, strîmbîndu-se.

— Mai bine ai aștepta nava aici, la căldură.

Se ridică și plecă, tîrîndu-și picioarele după el. Ușa se închise cu un pocnet sec. În încăpere rămase numai mirosul lui. Akren fugi după el și aruncă sticla din toate puterile. Diaspad nu întoarse capul nici cînd o auzi spărgîndu-se. Fără să înțeleagă de ce, Akren izbucni în plîns.

Bronwen o întrerupse zicîndu-i:

— Nu vrei să încerci să te liniștești cu un pic de lethe ?

Akren strînse furioasă din dinți

— Dacă mai pronunți încă o dată cuvîntul ăsta în fața mea, te dau afară ! țipă ea, fără ca Bronwen să poată măcar să clipească.

— Toți Hanii vor să consume lethe, continuă Bronwen. N-am vrut să te supăr.

— Vremurile alea s-au dus, zise Akren. Vor veni alți Hani, mai puternici, și mai nobili decît cei pe care îi cunoști. Mulțumită lor Loed va redeveni un oraș important.

— Posibil, răspunse Bronwen. Dacă moare iarna, orice devine posibil !

Akren fu surprinsă de patima cu care ea rostise aceste cuvinte. Chiar dacă ar fi trăit cît un lanmeurian, Bronwen n-avea nici o șansă să cunoască primăvara. Îi spuse asta, iar spusele ei își oglindiră răspunsul în lacrimile ce inundară ochii fetei.

— Voi, Hanii, aveți impresia că le știți pe toate. Dar niciodată nu înțelegeți nimic. Nu trebuie decît ca Nedim să-și scuture un pic spinarea pentru ca toate orașele cu care vă mîndriți atît să se năruie.

Cele două femei se măsurară îndelung. Akren nu-și amintea să fi auzit vreodată vreun băștinaș vorbind atît. Și, mai ales cu un astfel de ton.

— Plec, zise Bronwen. Și nu mă mai întorc.

După ce se închise ușa, Akren simți nevoia să alerge după ea și să o aducă înapoi. Ridică din umeri și începu să-și pieptene furioasă părul. Apoi gestul i se îmblînzi, pînă cînd atingerea pieptenului deveni mîngîietoare. Ca să vină aici, a trebuit să-și sacrifice coafura, iar acum părul îi creștea mult prea încet față de cum și-ar fi dorit.

Cearta cu Bronwen o contraria, cu atît mai mult cu cît știa că s-a purtat stupid. În același timp îi părea și rău. După incendiu, servitorii începuseră să-și părăsească stăpînii. Și totuși, Akren credea că Bronwen se simțea bine cu ea. Numai că acum, ca și ceilalți servitori, plecase și ea, profitînd de primul pretext. Akren ar fi dorit să creadă că fata plecase după ce și-a terminat misiunea pentru care fusese trimisă. Datolahan își ridicase un cort tocmai în inima orașului. Edificiul, ridicat pe un schelet de lemn și acoperit cu o pînză groasă, era înconjurat de o veritabilă gardă pretoriană. Băștinașii erau tot mai nervoși, încît trebuiseră să-și lase turmele la porțile orașului. Coloniștii nu acționau defel și, cu toate că prezența nedanilor la cîțiva pași de clădirile înnegrite de incendiu păru multora ca o provocare, nimeni nu îndrăzni să-i atace. De altfel, loedanii făceau distincție între acești sălbatici și băștinașii supuși, pe care se răzbunaseră.

La intrarea în cort, Diaspad fu oprit de doi paznici. Nu purtau nici lance și nici sabie, pentru că

nici unui nedan nu-i era permis să intre înarmat în oraș. Numai că el știa ce bine mînuiesc aceștia ciomegele ciobănești. Totuși, nu avu nevoie să se prezinte, căci, recunoscîndu-l, una din santinele îi anunță vizita. Nu-și mai făcea nici o iluzie. Chiar înainte de începerea tulburărilor, calitatea sa de consul începuse să nu mai cîntărească mult în ochii băștinașilor. Ca mai toți coloniștii, avea impresia că devenise transparent.

Diaspad se opri o clipă în prag, ca să se obișnuiască cu întunericul din cort. Datolahan stătea și punea lemne pe foc. În tot cortul, fumul se răspîndea în straturi groase.

— Te salut, Datolahan ! Ești de mult în oraș ?

— Așează-te, prietene. De acum înainte, mă voi numi Ennian. Îți mulțumesc că ai venit așa de repede.

— Mă așteptai ?

Băștinașul ridică privirea. Abia i se distingeau trăsăturile în obscuritate. În mînă ținea o pastă opalescentă din care făcea biluțe.

— Am trimis să te caute, spuse el fără rușine.

Diaspad strînse din dinți. Nu era momentul să se arate bănuitor. Simțea deja cum amețește.

— Am nevoie de grenade termice, pe care numai tu poți să mi le procuri, continuă Ennian.

Diaspad fluieră cu mirare.

— Numai atît ? Și le mai vrei și pe loc ?

— Să știi că ai mei nu sînt vinovați de incendiu, îi răspunse Ennian. Încă ceva, este cazul să te cam potolești cu impozitele pe care le pretinzi. Pînă acum am reușit să-i liniștesc pe ai mei, dar există o limită în toate.

— Și, pentru chestia asta ai nevoie de grenade ?

— Bineînțeles că nu. Arheologul vrea să ajungă la Gogleth. I-am promis că voi degaja orașul din gheață. Ce zici ?

Ennian aruncă un nou cocoloș în vatră. Diaspad era amețit de-a binelea.

— Nu te cred, spuse el. Nu-ți trebuie pentru arheolog. Tu vrei să ucizi iarna. De asta ai nevoie de grenade.

Ar fi vrut să vadă un pic mai limpede prin stratul de fum, ca să distingă impactul vorbelor sale asupra trăsăturilor lui Ennian. Numai că acesta îi răspunse fără urmă de emoție în glas

— Dacă va trebui să mă lupt cu Heloc, voi folosi armele strămoșilor mei.

— Dar știi că nici un băștinaș nu are dreptul, consfințit prin tratate, să folosească aparatură evoluată.

— Tratatele ne-au fost impuse vara, rînji Ennian.

Ceea ce voia să însemne că, din punctul său de vedere, tratatele nu aveau nici o valoare. Oare să-l prevină asupra pericolului care ar putea decurge

din concretizarea acestei păreri ? Nu, sigur nedanul n-ar înțelege.

— Totuși, au fost respectate în timpul sezonului rece, îi aminti Diaspad.

Băștinașul rînji din nou.

— Ceea ce-mi trebuie sînt grenadele. Dacă n-ai încredere în mine, atunci încredințează-i-le fetei.

Numai că ea va fi singură în mijlocul unei hoarde de băștinași. Chiar așa de naiv îl credea Ennian ?

— Nu ți le voi da nici ție, nici ei.

— Ba da, îi răspunse Ennian. Pentru că avem nevoie de ele.

Aburii degajați de vatră iritau gîtul consulului. Diaspad își recunoscu un defect. Orice argument convingător îi clătina părerile, iar acum Ennian i-l servise pe cel mai demn de luat în considerare.

— Te avertizez că, dacă lui Akren i se va întîmpla cea mai mică nenorocire, te voi omorî pe tine, familia ta și toate turmele tale.

Ennian oftă.

— Prietene, mă necăjești prea mult. Mă cunoști de prea multă vreme ca să nu-ți dai seama ce înseamnă pentru mine să accept responsabilitatea conducerii unui convoi.

— Așa-i mai bine, conchise Diaspad. Atunci cînd va sosi timpul, ți le voi da.

Cînd ieși din cort, lumina îi străpunse pupilele dilatate. Capul parcă-i era strîns într-o menghină. Își dădea bine seama care este semnificația acestor fumigații. Fumul promisiunii îi pătrunsese în plămîni, și se va elibera de el cînd promisiunea făcută se va materializa. De ce oare trebuia să fie atît de nesuferită o dovadă de loialitate. Se sprijini de un perete și vomită pînă se ușură. În același timp, își dădu seama că Ennian nici nu l-a întrebat despre motivul vizitei sale. Într-un fel, îi convenea că n-o făcuse. I-ar fi fost greu să-i explice bătrînașului că a venit ca și cum ar fi condus ancheta privitoare la incendiu, pe care i-o dictase Bugul. Numai că nu era sigur că Ennian s-a prefăcut că nu știe care era de fapt adevărul.

— Excelență, este o onoare...

Diaspad nu mai dăduse prin localul pe care-l pusese la dispoziția delegației lanmeuriene. Deși incendiul nu atinsese și această aripă a centrului administrativ, zidurile erau brăzdate de umflături dizgrațioase.

— Lăsați-o baltă cu politețurile, mormăi Diaspad. Dacă puteți, răspundeți-mi sincer, cît timp îmi mai acordați ?

— Vreți să ziceți, pentru anchetă ? Dar, aici, dumneavoastră sînteți stăpînul. Ceea ce ne interesează este să ajungeți la un rezultat.

Diaspad pufni.

Bugul era întruchiparea a tot ceea ce detesta la cineva. Și, mai mult decît atît, o făcea în modul cel mai dezgustător, plin de ipocrizie.

— Ar trebui ca înainte de sosirea navei să vă gîndiți cum vă justificați cheltuielile de călătorie, amenință Diaspad. Pentru că nu înțelegeți nimic din ceea ce se întîmplă aici și nici de acum încolo nu veți înțelege, veți avea nevoie de un țap ispășitor. Și, cum nu sînt decît eu acela...

— Cei de pe Lanmeur m-au însărcinat cu o misiune pe care o voi duce la îndeplinire din tot sufletul și din toată inima.

— Cît timp ? întrebă Diaspad.

Consulul părea să dea o importanță deosebită unui răspuns în acest sens.

— De cît timp aveți nevoie ? întrebă Bugul, cu aerul unei pisici gata să zgîrie.

— Doar de cîteva zile, îi răspunse Diaspad.

Se pregăti să adauge o remarcă neplăcută, numai că Bugul îi răspunse cu o dovadă de inteligență la care nu se aștepta :

— Vi le acord bucuros, numai că...

Diaspad deveni atent, ascultîndu-l pe Bugul care continuă :

— Cu condiția ca să-mi explicați motivul pentru care solicitați termenul acesta ?

Se opri în fața ferestrei. Zăpada cădea fără încetare, acoperind totul.

— Aveţi dreptate, situaţia îmi scapă de sub control, continuă Bugul. Mai bine aş fi rămas la prima impresie nepăsarea faţă de nevoile publice, incompetenţă în administraţia locală etc, etc... Totuşi, admit că implantarea coloniştilor... întîlneşte aici dificultăţi... neobişnuite. Accentua fiecare cuvînt, ca şi cum ar fi fost vorba de un raport diplomatic. Dădea o nuanţă tărăgănată cuvintelor, enervîndu-l de-a binelea pe Diaspad.

— În definitiv, ceea ce mă miră mai mult, este faptul că, într-un naufragiu, s-a găsit un om care să revendice privilegiul de a reprezenta autoritatea. Chiar dacă vă va surprinde, nutresc un anumit sentiment de respect pentru dumneavoastră. L-aţi vizitat pe blestematul de băştinaş care şi-a făcut tabăra în piaţă. Ce aţi aflat ?

— Că şi-a schimbat numele.

— Dac-ar fi să mă iau după anumite informaţii pe care le deţin, se pare că nedănii circulă mult în acest moment.

— Mi se pare normal, de vreme ce sînt un popor nomand, îi atrase atenţia Diaspad.

Împuternicitul se întoarse către el.

— Iertaţi-mă, dar nu-mi arde de glumă. Băştinaşii, după cum ziceam, se agită mai mult ca de obicei. Se fac schimburi de ostateci. N-ar trebui să ne temem de o rebeliune ?

— Împotriva cui ? se miră Diaspad.

— Nu dumneavoastră ați folosit cuvîntul imperiu ? murmură Bugul.

— Cuvîntul vă șoca, îi aduse aminte Diaspad.

— Pentru că nu eram singuri.

Guvernatorul surîse.

— V-am judecat greșit. Sînteți dezgustător, dar, cel puțin, sincer.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, insistă Bugul.

Diaspad dădu din cap.

— Nu e ceea ce credeți. Nu vor îndrăzni nimic împotriva noastră. Și de ce ar face-o, de vreme ce sînt atîția zei pe planeta asta, care ar putea să ne distrugă în orice moment. Cei care v-au informat atît de bine simt că se întîmplă ceva, dar asta nu ne privește pe noi.

— Intenționați să întreprindeți ceva împotriva lor ?

— Dimpotrivă, sînt convins că singura noastră șansă de a supraviețui constă în conviețuirea cu nedanii. Numai că, dacă întreprind ceva, trebuie să am certitudinea că voi fi lăsat să merg pînă la capăt. Băștinașii nu vor ierta niciodată o trădare a Hanilor — așa denumesc ei, pe limba lor, străinii. Și nici nu ne vor ierta dacă-i vom înșela într-o împrejurare atît de crucială pentru ei.

Bugul își trecu mîna peste capul pleșuv.

— Ce eveniment se pregătește de fapt ?

— Nedanii întîmpină solstițiul printr-o ceremonie religioasă. Informatorii dumneavoastră au asistat la

pregătiri. N-ar fi indicat ca această ceremonie să fie tulburată din temeri nejustificate.

— Totuși... incendiul ?

— Ancheta va elucida și acest aspect. Pot doar să vă spun că nedanii au suportat cu un calm exemplar linșajul la care au fost supuși. Vă rog să-mi acordați răgazul pe care vi-l solicit.

Bugul își studia unghiile cu o atenție exagerată.

— Încă o întrebare de ce și-a schimbat nedanul numele ?

— Băștinașii acordă o mare importanță patronimului lor. După părerea lor acesta are o mare influență asupra destinului. Astfel, cînd se pregătesc să întreprindă ceva, își adaptează numele după împrejurări. Care este răspunsul dumneavoastră ?

— Vă ajunge cuvîntul meu ?

— Nu. Oricum, n-aș fi avut mai multă încredere nici într-o hîrtie semnată.

Diaspad se îndreptă către ușă. Cînd să atingă clanța, Bugul îi zise

— Excelență, cred că-i cunoașteți bine pe nedani, nu-i așa ?

Diaspad se opri alarmat.

— Trăiesc în aceeași lume ca și ei, spuse el.

— Și cărui trib aparțineți ? Să nu vă surprindă vorbele mele. În acest oraș, în care toată lumea se plictisește, zvonurile circulă repede. După ele, ați avea sînge nedan în vene.

— Să nu ascultați niciodată cuvintele pe care le acoperă căderea zăpezii, îi recomandă consulul.

Totuși, pălise.

După ce ieși Diaspad, lui Bugul camera i se păru mai mică. Se așeză la biroul său, de acum înainte inutil. Într-adevăr, se petrecea ceva extraordinar. Cu toate că ora era târzie, consulul nu părea să fi consumat léthe.

PARTEA A DOUA

ȚARA IERNII

Sub mîna lui Heloc, pămîntul se întărește,
Sub răsuflarea lui, zăpada se așterne,
Iar sub pașii lui se deschid prăpăstii.

Sub pumnul lui Heloc, se-ncheagă sîngele lui Nedim. Pîntecul ei devine sterp. Copiii îi plîng de foame. Iată-i că mor, sînt sute.

Heloc este puternic, iar mîna sa aduce liniștea.

Cîinii din Loed se furișau să asiste de aproape la ceremonie. Cu coada lăsată, cu urechile pleoștite, tremurau în fața privirii strălucitoare a confraților legați la sănii. Aceștia păreau că nici nu-i observă. Dar vai de animalul care s-ar fi aventurat aproape de fălcile lor. Blana deasă, ochii limpezi și blajini, le confereau un aer blînd. Numai că sub această aparență, se ascundeau sălbăticiuni gata să muște dacă vigilența vreunui conducător de atelaj ar fi slăbit un pic.

Dimineața devreme, o mulțime de hanorace erau adunate în piața înzăpezită. Nedanii estimau com-

punerea atelajelor și repartizarea încărcăturilor pe sănii. Încercau să ignore cîinii, pentru a masca teama pe care aceștia le-o inspirau. Conducătorii de atelaj își supravegheau echipajele de la înălțimea trupului drept, cu biciul vîrît sub braț cu nonșlanță, conștienți de prestigiul pe care-l aveau fiind aleși de Ennian pentru acest post. Ennian era omniprezent, verifica baloturile, din cînd în cînd mai strîngea cîte o curea. Într-un tîrziu, sosi și Akren. Silueta ei zveltă, subliniată de combinezonul izoterm, contrasta cu cea a băștinașilor înfofoliți pînă la gît în hainele lor din piele.

— De ce nu porți hanoracul pe care ți l-am dat? o întrebă Ennian.

— Și pe planeta mea este zăpadă, răspunse fata. Am avut ocazia să mă conving acolo cît de eficace este echipamentul acesta.

Se pare că Ennian nu împărtășea încrederea fetei.

— De fapt, e pielea ta, zise el.

Akren privi convoiul, recunoscînd cele șase sănii în care înghesuise ea însăși tot materialul. Erau sănii lungi, cu tălpi joase. Repartizase încărcătura pe toată suprafața, așa cum o făceau și băștinașii. Numai prelatele făceau să se distingă bagajele ei de cele ale nedanilor. Nomazii foloseau piei strînse cu curele împletite ca să învelească echipamentele și proviziile. Săniile acestea nu-i erau pe plac. Platforma era prea joasă, iar tălpicilor le lipsea șina de fier.

Fiecare atelaj, tras de zece, cincisprezece cîini, avea o greutate pe care Akren o considera excesivă.

Nu-i plăcea nici zăpada, care, prea proaspătă și moale, cu siguranță se va lipi de tălpicile săniilor îngreunîndu-le mersul.

În tot acest interval, Ennian rămase inflexibil, vrînd cu tot dinadinsul să străbată cei trei mii de kilometri cu sania.

— Ai spus că vor fi numai cincisprezece oameni, zise Akren. Văd de trei ori mai mulți.

— După ce vom consuma proviziile de pe sănii, cineva va trebui să le aducă înapoi. Noi, nomazii, nu ne putem permite să risipim nimic. Consulul mi-a promis ceva. Nu cumva ți-a dat ție ?

— Nu știu despre ce e vorba. Mai bine l-ai întreba pe el, uite-l că vine !

Diaspad pășea printre sănii, indiferent la nervozitatea conducătorilor de atelaje și la urletele cîinilor. În urma lui alerga Isel, impresionat de vacarmul din jur. Akren fu uimită cînd îl văzu. De cînd plecase de la ea, nu-l mai întîlnise și ar fi preferat să nu-l vadă nici măcar pentru un rămas bun înainte de plecare. În plus, se întreba de ce și Isel poartă combinezon termoizolant ? Gîndul acesta o făcu să se cutremure.

Ennian, stăpînindu-și cu greu nerăbdarea, nu-i ieși în întîmpinare consulului, Imediat după ce acesta

schimbă cîteva vorbe cu Akren, îl întrebă despre grenade.

— Ți-am spus că le vei avea la momentul potrivit, îi răspunse consulul, fără să-i pese de furia nedanului. Ele nu vor face altceva decît să vă îngreuneze bagajul înainte de a ajunge la Gogleth.

— Este un drum lung pînă la cetatea străveche, îi răspunse Ennian închizînd ochii. Îți vei mai ține promisiune cînd voi fi acolo ?

Diaspad răsuflă din greu. Cu vîrful piciorului bătători zăpada. Orice gest de-al Hanilor era receptat fără plăcere, pînă la ultimul dintre ciobanii nedani, numai că Ennian era mai mult decît aceștia.

— M-ai făcut să aspir aerul promisiunii, acolo, în cort, cînd m-ai păcălit să intru.

Ennian aprobă, dînd din cap, cu un surîs în colțul buzelor.

— Îți cer și eu un serviciu, să-l iei pe acest om cu tine.

Nedanul îl măsură cu dispreț pe Isel. Akren interveni furioasă

— Nici vorbă ! strigă ea. Nu permit ca în expediția mea să intre un comerciant...

— Tăceți din gură, interveni Diaspad. Încercați să înțelegeți situația. Iar tu, zise el adresîndu-i-se lui Akren, ce drept ai asupra acestei expediții ? Cu ce-ai contribuit la pregătirea ei ?

Akren păli. Privi spre Ennian așteptînd o încurajare.

— Să fie clar, zise ea, tu mă conduci, dar eu comand această expediţie !

Băştinaşul ridică din sprîncene. Fără să zică nimic, îi întinse biciul.

Akren simţea toate privirile aţintite asupra ei. Întinse mîna şi desfăcu cureaua biciului. Luă avînt şi pocni, aproape atingînd obrazul băştinaşului. Acesta nici nu clipi. Akren se îndreptă spre primul echipaj, simţindu-se stăpînă pe sine în urma antrenamentelor făcute pe Lanmeur.

Cîinii se ridicară. Cu un gest care nu admitea replică, îi porunci conducătorului de atelaj să se îndepărteze. Omul privi spre Ennian, dar negăsind sprijin, se îndepărtă bombănind. Akren apucă hăţurile. Cîinii mîrîiau. Cel din frunte, un mascul tînăr, cu botul plin de cicatrici, o sfida din priviri. Biciul îi pocni în faţă. Îşi arătă colţii. La a doua pocnitură a biciului, se ridică. Începu să tragă cureaua hamului la a treia pocnitură. Ceilalţi cîini făcură la fel. Atelajul se puse în mişcare. Mai întîi, Akren alergă pe lîngă sanie, apoi sări pe tălpicile din spate. Sania prinse viteză. Balansîndu-şi trupul şi folosindu-se de bici, Akren reuşi să facă o tură, cu toată zăpada nepotrivită.

Se opri în faţa lui Ennian şi-i aruncă biciul.

— Acum e clar ? întrebă ea, destul de tare ca toată asistenţa să audă. Tu eşti ghidul, dar această expediţie este sub comanda mea. Cînd vom ajunge

la Gogleth, veți face numai ce vă voi porunci eu !

Diaspad aplaudă cu emfază.

— Ce discurs frumos ! zise el. Uiți un singur amănunt lui Ennian puțin îi pasă de arheologie.

Înainte ca Akren să-i ceară lămuriri în plus, nedanul se înclină în fața ei.

— Așa e. Tu comanzi.

Această acceptare o neliniști pe Akren. Ennian se preda cu prea multă ușurință, ca și cum acordul lui nu-l obliga la nimic. Totuși, ea preciză

— Dacă-i așa, nu sînt de acord să fim însoțiți de un negustor.

Isel o privi melancolic.

— De ce ești atît de categorică ?

— Te așteptai la altceva ? Altfel nu te-ai fi refugiat în spatele acestei paiațe !

Indiferent de insulta adusă, Diaspad privea amuzat scandalul. Akren ar fi jurat că acesta se bucură oferind nedanilor spectacolul unei neînțelegeri între Hani.

Isel nu mai insistă. Se îndepărtă, cu umerii căzuți, prin zăpada care-i acoperea urmele pașilor.

— Bugul se va supăra cînd va afla că l-ai împiedicat pe reprezentantul comerțului lanmeurian să participe, o ironiză Diaspad.

— Isel se complace eșecului. Ne-ar fi purtat ghinion.

Un murmur străbătu rîndurile de băștinași, care, superstițioși din fire, au fost afectați de spusele

fetei. Diaspad aprecie șiretenia arheologului.

— Da, da, șopti el. Totuși, ar fi fost un tovarăș sigur. Acum, iată-te singură cu toți acești localnici, într-o țară necunoscută, căreia nu-i știi obiceiurile și căreia nu-i poți anticipa intențiile.

Akren surîse cu amărăciune.

— N-am văzut în viața mea un tip mai sucit ca tine, zise ea.

Diaspad o salută cu o plecăciune.

— La vîrsta mea nu mă pot schimba. Totuși, e ceva care mă face să-ți pot suporta disprețul ideea că în curînd îți voi lipsi. Dar nu-ți fie teamă, sînt sigur că ne vom mai revedea. Așa orgolioasă cum ești, vei supraviețui călătoriei.

Cînd convoiul era gata să se pună în mișcare, sosi Bugul însoțit de acoliții săi. Pregătise un discurs pe care i-l recită lui Akren, dar aceasta nu schiță nici un gest ca să-și mascheze plictiseala. După ce termină, parcurse cu privirea pe cei prezenți, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

— Îți doresc succes, zise cu voce scăzută. Mergi în întîmpinarea visului tău. Te invidiez.

Se întoarse să plece, apoi se răzgîndi, continuînd să spună pe un ton și mai scăzut

— Să nu vă grăbiți prea tare, o sfătui el. Bucurați-vă de aceste zile care vă separă de îndeplinirea visului vieții dumneavoastră.

Plecă apoi în grabă. Akren ridică din umeri, studiindu-i silueta bondoacă legănîndu-se prin zăpadă.

— Aceasta este sania ta ? o întrebă Ennian, arătînd spre un atelaj mai scurt decît celelalte, încărcat cu piei.

— Da, însă nu înțeleg de ce n-ați încărcat-o ca pe celelalte. Crezi că voi lăsa să fiu purtată ca o invalidă ?

Se îndreptă spre convoi și alese sania cea mai grea.

— Dă-mi biciul tău, îi porunci ea conducătorului de atelaj.

Cu regret, nedanul se supuse.

Akren ridică biciul deasupra capului.

— Înainte ! strigă ea, fără să stîrnească vreo reacție.

Atunci Ennian suflă într-un fluier mic, din os. Oamenii se grăbiră spre sănii. Se auzeau pocnete de bici. Conducătorii de atelaj își prinseră harnașamentul în jurul pieptului. Ennian preluă conducerea. Era singurul care nu avea coechipier. Cîinii trăgeau săniile scheunînd. Tălpicile alunecau pe zăpadă. În dimineață, răsunau strigăte entuziaste. Akren privea spre ferestrele închise, sperînd să zărească pe cineva cunoscut. Coloniștii nu considerau un lucru prea important să asiste la plecarea convoiului. Și totuși, Akren îi știa acolo, îngrămădiți în spatele ferestrelor, contemplativi și neliniștiți. Convoiul parcurgea un oraș mut, surprins să se vadă invadat de nomazi. Trecea, fără să încetinească, prin cartiere pustii, pentru a se îndrepta spre nord, pe di-

recția mlaștinilor. Patru oameni cu schiuri deschideau calea în fața primei sănii. Ceilalți se bazau pe blana deasă a cizmelor ca să nu se afunde în zăpadă. Ultimii se chinuiau într-un noroi slinos, care se lipea de sănii. Akren mergea pe urmele lui Ennian, împotmolindu-se la fiecare pas. Trebuia să-și ridice cîte un picior și să-l avînte înainte cu un zvîcnet din șold, punîndu-l apoi cu toată talpa, ca să nu alunece, încercînd să nu lase greutatea corpului să apese prea mult pe unul singur.

După o jumătate de oră, avea junghiuri prin coapse, iar spatele îi înțepenise. Strîngea din dinți și privea peste umăr înapoi sania care o urma, avînd grijă să nu reducă cu nimic distanța care le despărțea.

Mai multe triburi de băștinași, grupate sub emblema soarelui roșu, își făcuseră tabăra la porțile orașului. Se adunaseră culegătorii de lethe, condamnați la inactivitate de către înghețul mlaștinii și, alături de ei, ciobanii. De fapt, toți nomazii veneau spre această regiune, împinși de înaintarea înghețului care le amenința turmele. Curînd, Loed va fi împresurat de o mulțime pestriță, așa cum altădată fusese asediat de către coline. Vorbele lui Diaspad încă mai răsunau în mintea lui Akren. Deja se simțea izolată. Își pusese mîna pe tocul în care avea arma, simțind o ușoare siguranță. Totuși, nomazii nu se arătau amenințători. Primirea care le fusese rezervată călătorilor părea exuberantă, în con-

trast cu liniștea din Loed. Ennian nu mai rămase mult timp lîngă ai săi. Toată ziua menținu un ritm rapid, reducînd pauzele la scurte opriri, de care profitau la maximum nedanii, îndeplinindu-și cu zel exagerat rugăciunile. Ennian se așeza și el în zăpadă, cufundîndu-se în meditație. Aceste halte însă, nu erau rezervate nici pentru hrana oamenilor, nici pentru cea a cîinilor. În cursul uneia dintre opriri, Akren încercă să afle mai multe despre tovarășul ei de atelaj, un om în vîrstă, cu trăsături bine definite. O cicatrice îi deforma buza superioară, conferind o anume sălbăticie chipului, pe care o întărea privirea sa neîmblînzită. Nu se așeză pe sanie decît cînd aceasta, antrenată de propria-i greutate, cobora o pantă. Akren constată de mai multe ori că hamul pe care omul și-l petrecuse peste piept, îi stătea întins.

— Am fost favorizată de soartă, zise ea, încercînd să intre în vorbă. Am drept tovarăș de drum un om robust.

Omul dădu din cap, fără să scoată vreun cuvînt.

— Erai prieten cu cel căruia i-am luat locul ?

Cum nici acum nu răspunse, Akren continuă

— Dacă-i așa, te rog să mă ierți. Numai că eu am avut nevoie de o sanie adevărată, pe care să o conduc.

— Nu trebuie să te justifici, răspunse nedanul.

Apoi, părîndu-i-se că acest răspuns este insuficient, precizâ mormăind

— Mă cheamă Inaatoc.

Acestea fură singurele cuvinte pe care le schimbară în acea zi.

Seara, călătorii ajunseră la malul mlaștinii, într-un sat de culegători de lethe, care fusese părăsit nu cu mult timp înainte. Cu toată zăpada nepotrivită, reușiseră să parcurgă mai bine de patruzeci de kilometri.

Deși pusese piciorul de mai multe ori pe talpa saniei, Akren era epuizată. Totuși, trebui să verifice hamurile, să aibă grijă de cîini și să le dea să mănînce, înainte să înghită ea însăși ceva. Mestecă cu greutate carnea uscată pe care i-o dădu Inaatoc. Deși îi era foame, simțea că o va cuprinde somnul înainte de a termina masa. Intră într-o colibă de turbă, în care abia încăpu, și se întinse cu plăcere pe snopul de trestii care acoperea podeaua, neimpresionînd-o murdăria din jur.

Fu trezită de semnalele fluierelor. Ieși din adăpost, cu cîrcei în tot corpul. Încă nu se luminase de ziuă. Constatase, cu ușurare, că Inaatoc reușise să îmblînzească cîinii.

La orizont, o luminiță bolnavă se forța să risipească tenebrele. Îndreptați către ea, cu mîinile în poziție de ofrandă, nedanii așteptau apariția zilei. Rătăcită printre ei, Akren se întreba ce conduită să adopte. Oricum, era degeaba. Nedanii erau prea ocupați să ajute ziua să se nască, pentru a le păsa de modesta ei persoană.

În sfîrșit, fu lumină suficientă ca să descopere, aparent ușor, drumul printr-o cîmpie domoală. Mlaștina înghețată era acoperită de zăpadă. Sub gheață se ghiceau capcane care puteau fi descoperite datorită tonalităților gheții. Akren știa că mai sînt și altele, pe care subțirimea gheții nu le trădează. Locul îi părea malefic, fără nici o vegetație, fără nici cea mai mică ridicătură care să rupă monotonia interminabilă a cîmpiei. Enniân, în schimb, se bucura de lipsa obstacolelor. Akren i se alătură, în timp ce acesta contempla depărtările.

— De ce te grăbești atît de mult să ajungi la Gogleth ? întrebă ea. Nu ziceai că trebuie să ne apropiem cu reținere de oraș ?

— Cît timp va fi frumos, trebuie să avansăm. Dacă va fi furtună, vom avea nevoie de adăposturi, pe care nu le vom găsi în mlaștină.

Răspunsul era logic. Totuși, Akren nu-l credea. Îi citea în priviri o nerăbdare pe care, de altfel, o manifestau și ceilalți băștinași.

— Ai mai fost la Gogleth ? întrebă ea. Știi ce trebuie să cauți acolo ?

— Iarna, îi răspunse el, atît de trist încît ea nu-l mai întrebă nimic.

În sfîrșit, dădu semnalul de plecare. Ea se pregăti să apuce hățurile atelajului, cînd Inaatoc îi spuse

— Astăzi vei merge acolo, în ham.

Buimăcită de această îndrăzneală, Akren observă că toate echipajele își schimbaseră însoțitorii. Așa

că se supuse și ea regulii comune dacă voia să-și impună nomazilor autoritatea, trebuia să le demonstreze capacitatea sa de a trăi aidoma lor.

Sarcina conducătorului de atelaj consta mai puțin în a trage împreună cu cîinii, cît a acționa astfel încît să ușureze înaintarea. Pe terenul fără relief, pe care mergeau, aceasta însemna să mențîi cîinii în urma atelajului pecedent. În cea mai mare parte a timpului, ea trebuia să se lase condusă ; pe zăpada prielnică, cîinii alergau mai repede.

Totuși, înainte de prînz, animalele se îndepărtară de calea deschisă de Ennian. În timp ce Inaatoc încerca să-i aducă pe drumul bun, atingîndu-i cu biciul și strigînd la ei, Akren țîșni în față trăgînd de ham. Înainte ca echipajul să-și regăsească pista, gheața îi cedă sub picioare. Înțelese imediat ce i se întîmpla în mlaștina insuficient înghețată, pe alocuri mai existau pungi de apă, alimentate de cine știe ce izvor ascuns. Se afundă pînă la jumătatea pulpei. Trei dintre conducătorii de atelaje schimbară drumul ca să o ajute. Convoiul se opri. Ennian ajunse lîngă Akren tocmai cînd aceasta era scoasă din apă. O măsură din cap pînă în picioare, și dădu cîteva ordine. Imediat fură aduse mai multe lemne. Focul se aprinse îndată ce unul din băștinași scăpără amnarul.

— Din cauza ta vom pierde timp prețios, îi zise Ennian.

— N-am absolut nimic, răspunsé Akren.

— Nu se fac expediții cu hainele ude, zise nedanul categoric.

— Hainele mele sînt impermeabile.

Ennian o privi surprins, părînd că nu-i înțelege spusele.

— Pe-aici încă nu e frig, zise el. Dar cînd vom înainta mai spre nord, cine cade în apă își poate pierde picioarele, dacă nu și viața. Nu ești demnă să conduci această expediție.

— Ei, ei, nici chiar așa!

Akren tăcu, simțind privirile tuturor conducătorilor de atelaje ațintite asupra ei, reci și neîncrezătoare.

— Dacă ai fi fost de-a noastră, adăugă Ennian, te-am fi expulzat, pentru că tu aduci nenorocul.

Cum să-i convingă pe acești oameni cu ochii limpezi? Ennian n-avea nevoie să rostească decît un cuvînt, două, pentru ca toți să arunce după ea cu bucăți de gheață.

— De acord, murmură ea cu vocea încărcată de resentimente. Preiei tu comanda pînă ce ajungem la Gogleth. Iar acolo, eu singură voi porunci. În nici un caz nu te voi lăsa să-mi iei orașul.

— Orașul tău? bombăni Ennian. Hanii sînt de-a dreptul sfidători.

Ochii-i străluceau furioși și, cu toate acestea, verifică înainte de plecare dacă hainele fetei erau uscate.

Din nou convoiul nu se opri pînă la căderea serii. Nedanii ridicară mici ziduri din zăpadă bătătorită, considerînd suficiente aceste apărători de vînt. Nu aprinseră nici măcar focurile. Temperatura acestor locuri era suportabilă astfel pentru cei ce voiau să întîlnească țara iernii. Akren se înfășură într-o blană și se întinse pe o sanie. Tocmai cînd să adoarmă, veni Ennian

— Vei face prima veghe, o anunță el.

Se ridică buimacă, încercînd să înțeleagă sensul spuselor lui.

— Inaatoc a făcut ieri de gardă în locul tău. N-aș vrea ca această situație să se mai repete. Prima veghe este mai simplă, deoarece cîinii sînt obosiți.

În sfîrșit, ea înțelese și, cu toată nemulțumirea pe care-o simțea, se ridică.

— Trebuie să ne așteptăm la vreun atac ? întrebă.

— Nu cred. Dar dacă nu supraveghează nimeni cîinii, s-ar putea să fure din provizii sau să se bată între ei.

Sub lumina clară a stelelor, cîinii dormeau încovrigați, cu coada peste bot. Se înghesuiau unul în altul, căutînd cît mai multă căldură.

Akren își puse blana pe umăr și merse prin tabără. Dacă s-ar fi așezat, n-ar mai fi avut nici o șansă să se trezească.

Cerul nu era acoperit de nici un nor. Lumina ce cădea din bolta înstelată era cu puțin mai slabă decît ziua palidă de pe Nedim. Akren privea pulsa-

țiile stelelor, pe alocuri atît de dense, încît ochiul nu putea distinge decît un fel de ceață. Undeva, în îngrămădeala de luminițe, se învîrtea și lumea ei. Și cîte alte planete cărora nu le știa nici măcar numele și care totuși adăposteau civilizații fascinante! De ce oare, dintre atîtea lumi, ea o alesese tocmai pe aceasta?

Nu putea să răspundă, de vreme ce nu credea în destin. Un singur lucru avea importanță faptul că stelele îi confirmau că nu e singură și nici nefolositoare. Gogleth o aștepta.

— Du-te și odihnește-te, stăpînă, continui eu veghea.

Tresări, auzind vocea băștinașului. Era un tînăr ce părea stingher. Crezu c-adormise, de vreme ce nu-și dădu seama de trecerea timpului.

— Totul e-n regulă, zise ea. Și ciinii și mlaștina sînt liniștiți.

Se reîntoarse la sania ei. Privi din nou spre stele, dar nu-și putu ține mult timp ochii deschiși. Căzu-ntr-un somn greu, pînă cînd, dimineața, auzi sunetul fluierului.

Traversarea mlaștinilor dură trei zile. Mușchii feței se întăriră. Învățase să-și regleze respirația. Reflexele dobîndite prin antrenamente începură să-i revină și constată că nu-i mai privea cu dispreț pe băștinași. De altfel, aceștia își dădură și ei seama de acest fapt, căci se arătau mai familiari față de

ea. Numai Ennian rămînea morocănos, iar dacă pe drum îi mai adresa cuvinte de încurajare, pe un ton cordial, în timpul popasurilor abia dacă-i adresa cîte o vorbă. Aceeași atitudine o avea și față de cîini.

Așa după cum prevăzuse, cîteva sănii de aprovizionare abàndonaseră expediția. Akren observă că, totuși, unele își continuau drumul goale și, mai ciudat, fără ca măcar vreun cîine să lipsească din atelaj. Trebui să treacă timp pînă la a patra etapă a drumului, ca să înțeleagă de ce.

Înserîndu-se, zări focuri în depărtare. Această imagine îi umplu sufletul de bucurie. Pentru încălzirea hranei, nomazii foloseau un amestec de turbă și excremente uscate, care se consumau încet, fără să degaje fum. Și asta încă cu zgîrcenie. Lemnul îl utilizau numai pentru nevoi urgente. De cînd alunecase în apă, Akren aștepta cu nerăbdare să privească spectacolul reconfortant al unei flăcări.

Ennian era și el cuprins de nerăbdare, căci își conducea sania cu maximum de viteză. În depărtare, abia vizibil, se zărea un atelaj ce venea în întîmpinarea lor.

Noul venit se opri în dreptul lui Ennian și-l sărută cu simpatie. Curioasă, Akren se apropie de ei. Necunoscutul întoarse chipul către ea, și o recunoscu pe Bronwen. Akren găsi de-a dreptul sfidătoare bucuria zugrăvită pe fața acesteia.

— Ce cauţi aici ? întrebă ea. Nu mai am nevoie de servitori.

— Ne va însoţi la Gogleth, răspunse Ennian în locul ei.

Akren vru să-i spună cîteva, dar îşi aduse aminte la timp că nedanul era de neclintit în hotărîrile lui. Se întoarse la sania ei, extrem de furioasă. Şi de ce o deranja prezenţa lui Bronwen ? Dimpotrivă, pentru tot ce făcuse pentru ea, trebuia să-i arate recunoştinţă. Fără ajutorul ei, ar fi pierdut şi acum vremea prin Loed.

— De ce a mai venit şi Bronwen ? îl întreabă Akren pe Inaatoc.

— Ennian a însărcinat-o cu organizarea primei tabere de aprovizionare.

— Şi de ce ţine ca ea să-l însoţească pînă la Gogleth ?

— Pentru că este soţia lui, conchise Inaatoc.

Sosirea convoiului fu salutată de un concert de lătrături. În tabără erau vreo treizeci de băştinaşi, care purtau pe hanorace culorile lui Ennian. Săniile de schimb aşteptau încărcate cu provizii proaspete. Akren nu putu să nu recunoască îndemînarea cu care Ennian pregătise expediţia în atît de puţine zile, chiar dacă aceasta reprezenta o acţiune în spiritul unei tradiţii îndelungate. Conducătorul echipei de aprovizionare se numea Clutged. Era un individ volubil, ai cărui ochi, de culoare închisă, te

duceau cu gîndul la un amestec de sînge între băștinași și coloniști.

Povestea cu risipă de vorbe cum oamenii lui, plecați la vînătoare pentru a alunga plictiseala unei îndelungi așteptări, au avut norocul să ucidă un agfang. După cîte se părea, era vorba de un vînat foarte apreciat, căci la auzul celor spuse, oamenii lui Ennian izbucniră în strigăte de bucurie.

Îngrijitorii aprinseră opt focuri, depărtate unul de celălalt, pentru ca gheața, topindu-se, să nu ude lemnele. Cu toate că relieful, mai pronunțat, dovedea că malul mlaștinii era aproape, Akren nu zărise nici o urmă de vegetație. Pentru această sărbătoare, băștinașii aduseseră lemnul cu ei. Toți se așezaseră în jurul focurilor, pe perini din piele, umplute cu iarbă uscată. Acest fapt îi păru lui Akren o culme a confortului. Nu departe de ea, Clutged continua să povestească, amuzîndu-se primul de propriile-i cuvinte. Se simți cuprinsă de o stare benefică, pînă într-atît încît începu să zîmbească și ea la glumele lui. De cealaltă parte a focului, drept în fața ei, se așezase Ennian. Din cînd în cînd, un capriciu al flăcării îi descoperea silueta, de care se sprijinea Bronwen. Tînăra o privea sfidător.

Carnea, pusă la foc pe țepușe, era grasă, prea puțin prăjită, și fadă. Mirosul grăsimii calde îi stîrni pofta de mîncare. Oriunde în altă parte i-ar fi fost greață să vadă carne crudă, și simțise de multe ori, înainte, cît de subit se transformă gustul într-un

mediu ostil. Așa că mușcă cu plăcere din carnea prea moale pentru gustul ei. Ospățul se prelungi mult după ce Akren se săturase. Pofta de mîncare a băștinașilor părea să nu cunoască limite. Cei pe care ea îi văzuse mergînd zile în șir, mulțumindu-se cu o felie subțire de slănină în timpul opririlor, înghițeau acum pe nemestecate bucăți de carne. Băură bere aromată din burdufuri și se ghiftuiră pînă cînd pe oase nu mai rămaseră decît urme de carne. În penumbră, cîinii se încăierau pentru resturi aruncate la întîmplare. Aceasta nu era o noutate, pentru că la fiecare popas cîinii se băteau între ei. Se întîmplă deseori ca un cîine, devenit inapt pentru tracțiune, să fie servit drept hrană tovarășilor săi de atelaj.

Akren se culcă aproape de foc, contemplînd flăcările pînă cînd pleoapele i se închiseră.

Și, a doua zi, sunetele fluierului din os se auziră la ora obișnuită. Din focuri nu mai rămasese decît cenușa. Ca în fiecare dimineață, Inaatoc controla patinele saniei. Ospățul din ajun nu îl împiedicase să stropească fața tălpicilor cu apă. Noroiul înghețase bocnă. Inaatoc îl încerca trecîndu-și degetul pe luciul astfel format. Akren putuse să aprecieze eficacitatea procedeului, cu atît mai mult cu cît zăpada devenea tot mai bună pentru mersul cu sania. Pe cînd se pregătea de plecare, Bronwen veni lîngă ea.

— Sînt bucuroasă să te revăd, zise Akren.

Bronwen ignoră acest gest de amabilitate.

— Am vrut să știi că m-am opus să mergi cu noi.

Se întoarse și se îndreptă cu pași hotărîți spre sania lui Ennian. Mirată de spusele fetei, Akren își îndreptă privirea către Inaatoc, numai că acesta o evită.

La fiecare patru sau cinci zile, convoiul întîlnea cîte o echipă de aprovizionare. Se schimbau și oamenii și cîinii. Săniile goale se înlocuiau cu altele încărcate. Numărul membrilor expediției nu scădea ci, dimpotrivă, părea să crească. Akren nu i-a cerut nici o explicație lui Ennian cu privire la oamenii care veneau. De altfel, de cînd venise și Bronwen, era și mai posomorît.

Se apropiau de tropice. Din zi în zi temperatura scădea tot mai mult. Nedanii începură să-și pună la nas apărători împotriva degerăturilor. Akren își acoperi și ea fața. Se lupta împotriva frigului, îndopîndu-se cu zahăr și cu biscuiți cu ulei, pe care-i ținea într-o sacoșă din piele petrecută pe după gît. Mînca din mers, deoarece băștinașii continuau să se roage și în timpul popasurilor, și nu mîncau decît o dată pe zi.

Relieful începu să se schimbe. În văi apărură urme de vegetație. Trecură pe lîngă arbori cu scoarța groasă, din care băștinașii făceau o supă acră. Fie că erau flori uriașe, cu petale ascuțite, fie că erau licheni, plantele ofereau imaginea unei singurătăți insolite. Atmosfera era atît de clară, încît privirea pătrundea pînă departe. Cu toate acestea, cerul era

acoperit de o ceață gri. Convoiul străbătea o țară nemișcată. Nici o adiere nu clintea ramurile înghețate de ger. Numai zgomotul tălpicilor, fîșîind pe zăpada întărită, tulbura liniștea din jur. Aceasta redevenea stăpînă în timpul popasurilor. O respectau pînă și cîinii. Cu coada încovrigată în jurul lor, așteptau nerăbdători pînă la sfîrșitul rugăciunilor. Din cînd în cînd, își ridicau, pătrunși de frig, cîte o labă, o scuturau, după care o așezau cu grijă la loc, așteptînd semnalul de plecare.

Într-o dimineață, aerul se înmuie. Cu toate acestea, băștinașii nu se bucurară. Privind cerul acoperit, Akren înțelese de ce. Ninse toată ziua. Pentru prima dată, în noaptea care urmă, nedanii construiră adăposturi închise, făcute din zăpadă bătătorită.

Deși începu să bată vîntul, și a doua zi continuă să ningă. Din oră în oră acesta-și sporea intensitatea. Către prînz, se stîrni furtuna. Rafalele de vînt împiedicau înaintarea convoiului. Akren trebui să-și folosească toată forța pentru a-și menține sania pe urmele celei dinainte. Cîinii alergau cu puteri sporite, cuprinși de o panică ancestrală. Uraganul se opunea efortului lor, iar convoiul înainta tot mai încet. Cu toate acestea, Ennian nu dădu semnalul de oprire. Deși le era greu, nici oamenii nici cîinii nu păreau descurajați.

Deodată, vîntul se opri. Totul fu cuprins de o liniște deplină. Convoiul nu încetini defel, pregătindu-

se să înfrunte un dușman mai de temut ca vîntul. În curînd, zări și Akren motivul temerilor lor. Era un nor care se rostogolea pe sol, întunecat și opac, asemenea unui animal. Se umfla, se strîngea, înghițea arborii și arbuștii.

Această avalanșă orizontală fu precedată de un uruit lugubru. Ennian se îndreptă spre un boschet. Abia ajunși acolo, oamenii își întoarseră săniile, dezlegară cîinii și se înfășurară cu cîte o cuvertură mare din piele. Fără să înțeleagă de ce, Akren le imită gesturile. Inaatoc își întinse cuvertura, fără însă să se ocupe și de ea.

Îl văzu pe Ennian privind în direcția sa. Acesta îi striga ceva care însă se pierdu în vacarmul din jur. Alergă spre ea agitîndu-și mîinile, iar norul îi învălui.

Ennian se găsea la vreo sută de metri și părea că se oprise, neștiind încotro s-o apuce. Akren se clătină sub impact. Mii de ace îi înțepară fața și îi pătrunseră în nas și în gură. Închise ochii. Deodată, simți pe cineva apucînd-o de mînă și căzu. Cînd deschise ochii, se tîra, acoperită de cuvertură, avîndu-l alături pe Ennian. Acesta o ajută să ajungă la un arbore pe care-l cuprinse cu o mînă, cu cealaltă ținînd cuvertura. Își trase apoi genunchii sub el, curbîndu-și spatele. Akren îl imită, și astfel cuvertura îi ținea loc de adăpost. Unul din cîini se strecură lîngă ei. Tremura din tot corpul. Se lăsă o beznă totală, iar zgomotul deveni surd. Akren simțea cum

pe spate i se adunau straturi de zăpadă înghețată.

— Cît crezi că o să dureze ? întrebă ea.

— Cine știe ? O oră, mai multe zile, sau poate mult mai mult.

Pe scurt, aveau toate șansele să fie îngropați definitiv.

— În astfel de cazuri, trebuie să te agăți de un arbore și să ai în preajma ta un cîine, continuă Ennian. Fără să te gîndești, sînt gesturi de care trebuie să ții cont ca să poți să supraviețuiești aici.

Sub cuvertură era cald. Deasupra lor nu se mai auzea nimic. Cu toate acestea, Ennian nu făcea nici o mișcare. Deși stătea într-o poziție incomodă, Akren simțea în această căldură o stare de confort, care arunca într-un univers îndepărtat furtuna care se dezlănțuise în jurul lor.

Simțea constantă greutatea zăpezii, în timp ce așteptarea se prelungea.

— S-a terminat, îi spuse Ennian.

Îi făcu vînt cîinelui, care începu să sape zăpada. În urma lui, Ennian lărgea tunelul, urmat de Akren. Ajunsă sus după ce se tîrî doi metri prin zăpadă, întîlni privirea neîngăduitoare a lui Ennian.

— Cuvertura ! spuse el.

Akren vru să-i răspundă, dar se întoarse din nou în tunel, apucă cuvertura și ieși cu ea. De jur-împrejur, băștinașii ieșeau din adăposturi. Curînd, toți ajutau la degajarea săniilor.

Peisajul devenise altul. Relieful era mai blînd, iar zăpada îngropase arborii pînă la jumătate. În depărtare, norul se mai domolise, învăluind acum o altă colină.

Cînd Inaatoc ajunse lîngă sania lui Akren, Ennian îl lovi cu furie peste față.

— Pleacă ! urlă el.

Nenorocitul îl privi îngrozit. Akren tresări. Inaatoc nu era un model de cordialitate și nici de devotament, după cum o dovedise. Se obișnuise cu acest partener și îi venea greu să accepte alungarea lui, ceea ce, în aceste locuri, ar fi însemnat moarte sigură.

— Inaatoc este tovarășul meu, zise ea. Și-mi voi continua călătoria numai alături de el.

Ennian rîse disprețuitor

— Un om care te-a părăsit în momentul cel mai greu ! Halal tovarăș, ce să-ți spun !

Se îndepărtă fără să-i mai bage în seamă.

— Are dreptate, aprobă Inaatoc. Îmi meritam pedeapsa.

— Știu, îi răspunse Akren.

Nedanul își aplecă fruntea, petrecîndu-și hamul pe după umeri.

Din această zi, adăposturile se pregătiră cu mai multă grijă. Akren învață să-și construiască și ea un adăpost, din blocurile de zăpadă întărită. În interior era destul de cald, deoarece nedanii dormeau cite trei sau patru. Akren nu beneficia de același

confort. Desigur, nici o clipă nu-și dorise să-și împartă adăpostul cu vreunul din băștinași, și numai gîndul că unul din ei ar fi putut să o facă, o îngrozea. În ciuda dezaprobării lui Inaatoc, care se temea ca nu cumva animalele să se molesească, Akren compensă această lipsă introducînd cîinii în adăpostul ei.

După furtuna de zăpadă, se aștepta la o schimbare în comportamentul lui Inaatoc, dar acesta își menținea aceeași atitudine, ba mai mult, părea și mai distant.

Dînd dovadă de slăbiciune în cazul lui Inaatoc, fata pierduse respectul pe care i-l purta Ennian. Din acea zi, nu i se mai adresase decît de două, trei ori, și atunci doar cîteva silabe.

Akren ar fi vrut să creadă că era din cauza influenței lui Bronwen, numai că și în ochii celorlalți citea aceeași indiferență. Începea să regrete absența lui Clutged, care mai înviora atmosfera cu glumele lui.

Dimineața se trezea indispusă. Perspectiva descoperirii orașului Gogleth n-o mai incita. Zilele se scurgeau monotone. Trupul său, obișnuit cu efortul, nu mai suferea din cauza oboselii. Începuse să meargă și ea cu pași mari, la fel ca nedanii. Nu se mai gîndea la nimic, decît la următoarea oprire, cînd va putea mînca în timp ce băștinașii își vor face rugăciunea. Era pur și simplu obsedată de mîncare. Carnea uscată și biscuiții o dezgustau, și totuși le

poftea știindu-le la îndemînă, în sanie, învelite în piei ca să nu înghețe. Fiecare apropiere a unei tabere de aprovizionare devenea sărbătoare prin speranța că acolo ar exista vînat proaspăt care-i aștepta.

Distanțele dintre tabere se măriră. Aprovizionarea nu se mai făcea de către echipajele trimise de Ennian, ci de către triburile care populau regiunile traversate de convoi. Cu cît se îndepărtau de ecuator, prezența umană devenea din ce în ce mai rară. În plus, înaintarea convoiului deveni tot mai dificilă din cauza terenului accidentat pe care-l traversa. Trecerea le era împiedicată de troiene mai înalte decît statura unui om obișnuit. Trebuia să dezlegi cîinii, să escaladezi obstacolul și să tragi sania peste el, în timp ce cîinii se strecurau înainte printre blocurile de gheață. Nedanii legau săniile două cîte două transformîndu-le în punți peste crevase, primele două servind drept cap de pod pentru trecerea celorlalte.

Astfel convoiul pierdu doi oameni și trei cîini. Cu toate acestea, Ennian nu se abătea din drum decît în caz de strictă necesitate. Urmărea falia, pînă cînd aceasta devenea îndeajuns de strîmtă ca să poată fi traversată.

Apariția atîtor obstacole încetinea din ce în ce mai mult înaintarea convoiului. Erau zile în care nu înaintau decît zece kilometri, cu prețul unor eforturi epuizante. Călătorii nu mai întîlniseră de mai bine de zece zile o tabără de aprovizionare, pînă

într-o dimineață, cînd Ennian își opri sania pe vîrful unei coline. De acolo se zărea un peisaj dominat de stînci și văgăuni, cu vegetație destul de bogată. Nedanul privi îndelung petele întunecate formate de plante. Akren crezu că va trimite oameni să adune lemne, dar el arătă cu degetul spre o colină înconjurată de arbuști, desemnînd acolo următoarea oprire.

Akren suspină ușurată. Numai că, pînă acolo, drumul mai dură o oră. Pînă și cîinii înțeleseră că se apropia un popas, pentru că-și puseră toate forțele pentru a trage atelajele.

La o oarecare distanță de colină, Ennian opri convoiul. Privea neliniștit în jur, încercînd să găsească ceva. Părea că și cîinii simțeau amenințarea pe care omul o presimțea. Mîrîiau în tonul lor obișnuit, dar fără o semnificație anume.

Pînă la urmă, Ennian se decise. Se îndreptă spre o moviliță înconjurată de o vegetație rară.

— Ce se întîmplă ? îl întrebă Akren cînd ajunse lîngă el.

Se aștepta ca el să dea ordine pentru construirea adăposturilor, numai că poruncile lui nu erau din cele obișnuite. Săniile fură răsturnate cu partea de sus în zăpadă și așezate în formă de cerc. Cîinii fură legați în interiorul cercului, mai puțin cîțiva care fură lăsați în afara lui, să adulmece.

— Încă nu a sosit echipa de aprovizionare, îi explică Ennian.

— O fi întîrziat și ea pe undeva, încercă Akren un răspuns.

Ennian o privi furios. Vorbele ei îi părură o insultă.

— În noaptea asta vom merge să vedem ce s-a întîmplat, răspunse el. Pînă atunci, să-ți schimbi hainele. Combinezonul pe care-l porți arată de la o poștă că nu ești de-a noastră.

Akren nu avea nici un chef să-și înlocuiască combinezonul confortabil cu niște piei de animale.

— De cine te temi c-ar putea să ne atace? îl întrebă ea.

— Îți va da Bronwen niște haine, zise el, ocolind răspunsul la întrebare.

— Nu-i nevoie, le-am adus cu mine pe cele care mi le-ai trimis la Loed.

Cel mai neplăcut lucru i se păru atunci cînd se dezbrăcă. Imediat ce deschise combinezonul, frigul o cuprinse ca o mantie rece. Un val de căldură o izbi în față, degajat de propriul ei corp și însoțit de un miros acru. Se părea că în această lume nu exista nici o aromă plăcută. Cu atît mai mult, cu cît de data asta mirosul venea de la propriul ei corp. Se grăbi să se acopere cu hainele pe care i le întindea Inaatoc. Dîrdîia de frig, pentru că blănurile înghețate n-o protejau deloc. Sări de cîteva ori, mișcînd din brațe ca să-și pună sîngele în mișcare. Cu toate insistențele lui Ennian, nu renunță la inhalatorul care-i încălzea aerul pe care-l respira.

Hainele băştinaşilor se dovediră în curînd mai suple decît s-ar fi aşteptat să fie. Căldura o cuprinse treptat, plăcută, ca în combinezon.

Ennian, văzînd-o, dădu din cap aprobator.

— De cine te temi ? îl întrebă din nou Akren.

— De cei din rasa Heloc, îi răspunse el.

Pentru colonişti, toţi băştinaşii semănau între ei. Clanurile se adunau în triburi, triburile în popoare, iar popoarele în rase. Judecînd după rugăciunile lor, această apartenenţă metafizică nu părea să aibă şi alte consecinţe. Dacă în trecut se semnalaseră confruntări între nedani, în prezent toţi păreau paşnici. Poate, în aceste locuri îndepărtate, animozităţi şi duşmănii ancestrale să tulbure armonia pe care coloniştii o credeau instalată definitiv. Numai că Ennian nu se arătă nepregătit. Cineva aduse arme, care fură împărţite celor de faţă. Erau oare aceştia aceiaşi nedani care lăsaseră să fie asasinaţi ai lor la Loed, şi care acum mînuiau ca nişte profesionişti sulita, care verificau ascuţişul săbiilor sau încercau greutatea buzduganelor ? Sub hanorac simţea confortabil tocul armei. Senzaţia aceasta îi dădea numai o uşoară urmă de siguranţă, pentru că trebuia să-şi scoată mînuşa ca să poată folosi arma. Iar cînd o făcea, frigul îi amorţea degetele, împiedicînd-o să desfacă arma din toc.

Ennian stabili santinelele, pe care le schimba din oră în oră. În tabără, aşteptarea se prelungea în tăcere.

Se înșera. Ennian numi patru oameni pentru o misiune de recunoaștere.

— Merg și eu ! zise Akren, surprinsă de această inițiativă. Simțea că nu mai poate să rămînă acolo, nemișcată în frig, fără să știe de ce să se teamă.

Ennian nu se opuse. Se mulțumi doar s-o avertizeze

— Poate fi periculos !

Vîntul alerga prin zăpadă. Noaptea strălucea cu sclipiri albe. Băștinașii alergau fără să facă vreun zgomot. Scîrțîitul zăpezii strivite sub pașii lor elastici abia se auzea în noapte. Chiar și cîinii, ținuți într-o lesă lungă, adulmecau încet o urmă în zăpadă. Cu gîtul întins, cu urechile ciulite, se strecurau printre arbori, regăsindu-și instinctul de vînător.

La poalele colinei, nedanii se împrăștiară, lăsînd-o pe Akren singură. Nu era deloc înfricoșată, numai că nu știa ce să facă. Ajunse în vîrf, ascunzîndu-se cînd după un pom, cînd după altul. Nedanii erau deja acolo. Nu distingea nici un semn care s-o facă să creadă că acolo ar fi fost vreo urmă de tabără. Unul dintre cîini începu să scormonească în zăpadă. Cînd începu s-o mestece, nedanii îl îndepărtară cu lovituri de picior. Unul dintre ei se aplecă și ridică de jos un pumn de zăpadă pătată de sînge proaspăt.

Nu nisese de două zile, și Akren fu cuprinsă de un fior cînd văzu cu cîtă grijă fuseseră ascunse urmele.

Nedanii aveau dovada pe care o căutau. Nu mai aveau ce face aici. În noaptea care urmă, santinelele avură alte misiuni decît să păzească animalele să nu se mănînce între ele. Ennian făcu și el de gardă. Numai celor care fuseseră în recunoaștere le fu permis să se odihnească. Totuși, Akren nu putu dormi. Niciodată nu se simțise amenințată și, pentru prima oară, știa ce-i frica.

Dimineața, bruma se întinse pe sol, învăluind arborii cu un voal dens, care favoriza pe eventualii atacatori. Nedanii pregăteau săniile într-o tăcere care le trăda tensiunea, o stare de fervoare ca aceea din timpul rugăciunilor. Nu se temeau de nimic, ci doar se pregăteau pentru un fapt deosebit de grav.

Akren îl căută din priviri pe Ennian, ușor de recunoscut după desenele multicolore de pe hanorac. Îl strigă, dar băștinașul care se întoarse nu era Ennian. Cu toate acestea, mergea lîngă sania lui și ținea în mînă biciul cu mînerul bătut în perle, cu care Ennian dădea în fiecare dimineață semnalul de plecare. În cele din urmă, îl zări într-un grup de băștinași. Poate și el se simțea amenințat.

— Ieri mi-am închipuit că mă pui să mă îmbrac pentru că cei din rasa lui Heloc au vreun motiv anume să mă împiedice să ajung la Gogleth.

Nu-i mai spuse că-și schimbase părerea despre el, de ieri, de cînd Ennian își dăduse acordul ca ea să plece în recunoaștere.

— Pot să-și închipuie că moartea ta ar putea să-i facă pe coloniști să reacționeze.

— De ce să-și închipuie asta ?

Ennian nu mai avu timp să răspundă. I se aduse, cu solemnitate, un bol din lemn, încrustat cu aur. O astfel de piesă era ceva cu totul și cu totul deosebit printre bagajele nomazilor, dar Akren nu-i dădu prea multă atenție, atrasă fiind doar de aroma ce se degaja din vas.

Pînă acum nu văzuse nici un băștinaș folosind lethe. De altfel, băutura din vas nu semăna cu amestecul opalescent pe care-l știa ea, ci era o licoare cristalină. Mirosul era în schimb același.

Ennian duse bolul la gură, dar nu bău. Nedanii formaseră în jurul lui un cerc, îndreptînd armele către conducătorul lor, cu privîri atît de sălbatice încît Akren crezu că vor să-l sacrifice. Băștinașii începură să murmure o melodie stranie, o rumoare psalmodiată, ritmată de zgomotul pe care-l făceau armele izbite de piepturile lor. Cîinii, speriați de acest vacarm, urlau a moarte. În cele din urmă, Ennian sorbi licoarea dintr-o singură înghițitură, fără să respire. Strigă un ordin, după care dădu semnalul de plecare.

Nu preluă conducerea convoiului, ci lăsă această sarcină omului care purta hanoracul său. Săniile înaintau în grupuri compacte. Ceața se ridica. Treceau printr-o porțiune de teren accidentat, presărată cu

blocuri de gheață și plină de crăpături. Pentru atac însă, fiii lui Heloc aleseseră un loc deschis, unde numai cîteva aglomerări de blocuri de gheață puteau oferi ascunziș unor atacatori.

O săgeată se înfipse cu zgomot sec în pieptul conducătorului convoiului. Imediat, nedanii întoarseră săniile și se împrăștiară. Atacatorii ieșiră parcă din gheață, înarmați care cu sulițe, care cu săbii. Începu lupta. În scurt timp nu se mai știa cine cu cine se bate. Gheața se acoperea cu pete de sînge, iar strigătele răniților se pierdeau în urletul vîntului. Cîinii se smuceau întărîtați, mușcîndu-și hamurile, ca să se alăture și ei combatanților.

Împreună cu ceilalți, cu arma în mînă, Inaatoc se avîntă și el în luptă. Paralizată de frică, Akren uitase pînă și să-și scoată arma. Privea pierdută, ghemuită în sanie, măcelul la care se dedaseră nedanii, sperînd să scape neobservată.

Din întîmplare, Ennian se apropie de adăpostul provizoriu al fetei. Își dăduse jos hanoracul și lupta îmbrăcat numai într-o cămașă din piele. Spumega de furie, blestemînd și amenințînd la tot pasul. Sabia îi șuiera, spintecînd dușmanii și vîntul deopotrivă ; ardoarea cu care lupta sub influența drogului, atrase atenția dușmanilor care se îndreptară spre el. Îndată ce termină cu unul din adversari, un altul îi apăru în spate, cu sulița pregătită pentru a lovi. Se întoarse atît cît să vadă lucirea de

triumf din ochii celuilalt. Iar această lucire se transformă în sînge. în timp ce aerul fu sfîșiat de un urlet cutremurător.

Akren observase lancea pregătită de atac. Simți cum frica o părăsea, că în acel moment nu mai exista nimic, nici groază, nici prudență, nimic decît necesitatea de a-l salva pe Ennian. Strîngea cu putere coada biciului. Înainte să-și dea seama de gest, cureaua biciului se înfășura în jurul capului dușmanului lui Ennian, spărgîndu-i ochii. Ennian își luă avînt și-l izbi în tîmplă cu garda sabiei. Agresorul se prăbuși fără să scoată un sunet.

Un altul se pregăti să atace, numai că lupta părea că luase sfîrșit. Cei care scăpaseră se refugiau.. Convoiul suferise pierderi mari, din toți mai rămăseseră teferi cincisprezece. Nimeni n-o împiedică atunci cînd se apleca asupra arăniților evaluîndu-le rănile. Cei care mai aveau șanse de supraviețuire, erau așezați pe sănii în locul bagajelor. Ceilalți erau dezbrăcați de haine, frigul scurtîndu-le suferința.

Pe tot parcursul atacului, Bronwen luptase cot la cot cu ai săi. Cînd se apropie de Akren, ținea în mînă o sabie însîngerată. Cele două femei se priviră îndelung. Bronwen știa că Akren îi salvase soțul, dar nu catadicsi să-i mulțumească.

Prizonierii fură aduși în fața lui Ennian. Dintre dușmani, nu mai erau decît trei supraviețuitori. Akren nu-și putea dezlipi privirea de pe omul pe ca-

re-l orbise. Acesta nu se plîngea, iar sîngele îi cursese pe față și frigul îi înghețase rana.

Ennian îi examină, unul după altul, fără să le adreseze nici un cuvînt. Nici nu avea nevoie să-i întrebe ceva. Ceilalți nedanî îi împărtășeau lipsa de curiozitate. Akren privea corpurile întinse pe zăpadă, pe care numai loviturile de bici le mai apărau de furia cîinilor. Totul îi părea ireal, trucat. Atacatorii aleseseră locul cel mai puțin propice pentru o ambuscadă. Se expuseseră unei lupte corp la corp, cînd le-ar fi fost mai ușor să omoare cîinii, condamnînd astfel convoiul, fără să riște nimic. Ceea ce era mai surprinzător era faptul că nu folosiseră decît o singură săgetă înainte de a începe lupta cu un inamic superior din punct de vedere numeric. Aceștia să fie oare cei care lichidaseră echipajul de aprovizionare și șterseseră cu atîta grjă urmele din zăpadă ? Avea impresia că asistă la o mimodramă tragică, în care fiecare avea rolul său bine determinat. Numai că nu cunoștea toate tainele piesei.

Ennian făcu un semn, și cîțiva dintre ai lui smulseră mănușile prizonierilor și-i descălțară. Înainte de a-i alunga cu lovituri de bici, le decupară glugile de la hanorace. Prizonierii se îndepărtau tremurînd. În mai puțin de o oră, picioarele, mîinile și chiar fața le vor fi înghețate. Numi apoi doi oameni care să însoțească răniții.

— Te așteptai la așa ceva, de asta ai adus atîția oameni în convoi, nu-i așa ? întrebă Akren.

Nedanul dădu afirmativ din cap.

— Crezi că vor reveni ?

— Și-au făcut datoria. N-aveau sarcina decît să mă împiedice să-mi continui drumul.

— Dar n-aveau cum să reușească, nu-i așa ?

— Da, dar ar fi putut și să mă ucidă, conchise Ennian îndepărtîndu-se.

Și-n loc s-o facă, dușmanii își anunțaseră ambuscada printr-o săgeată, pentru a-i da răgaz lui Ennian să-și ia măsuri de apărare.

— De ce toate astea ? Și ce ne mai așteaptă la Gogleth ? se întrebă Akren.

Un surîs triumfător lumină chipul lui Bronwen.

— El este alesul neamului nostru. El a fost desemnat să ucidă iarna.

Cum Akren nu înțelegea rostul spuselor lui Bronwen, aceasta adăugă

— Va îndeplini destinul rasei noastre și va elibera Nedimul !

Convoiul se îndepărta, abandonîndu-și morții fără cea mai mică ceremonie funebră. Cel puțin, erau protejați de colții cîinilor necrofagi. Rămîneau așa, împietriți într-o eternitate, precară, care urma să dureze tot atît cît iarna.

Ennian, încă sub influența drogului, impunea convoiului un ritm prea rapid pentru oamenii și

așa obosiți din cauza luptei. Totuși, îl urmau îndobitociți de goana asta înainte, care le tortura trupul și le paraliza sufletul, bucuroși să nu se mai gîndească la nimic.

În seara care urmă, aprinseră un foc mare, fără să economisească lemnele. Acest festin al focului era ultimul pentru o lungă perioadă de-acum înainte. Ennian îi prevenise că, de-acum încolo, fiecare trebuia să-și folosească propriile-i resurse. Conducătorii de atelaje nu părură afectați de acest anunț. Aprobau doar din cap, în timp ce aținau focul. Akren nu putea să se concentreze și să înțeleagă ce povesteau băștinașii, fiind încă sub impresia măcelului din dimineața aceea. Se gîndise că expediția ei îi servise lui Ennian drept pretext pentru alte scopuri. Acum își dădea seama că nu era așa, că nedanul nu avea nevoie de vreun alibi pentru a ajunge la Gogleth. Da, dar atunci de ce o mai luaseră și pe ea ? Nu suferea ideea să fie manipulată de băștinași și nici să creadă că expediția era organizată numai din dispoziția lui.

După ce terminară pregătirile, înainte de a se duce spre adăpost, Ennian trecu pe lîngă ea, spunîndu-i :

— Îți datorez viața...

Această observație probabil că-l enerva.

— Știu un mijloc prin care-ai putea să te achiți de datorie, zise Akren surîzînd.

Ennian surîse și el.

— Trebuie numai să-mi răspunzi la o întrebare, reluă Akren. Ce făceai în biblioteca centrului administrativ ?

Nedanul dădu din cap, dar îi răspunse imediat :

— Același lucru ca și tine, bănuiesc.

— Cunoșteai cum se folosesc lectoarele de date ? Cine te-a învățat ?

— Diaspad.

Akren ridică privirea, mirată. Ennian ezită cîteva clipe, după care zise

— Altădată eram prieteni. Adică el credea că Hanii și fiii lui Nedim ar putea fi vreodată prieteni.

Akren crezu că i se pare, dar distingea o urmă de nostalgie în vocea băștinașului.

— Și-a schimbat părerea ?

Ennian dădu din cap aprobator.

— Dar tu ?

Din nou chipul lui Ennian se întunecă.

— Acum biblioteca este aproape distrusă, lansă Akren o bănuială.

— Nu sîntem amestecați în asta, îi răspunse Ennian.

— Poate cei din neamul Heloc ?

— S-ar putea, zise el pe un ton care dovedea că nu pune preț pe o astfel de ipoteză. Acum trebuie să dormim. De acum încolo începe partea cea mai dificilă a drumului.

Depășiră linia tropicului. Ennian opri convoiul la marginea unei păduri și privi îndelung vegetația pipernicită.

— Aceștia sînt ultimii arbori, zise el.

Nu se înșela deloc. De fapt, nu mai întîlniseră altă vegetație în afară de thalofite, pe care Akren le crezu, pentru moment, bolovani prinși în gheață. Curînd, aceste plante dispărură. Cerul rămînea gol, fără nori, fără speranță. Vîntul nu înceta să bată, dar, cu toate acestea, nu ridica zăpada întărită. Se construiră adăposturi chiar și pentru cîini. Nu-i mai dezlegau seara, ca să cîștige timp dimineața. Din cauza frigului, degetele le înghețau deîndată ce-și scoteau mănușile. Deveni o problemă pînă și felul în care mîncau. În cazul în care hrana era gătită, se aplecau cu toții asupra aceluiași vas aburind, apucînd bucățile, care se întăreau imediat în mîinile lor.

În fiecare zi, temperatura scădea cîte puțin. Porneau pe întuneric și se opreau cînd se lăsa noaptea. În tot acest timp, Nedim nu cunoștea decît un crepuscul prelung. Chiar și la prînz, stelele străluceau și nu se stingeau decît spre sfîrșitul nopții, puțin înaintea zorilor. Atunci, un întuneric total se abătea asupra convoiului. Nu se mai zăreau nici chiar cîinii înhămați la sănii. Ca să nu se abată din drum, fiecare mergea conducîndu-se după zgomotul atelajului precedent.

Chiar și în această oră neagră, Ennian conducea atelajul cu cea mai mare viteză. Nici frigul nu părea să-l mai afecteze în vreun fel. Își conducea cu autoritate caravana, fără ca cineva să-i comenteze ordinele. Nedanii i se supuneau mai mult din docilitate decît din discernămînt, conștienți că în acest loc ostil cea mai mică dovadă de nesupunere ar fi putut avea consecințe fatale. În timpul popasurilor lua parte la lucrările comune, își ridica singur adăpostul, rezervîndu-și o singură favoare, în a nu face niciodată de gardă.

În fiecare zi Akren mergea pe urmele saniei lui, admirîndu-i umerii rotunjiți. Nu-și recuperase hanoracul multicolor, și asta nu din superstiție, pentru că nedanii făcuseră dovada indiferenței lor față de cei morți, ci din cauză că îmbrăcămintea găurită însemna moarte.

De cînd îl salvase, Akren îl judeca cu mai puțină severitate. El nu-și pierduse nimic din aroganța de la început, însă îi recunoștea o mare noblețe în comportament. Adesea, în timpul gărzilor interminabile, în inima frigului care-i amorțea membrele, cînd noaptea năștea iluzii din plictiseală și neliniște, gîndul îi fugea spre amintirea unei senzații de căldură, pe care o simțise împreună cu el în timpul furtunii.

Convoiul se opri.

În față, pămîntul nu se mai vedea. Akren se apropie de faleză. Platoul era tăiat de un canion, în care-și dormea somnul de gheață fluviul care-l săpase. Gerul trebuise să lupte serios ca să oprească apele-i tumultuoase. În cele din urmă învinsese, dovadă fiind victimele lui, valurile gigantice, înghețate în zeci de forme.

Și de-o parte, și de cealaltă, canionul se pierdea în zare. Ennian îl examină cu atenție.

— Cè facem acum ? îl întrebă Akren.

— Trecem, îi răspunse liniștit Ennian.

Akren privi cu stupefacție labirintul de gheață, aflat la douăzeci de metri adîncime.

— Fluviul are două mii de kilometri, și nu avem cum să-l ocolim.

Nedanii pregăteau deja coborîrea. Băteau pitoane în gheață, și desfășurau frînghii de-a lungul întregii faleze.

Cînd veni rîndul lui Akren, din nou toate privirile se îndreptară asupra ei.

— Putem să te coborîm cu un hanorac, își dădu cu părerea Inaatoc.

— Nu, doar nu sînt cîine.

Apucă frînghia. Fusese învățată să coboare în rapel, numai că atunci nu avea mănuși mai mari de două ori ca mîna. Își concentră atenția asupra corzii și a peretelui din față, încercînd să uite abisul de dedesubt. La jumătatea coborîrii se liniști, ges-

turile devenindu-i normale. Cobora lin, fără salturi. Simți o mare ușurare cînd atinse pămîntul cu piciorul.

Însă cel mai greu era să duci în brațe săniile, încercînd să ocolești toate obstacolele din cale. Akren tremură un pic, pînă cînd întreg echipamentul ei ajunse pe malul celălalt.

În sfîrșit, se regăsiră cu toții pe faleză. Era și timpul, că deja se înserase.

Ennian privea satisfăcut obstacolul pe care-l treceră și pe care umbrele serii îl colorau în albastru.

— Am parcurs jumătate din drum, anunță el.

Vîntul se dezlănțui din nou, după ce toată ziua îi făcuse pe oameni să înainteze cu spinările încovoiate. Noaptea, urla printre adăposturi, enervînd cîinii și deranjîndu-i pe oameni în somnul lor.

Akren se trezi dintr-o dată, speriată de un coșmar. Asculta vijelia de-afară, privind cu ochii larg deschiși în întuneric. Încet, încet, își regăsea calmul. Respirația îi reveni la normal. Lîngă ea, cîinele scheuna în somn, agitîndu-și labele. Privi ceasul, mai mult ca să zărească o urmă de lumină decît să afle ce oră era. Tresări. Inaatoc trebuia să o fi trezit de mai bine de o jumătate de oră.

Luă cîinele de zgardă și îl trase afară. Vîntul îi tăie respirația. Ezită să dea alarma, și urmări cîinele care o conduse la Inaatoc. Acesta adormise

lîngă focul stins. Akren îl zgîlțîi, dar acesta nici nu se mișcă. Aprinse bricheta și observă că apărătoarea de nas a băștinașului alunecase, iar gerul îi înghețase și îi înnegrise fața. Akren îl frecă cu zăpadă, îi dădu cîteva palme zdravene, dar fără folos. Singurul lucru care îi trebuia lui Inaatoc era căldura. Fără căldură, murea. Ea nu avea nici o șansă să aprindă focul, căci pentru asta i-ar fi trebuit o experiență îndelungată. Strigă după ajutor, dar vîntul îi acoperi vocea. Nici nu se gîndea să-l părăsească pe Inaatoc. Cîinele privea, urmărind eforturile disperate ale fetei. Își apropie botul lacom de fața omului întins pe zăpadă.

Akren luă sabia lui Inaatoc și o ridică încet. Apoi așteptă pînă cînd cîinele se așeză într-o poziție favorabilă, ca să poată lovi. Acesta nici măcar nu scheună cînd lama îi pătrunse în ceafă. Akren îl întoarse cu picioarele în sus, îl despică și puse măruntaiele aburinde pe fața omului. După cîtva timp, acesta gemu. Sîngele i se puse din nou în mișcare.

Se chinui să-l tîrască pînă la adăpost, și îi fu nespus de greu să-l bage înăuntru. Îi desfăcu hanoracul și-l frecă pînă cînd simți că-i amorțesc mușchii.

În sfîrșit, Inaatoc se mișcă.

Afară se lumina de ziuă.

— Trebuie să merg la rugăciune, alături de ceilalți, zise nedanul adunîndu-și hainele.

Akren își lega echipamentul pe sanie, cînd Ennian tocmai se apropie de ea.

— Inaatoc mi-a povestit ce-ai făcut pentru el.

Privirea fetei se opri asupra leșului cîinelui, a zăpezii însîngerate și a intestinelor împrăștiate în jur.

— N-am făcut decît ceea ce trebuia să fac, zise ea.

— Dar ai ucis un cîine ! continuă Ennian.

Akren își aminti că nu văzuse niciodată vreun nedan atentînd la viața unui cîine. Animalele rănite erau sfîșiate de semenii lor teferi. În timpul ambuscadei, nici un cîine nu pățise ceva.

— Exista un alt mijloc de a-l salva ?

— Nu, recunoscu Ennian ! Numai că nu ne putem permite să descompletăm atelajele. În drumul ăsta, vom mai pierde și oameni și cîini.

Simțind melancolia din vocea lui Akren îndrăzni să întrebe

— De ce ai venit ? Bronwen mi-a povestit despre misiunea pe care poporul tău ți-a încredințat-o...

— Atunci eu ce să-ți mai răspund ? întrebă Ennian la rîndul lui.

— Cum poate fi ucisă iarna ?

— Mă voi lupta cu ea de unul singur și o voi învinge cu ajutorul strămoșilor mei.

Lovi cu putere în leșul cîinelui, care se desfăcu în bucăți de carne înghețată.

— Toți acești oameni care au murit...

— Orice s-ar întîmpla, toți murim într-o zi, zise Ennian.

— De ce te încăpățînezi și nu-mi răspunzi ? Știu că-ți pare rău de tovarășii tăi care-au murit.

Ennian nu negă.

— Nu crezi c-ar trebui să renunțăm ? insistă fata.

— Nu ! Am trecut fluviul, și Heloc mă așteaptă.

Akren dădu enervată din cap.

— Oricum, vara va reveni. Un om învățat ca tine ar trebui să știe asta. În îndelungatul periplu în jurul soarelui său, Nedim se îndepărtează prea mult de el și de aceea se acoperă de gheață. Este un fapt inevitabil, cum de necontestat este și adevărul că într-o bună zi se va apropia din nou de soare.

— Știu asta, dar dacă nu-l ucid pe Heloc, la ce bun să mai revină vara ?

— Nu ești decît o brută stupidă ! țipă ea. Un sălbatic !

— Bineînțeles, stăpînă, o înfruntă el accentuîndu-și spusele. Dar adu-ți aminte mereu că fără sălbatici ca noi nu vei supraviețui prea mult în țara iernii.

În timpul mersului, sudoarea se difuza prin îmbrăcăminte și îngheța imediat, întărind hanoracele într-atît încît mișcările deveneau și mai greoaie. Pentru a evita aceasta, Akren își îmbrăcase combinezonul pe sub hainele de blană.

Pe măsură ce nopțile devenau mai lungi și cîinii slăbeau, opririle erau mai dese. Nu mai aveau nici biscuiți, nici zahăr. Se mulțumeau toți cu slănină rîncedă, tăiată în felii mici. Cum se golea o sanie, cîinii erau repartizați celorlalte echipaje. Cei mai puternici se impuneau, cei slabi devenindu-le repede hrană. Săniile goale nu se abandonau. Nedanii le demontau cu pricepere, folosind piesele recuperate fie pentru reparațiile celorlalte, fie pentru a spori proviziile de lemne pentru foc.

Terenul devenea din ce în ce mai accidentat. Colinele se făcură munți, văile se transformară în prăpăstii. Crevasele se înmulțeau la tot pasul. Era imposibil să-ți croiești drum printr-un astfel de labirint. Totuși, Ennian nu ezita niciodată. Cu privirea îndreptată spre stele, părea că-și citește acolo drumul.

Într-o zi, ridicîndu-și biciul pentru a opri convoiul, anunță

— Am ajuns.

Oamenii însă erau prea obosiți ca să se mai poată bucura la auzul acestei vești.

PARTEA A TREIA

GOGLETH

Pe scut scînteiază cercul de foc. Pumnul se închide pe sabia sacră.

În fața lui, Heloc își întinde brațele. Aripile sale răscolesc aerul înghețat.

Numai că cel ce luptă în numele unui popor întreg este neînfricat. Picioarele se sprijină de coapsa mamei sale. În inimă îi arde dragostea pentru ai săi, toți copii ai lui Bleoc. Cine-i va putea sta în cale, atunci cînd Nedim îi cere ajutorul?

Atunci, strigînd numele Mamei, se năpustește asupra zeului trădător...

Cît vedeai cu ochii, nu se zărea decît cîmpia înzăpezită. La orizont, cerul și gheața se uneau într-o nuanță de gri metalic.

— Am ajuns! exclamă Ennian.

— Gogleth! Gogleth! psalmodiară supraviețuitorii numele orașului. Nu se zărea nimic, dar Ennian nu se putea înșela.

Acesta i se adresă lui Akren

— Aici e orașul, spuse el bătînd gheața cu piciorul. Aici, dedesubt. Acum aștept.

— Ce aștepți ? întrebă Akren nedumerită.

— Ceea ce mi s-a promis !

Nedanul îi povesti despre promisiunea pe care i-o făcuse consulul.

— Diaspad ! se înfurie Akren. De ce trebuie să fiu eu amestecată în vorbele acestui beţiv ?

— Dacă ultimul din neamul meu ar fi respirat aerul promisiunii, n-aș avea liniște pînă cînd acesta își va respecta promisiunea. Dar vezi, noi nu sîntem decît niște sălbatici.

Tonul i se ridică. Băștinașii se adunară încet în jurul lor. Pe chipurile tovarășilor de călătorie, Akren citi dușmănie. Ceru din priviri un semn de încurajare din partea lui Inaatok, numai că deasupra obrajilor lui vineți, privirea nedanului rămînea rece.

Îi veni un chef nebun să-i biciuiască pe toți acești oameni. În lumea sa îndepărtată, pe cînd visa la descoperirea orașului Gogleth, își imagina ceva apoteotic. Chiar și cînd Diaspad o avertizase în privința gheții ce acoperea orașul, nu-și putuse imagina o asemenea realitate.

La fel o dezamăgea și atitudinea băștinașilor. Fără s-o mărturisească, se bucura descoperind la nedani splendoarea strămoșilor lor. Iar ei, acum, nici măcar nu mai aveau nevoie de ajutorul ei, pentru că aveau mai multe cunoștințe despre oraș decît avea ea. Ba mai rău, doreau să descopere orașul mai mult decît dorea ea.

— Acum știu de ce m-ați luat cu voi.

Bronwen rînji. Akren își îndreptă privirea spre steaua ei îndepărtată.

— Ai ajuns mai devreme, zise ea. Încă nu sîntem la solstițiu.

— Nu-mi rămîne prea mult timp să mă pregătesc, îi răspunse Ennian. Aștept ca tu să-mi deschizi porțile orașului. Fă așa încît să meriți onoarea pe care ți-o ofer.

Mai tot restul zilei le fu ocupat cu construirea adăposturilor. De data aceasta, făcură unele mai largi și mai încăpătoare decît cele de pînă atunci. După ce le terminară, toți nedanii se adunară pentru rugăciune. Apoi grupară atelajele, eliberînd cîinii din hamuri. Aceștia, surprinși să-și regăsească libertatea de care se dezobișnuiseră, se încăierară între ei. Zăpada se umplu de sînge. Băștinașii priveau fără nici o emoție animalele care se devorau între ele.

Cînd supraviețuitorii, îmbătați de sînge, se apropiară lătrînd de stăpînii lor, aceștia îi alungară cu lovituri de bici. Sub privirea speriată a lui Akren, cîinii se împrăștiau, dispărînd în toate părțile și ducînd cu ei orice speranță de întoarcere. Gogleth era dedesubt, iar ea ajunsese la capătul disperării.

— Inaatoc, ia-mă cu tine !

Nedanul o privi jenat. Contrar temerilor fetei, nerăbdarea băștinașilor nu se transformă în duș-

mănie. Se mulțumeau să n-o bage în seamă. O lăsau să-și gătească hrana la focurile lor, dar se îndepărtau cînd se așeza lîngă ei.

— Și eu vreau să vînez, insistă Akren. Nu voi reuși singură.

Faptul că acest platou, lipsit de vegetație și fără nici o sursă de apă, adăpostea și viață animală, depășea orice imaginație. Totuși, băștinașii plecau în fiecare dimineață după vînat și, de cele mai multe ori, nu se întorceau cu mîinile goale.

Akren simțea nevoia să iese din starea de plictiseală ce-o cuprinsese, și să reînnoiască legăturile pe care le făcuse cu băștinașii în timpul călătoriei.

— M-am săturat de slănină rîncedă, se revoltă ea. Ai datoria să mă ajuți.

— Nu-ți datorez nimic, în afară de rușinea mea, răspunse Inaatoc, după care-i întoarse spatele.

Akren se refugie în adăpost. Vîntul îi înghețase pe obraji lacrimile stîrnite de furia pe care n-o mai putea stăpîni. A doua zi dimineață, se auzi strigată. În semiobscuritate, îl recunoscu pe Inaatoc care se strecura înfofolit în blănuri prin intrarea strîmtă a adăpostului.

— Vino, zise el simplu.

Se grăbi să iasă, entuziasmată de această victorie. Afară mai așteptau încă doi nedani, care îngînară un salut la apariția ei. Nu ascundeau deloc faptul că erau contrariați de prezența ei acolo. Inaa-

toc îi întinse un arc scurt și o tolbă cu trei săgeți, legîndu-i la încheietura mîinii o agățătoare din os. Nedanii foloseau acest accesoriu pentru a nu mai fi nevoiți să-și scoată mănușile cînd își încordau arcurile.

Doi oameni se ocupau de sania cu care urmau să aducă vînatul ucis. Erau tineri și puternici, și însoțeau expediția încă de la început. Akren nu știa cum îi cheamă, iar ei, în tot timpul călătoriei, nu i se adresaseră decît de vreo două sau trei ori. Îi salută cordial, fără să reușească să-i facă să-și descrețească frunțile.

— Vă mulțumesc că m-ați acceptat alături de voi, spuse ea.

Acest atentat la amorul propriu nu avu nici un rezultat. Porniră la drum fără să-i dea nimeni nici cea mai mică atenție.

Vînătorii alergau pe gheață cu toate simțurile în alertă. Deodată, Inaatoc ridică mîna. Ceilalți veniră lîngă el. Le arătă o urmă în zăpadă. Nedanii aprobară, dînd cu gravitate din cap. După ce schimbară cîteva păreri, prin gesturi care lui Akren i se păreau stranii, porniră din nou, în viteză, după urmele din zăpadă. Cînd acestea deveniră mai evidente, abandonară sania, furișîndu-se printre blocurile de gheață.

Inaatoc, cu arcul pregătit, scruta împrejurimile. Akren făcu la fel.

— Ce așteptăm aici ?

— Un morghn, șopti Inaatoc.

Akren se străduia să zărească urme prin zăpadă.

— E pe aici, continuă Inaatoc. Ne pîndește. Cît de curînd, foamea îl va izgoni. Nu te întoarce, trebuie să-l lăsăm să se apropie.

Fata tresări. Nu-i plăcea postura de momeală, dar nici nu voia să se arate îngrijorată față de cel pe care-l rugase s-o ia la vînătoare.

— De ce nedanii mă privesc cu atîta dispreț ? îl întrebă ea emoționată.

— Un Han nu și-a ținut promisiunea după ce a respirat aroma jurămîntului, îi aminti băștinașul. Acest fapt dă o notă proastă tuturor celor din neamul lui.

Akren îl privi cu simpatie. Într-adevăr, i-a trebuit mult curaj ca să accepte să-l însoțească la această vînătoare. Numai în cazul în care nu a făcut-o mai mult din curiozitate decît din prudență.

— Ferește-te de Bronwen, îi spuse Inaatoc. Ea îi întărîtă pe oameni împotriva ta.

Se întoarse surprinsă

— De ce face asta ? A uitat că eu am salvat-o ?

— O femeie geloasă nu are memorie, rosti Inaatoc pe un ton sentențios.

— Geloasă ? Dar e ridicol. Cum...

— Taci, uite morghnul ! Nu te întoarce pînă nu-ți spun eu.

Degetele lui Akren strînseră şi mai tare lemnul arcului. Mănuşa nu o deranja. Îi era teamă că nu va şti să folosească întinzătorul. Şi, în plus, nu ştia cum arată animalul asupra căruia avea să tragă prima săgeată. Nu ştia decît că era vorba de o sălbăticiune pentru care ea reprezenta momeala.

— Acum ! urlă Inaatoc.

Se întoarse dintr-o dată. Coarda de la arcul tovarăşului ei vibra. Acesta se pregătea să pună o a doua săgeată, în timp ce ea nici măcar nu zărise ţinta. Săgeata şuieră şi se pierdu într-o masă gelatinoasă, care se contractă fără să înceteze a se îndrepta către ei. Un strigăt i se opri în gît. Animalul nu era decît o masă alburie, pe care nimic în afară de mişcarea lui nu-l deosebea de zăpada întărită. Ceilalţi doi nedani ieşiseră din ascunzişuri şi se îndreptau spre ei cu sulițele pregătite. Akren îşi golise tolba, însă animalul continua să înainteze. Carnea îi tremura prin convulsii oribile, fără să se audă vreun sunet. După ce îi fură împlîntate şi sulițele, păru că vrea să-şi schimbe direcţia. Se deplasa cu aceeaşi încetineală, lăsînd în urma lui un lichid dezgustător. Depăşea în înălţime pe cel mai înalt dintre nedanii care se învîrteau în jurul lui încercînd să-l mai împungă o dată.

— Atenţie, Seleaïm !

Avertismentul lui Inaatoc se dovedi tardiv. Din masa gelatinoasă, torturată, ţîşni un tentacul, rapid

și precis. Sellaïm fu cuprins de mijloc și de cap. Inaatoc se repezi și despică tentaculul, cu riscul de a fi prins și el.

Animalul nu se mai mișca. Nedanii își eliberară tovarășul. Apărătoarea de la nasul nefericitului nu-l protejase. Fața, roșie și umflată, îi era toată arsă.

Nedanii răzuiră gheața cu pumnalele, o topiră în gură, după care stropiră ochii rănitului, să înlăture veninul. Akren făcu și ea la fel. Sellaïm nu plîngea. Cu o voce scăzută, se ruga la Nedim, implorîndu-l să-i lase vederea pînă la ziua sfîntă.

— Mai mult de atît nu putem face, constată Inaatoc într-un sfîrșit. Să ne ocupăm de morghn.

Akren porni în căutarea săniei. Cînd reveni, tovarășii ei întorseseră animalul pe spate. Pe burtă avea o grămadă de gheare care îl ajutau să se deplaseze, dar ceea ce reținea mai mult atenția era gura. În formă triunghiulară, avea o deschidere atît de mare încît putea să înghită un om. Se deschidea peste trei rînduri de dinți, pe care nedanii se și grăbiră să-i scoată. Puteau fi folosiți ca vîrfuri de săgeți, și, după ce își făcură o provizie serioasă, se apucară să jupoaie animalul. Era o muncă grea și delicată. Jupuiră mai întîi pielea, nu prea groasă dar foarte dură, atenți ca să nu spargă bășicile pline cu veninul care-l orbise pe Sellaïm. Adunară pungile de grăsime translucidă și, la urmă, ajunseră la carnea propriu-

zisă, un fel de gelatină gri, aparent apetisantă, pe care o tăiară în bucăți mari.

Deși lui Sellaim nu-i revenise vederea, nu putu să se urce în sania încărcată de pradă, ci mergea ținîndu-se cu o mînă de ea. Nu se văita, fericit că n-a fost abandonat de tovarășii săi, în ciuda infirmității care de acum înainte îl făcea inutil. Fără îndoială, datora această generozitate bucuriei pe care o încercau ceilalți, întorcîndu-se cu un animal rar și foarte apreciat, ceea ce le va aduce stima celor rămași în tabără.

Era noapte cînd mica expediție ajunse în tabără. Primul lucru pe care-l văzu Akren fu aeroglisorul. Forma pe gheață o pată neplăcută, punînd în inferioritate, prin dimensiunile sale, atît săniile cît și adăposturile. Mărimea sa o convinse pe Akren că Diaspad își ținuse cuvîntul. Ceea ce vedea în fața ochilor era un vehicul de transport. Trase de ham cu o putere sporită. Nedanii păreau că se bucură și ei. Inaatoc izbucni în rîs, în timp ce Sellaïm, ghicind ce se întîmplă, făcu să răsune în aer rugăciuni și mulțumiri. Descărcarea echipamentului era pe sfîrșite, iar Diaspad perora în fața unui public indiferent la fanfaronadele lui. Peste ținuta indigenă, își îmbrăcase o vestă roz, ai cărei franjuri îi ajungeau pînă la coapsă. Akren se bucură văzîndu-l, pentru că sosirea lui era sinonimă cu deschiderea porților orașului. Numai că veselia îi pieri de îndată ce zări

în umbra aeroglisorului silueta unui om îmbrăcat într-un combinezon modern. Un acces de furie îi îmbujoră obrajii.

În acest moment o recunoscu Diaspad. Merse spre ea cu brațele întinse, afișînd aceeași înfățișare ridicolă.

— Ce bucurie să te revăd ! Aș face kilometri întregi să te întîlnesc. De altfel, i-am și făcut.

— După cîte observ, ai adus grenadele, îl întrerupse Akren, evitîndu-i îmbrățișarea.

Diaspad rînji.

— Am adus trei sute cincizeci, cît să topești toată cîmpia aceasta.

— Îmi va fi de ajuns să topești măcar intrarea în oraș. Oricum, nu eram singura care le aștepta. Îți mulțumesc, în numele tuturor, pentru străduință.

Ironia replicii îi scăpă însă loedanului.

— Ennian m-a constrîns să-i promit ceva.

— Și cînd vei pleca înapoi ?

— S-ar părea că nu ești prea diplomată. Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar nu mă voi mai întoarce la Loed. Sau, cel puțin, nu prea curînd. Cred că voi rămîne aici cu tine, să te ajut la cercetări.

— Nu crezi că ai fi mai util la Loed ? Asta numai în cazul în care nu ai dobîndit vreo competență de arheolog în timpul călătoriei...

Diaspad scutură din cap, făcînd să trosnească gluga înghețată a hanoracului.

Cred că nu-nțelegi ce vreau să spun. Faptul că am adus aceste grenade, m-a scos în afara legii. Și apoi, cine să-ți amplaseze grenadele ? Tu ?

— Judecînd după rezultatele obținute la Loed, mă gîndesc că și unii nedani ar putea să le amplaseze.

Diaspad rosti

— Ancheta n-a scos în evidență amestecul băștinașilor în incendiu.

— Îmi pare că-i simpatizezi, nu-i așa ?

Diaspad fornăi și scuipă. Jetul de salivă pocni sec — înghețase înainte de a atinge solul.

— Dacă-i respecți pe băștinași, de ce l-ai mai adus și pe acest negustor ? Sigur nu va avea altceva mai bun de făcut decît să fure cîte ceva de pe-aici.

În timp ce vorbeau, se apropie timid și Isel. Apucase să audă ultimele cuvinte ale lui Akren și totuși o privi rugător.

— Credeam că țara asta a iernii te va mai îmblînzi, zise Diaspad. Constat însă că ești un caz disperat. Procedez cum cred eu de cuviință, iar tu nu ești cea mai în măsură să-mi dai mie ordine. Mai ales cînd trebuie să-mi iau și eu anumite măsuri de precauție. Isel aparține unei familii importante de pe Lanmeur, persoane cu multă influență. Înainte de a acționa ceva împotriva mea, Bugul se va gîndi de

două ori. Hei, voi de-acolo, aveți grijă cu lăzile acelea !

În timp ce Diaspad se îndrepta către aeroglisor, Akren îl urmări cu privirea. Acest om pretindea că a venit aici special pentru ea. Îl credea îndeajuns de nebun să fie în stare s-o și facă, și îndeajuns de încăpățînat, de vreme ce și-a propus să-l ajute pe Ennian să ucidă iarna.

— Atenție, ferește-ți ochii ! avertiză Diaspad. În ciuda avertismentului, Akren nu se ascunse în spatele zidului de gheață, înălțat în pripă. Prima grenadă explodă într-o jerbă de stele. Gheața din jur se topi.

Grenadele explodau una după alta. Amplasamentul, ca și succesiunea timpilor de explozie fuseseră calculate astfel încît fiecare deflagrație să aibă eficiență maximă. În jur, toată suprafața se transforma. Spre cer se ridica o coloană de abur. În scurt timp căldura deveni insuportabilă. Fragila baricadă din gheață se topise. Cînd pielea începu să le ardă, oamenii se retraseră.

În jurul locului exploziilor se iscă un vînt rece, sculptînd din ceață forme stranii, pe care nedanii le interpretau ca fiind manifestări de bun augur. Ennian ascultă în tăcere comentariile însoțitorilor lui. Cuprins de o stare de excitație, lăsa să i se vadă focul din priviri.

Totul în jur era acoperit de o ceață densă, care acoperea pînă și strălucirea exploziilor. Vîntul încetă să mai bată. Norul se mișca încet, prea încet față de cum și-ar fi dorit Akren să se întîmple. Se destrămă în sfîrșit, dezvăluind privirilor un șanț larg cît o stradă, la capătul căruia se înălța o poartă monumentală.

Inima lui Akren bătea cu putere. Recunoștea contururile monumentului, fotografiate de la distanță de sateliții de observație. Era mai impunător decît și-a închipuit ea.

Două canaturi imense, din bronz încrustat, închideau poarta. Unul cedase sub presiunea gheții, dar celălalt era încă semeț.

Se grăbi spre monument, alunecînd de cîteva ori pe gheața subțire, formată de vaporii condensați. Căzu, dar de fiecare dată se ridica și mai nerăbdătoare.

În cele din urmă ajunse. Poarta era imensă. În liniile ornamentelor nu recunoscu imediat o aglomerare de trupuri umane. Fără să mai aștepte să vină cineva, intră. În vestibul era întuneric. I se părea că în beznă se mișcă forme gigantice. Amintirea morghunului cu gura hidoasă o trezi la realitate, și făcu cîțiva pași înapoi.

Sosi și Ennian, urmat îndeaproape de însoțitorii săi. Diaspad și Isel stăteau mai în urmă.

— Aduceți proiectoarele, porunci ea.

Ennian făcu un gest, iar băștinașii aprinseră lămpile pe care le aveau pregătite încă dinainte ca Akren să fi avut intenția să dea acest ordin.

— Haideți, pe aici, spuse ea nervoasă. Luminați în partea asta !

Numai că atunci cînd era gata să intre din nou, Ennian o dădu la o parte fără menajamente. Cum era gata să protesteze, Diaspad o luă de mînă, făcîndu-i din cap un semn de interdicție.

— De acord, șopti ea. Să intre ei primii, numai lasă-mi mîna în pace, că mă doare.

Diaspad nu-i dădu drumul pînă cînd Ennian nu intră înăuntru.

Majoritatea băștinașilor nu era prea dornică să intre în oraș. Îi veni apoi rîndul și lui Akren.

Fasciculele lanternelor se plimbau de la un basorelief la altul, trezindu-le parcă la viață. Statuile rezistaseră destul de bine în această atmosferă umedă, și dovedeau o estetică rafinată și o tehnică a execuției ireproșabilă. Nedanii șovăiau să înainteze, speriați parcă de nenumăratele priviri gravate în piatră. După cum arătau, toți erau cuprinși de teamă. Pînă și Ennian își ascundea cu greu neliniștea. Oare ce puteau avea în comun cei care construiseră orașul și acești nomazi înspăimîntați ? Cărei cauze i se datora dispariția acestei civilizații ?

În sfîrșit, Ennian dădu ordin să se meargă mai departe. Vestibulul monumental se deschidea într-o galerie la fel de impresionantă. Pe pereții din cărămidă vopsită erau pictați oameni goi, alergînd cu

arme în mîini. Reflexele luminii smulgeau pentru scurt timp din întuneric chipurile lor halucinante.

Apa clipocea sub picioarele profanatorilor. Podeaua cobora într-o pantă ușoară, coridorul prelungindu-se dincolo de zidul de apărare. Coborînd în continuare, ajunseră într-o sală circulară, vastă, cu plafonul înalt. Se întîlneau aici mai multe coridoare. Akren orientă fasciculul proiectorului spre cupolă, emoționată de dimensiunile încăperii pe care o descoperise. În mijlocul cupolei se bănuia o deschidere acoperită de gheață.

— Crezi că poți să degajezi acoperișul fără să faci prea multe stricăciuni în jur ? întrebă Akren.

— Pot, îi răspunse Diaspad.

— Dacă această deschidere ne asigură lumină suficientă, ne vom putea stabili aici tabăra de bază. Astfel vom fi protejați împotriva vîntului.

— Oricum, puțin aer nu va dăuna nimănui, adăugă consulul trăgîndu-și nasul.

Un miros dulceag plutea în încăperea rotundă. Nici nu se putea compara cu duhoarea în care Loed fusese scăldat pe toată perioada ședерii ei acolo. Acest miros nedefinit avea ceva liniștitor, iar faptul că-l percepea atesta existența unei temperaturi suportabile.

— Spuneți-mi și mie dacă-i vedeți.

Milogeala lui Sellaïm rupse tăcerea, făcînd-o pe Akren să tresară.

Bronwen îi răspunse orbului

— Nu, strămoșii noștri încă n-au apărut.

Abia pronunțase aceste cuvinte, că din adîncurile pămîntului se auzi un glas tremurător

— Mahaane !

— Aceasta e Nedim, îi șopti Diaspad lui Akren la ureche. Își binecuvîntează copiii.

Sala era îndeajuns de vastă pentru a adăposti și aeroglisorul, iar coridoarele suficient de încăpătoare ca să-i permită să circule prin ele. În aceste împrejurări, scara dimensiunilor umane nu-și mai avea rostul. În sala rotundă era o temperatură agreabilă, totuși apa înghețata în vase, dar cel puțin erau feriți de mușcătura vîntului. Ennian se hotărî să instaleze aici tabăra, dispoziție care nu conveni multora, dar pe care n-o contestă nimeni.

— Aș avea nevoie de cîțiva oameni care să ajute la transportul bagajelor mele, zise Akren. Parcă așa rămăsesem să la Gogleth voi prelua eu conducerea expediției.

— A, da !

Într-un colț, Diaspad rînjea ca de obicei. Prezența sa, cu toate că o irita pe Akren, o și liniștea într-o oarecare măsură. Ennian o privi cu indulgență, amuzat fiind de spusele ei. Tînăra nu putea să se înșele în privința acestei expresii ; mulțumită ei reușise să obțină ajutorul consulului. Numai că acum nu-i mai era de nici un folos.

— Dacă cineva vrea să te ajute, eu nu mă voi opune, zise nedanul. Cu condiția însă ca acest lucru să nu dăuneze vînătorii. Este tot ceea ce pot face pentru tine.

Plecă, lăsînd-o singură. Bronwen îi aruncă o privire triumfătoare, pe care o interceptă și Inaatoc. Probabil aceasta îl făcu să spună

— Eu vin și te ajut.

Curînd, i se alăturară și alții. Această dovadă de înțelegere, ce urma răcelii pe care o manifestaseră la sosirea în oraș, o surprinse plăcut pe Akren.

— Le e teamă că nu te vei mai folosi de ei, îi explică Inaatoc.

Akren ridică din sprîncene, neînțelegînd ce voia să spună băștinașul.

— Ceea ce ne rămîne este să așteptăm, continuă Inaatoc. Le e teamă să nu se plictisească, dar, mai ales, le e frică. Le e grozav de teamă să nu-i apuce frica. S-ar distra dac-ar lucra cu tine.

Tăie chinga care ținea prelata pe sanie, aruncă un sac cu unelte pe umăr și se îndreptă spre aeroglisor.

De îndată ce fu organizată tabăra, Akren începu explorarea coridoarelor care se întîlneau în sala rotundă. Mult mai strîmte decît calea de acces, lipsite de ornamente, ele coborau în pantă dreaptă, ca și cum Gogleth ar fi vrut să se ascundă în pămînt. În total cinci, toate se înfundau brusc.

Akren examină din nou galeriile, piatră cu piatră, căutînd o cale de acces. Sondările efectuate nu dezvăluiau existența nici unei încăperi în spatele zidurilor. În schimb, în spatele blocurilor care astupau extremitățile coridoarelor, erau alte săli.

— Inaatoc, cred că trebuie să distrugem o stelă dintre ornamentele de pe ziduri. Crezi că ai tăi vor fi de acord ?

— Bineînțeles, zise el surprins. Am făcut atîta drum ca să pătrundem în oraș. Cred că și Ennian ne-ar fi cerut același lucru.

Pentru început, alese galeria centrală, situată în prelungirea căii de acces. Nedanii îi executau ordinele cu conștiinciozitate. Amplasă încărcături în jurul stelei, astfel încît acestea să distrugă mortarul. Cînd le aprinse, inima începu să-i bată cu repeziciune. Se auzi un zgomot ca de pînză sfîșiată. Nu le mai rămase altceva de făcut, decît să elibereze locul cu rîngile.

Nedanii ezitară. În semiîntuneric, buzele lor murmurau rugăciuni. Curios, Diaspad sosi și el, uitînd însă să mai facă pe fanfaronul. Zidul se prăbuși, ridicînd un nor de praf. Un iz de camfor le pătrunse în plămîni. Akren simți că se sufocă. O cuprinse un acces de tuse.

— Aduceți proiectoare ! strigă ea, după ce-și recăpătă suflul.

Mînată de dorința de a vedea ce e dincolo, pînă la a ignora durerea care-i sfîșia pieptul, Akren pătrunse înăuntru.

Coloane înalte se pierdeau în obscuritatea bolții. Toți ceilalți șușoteau, copleșiți de imensitatea sălii. Încă nu apucaseră să zărească nișele construite în pereți. Erau cîteva sute, așezate în etaje, pe douăspreceze rînduri. Ghemuită în fiecare, cîte o mumie îndrepta către profanatori o mască impenetrabilă.

Erau de toate mărimile, de la copii pînă la adulți. Unele, înfășurate în giulgiuri scumpe, aveau măști prețioare, din aur și piatră dură ; altele, învelite în pînză simplă, gudronată, își ascundeau chipul sub o mască împletită din paie.

De pe unele, masca alunecase, lăsînd să se vadă orbitele goale, o față cu pielea înnegrită, înțepenită într-un rictus oribil. Amuțiți, intrușii defilau prin fața constructorilor orașului, fascinați de acest spectacol morbid.

Isel ridică de pe jos o mască de opal, deformată din cauza căderii.

— De ce te porți ca un profanator de morminte ? bombăni Akren.

Isel puse masca înapoi pe podea.

— Îmi plăcea pur și simplu, șopti el.

Fumul se ridica din mirodeniile puse pe foc, încolăcindu-se cu o încetineală reptiliană. Ennian me-

dita, îngenuncheat în mijlocul cercului. Prin deschizătura din acoperiș pătrundea o rază de lumină. Un curent de aer, venit de cine știe unde, înfiora atmosfera. Acest fapt nu-l deranjă pe nedan, cu toate că era gol pînă la brîu. În timpul meditațiilor, el părea că nu mai aparține legilor naturii.

În timp ce Akren se întreba cum ar putea să-i întrerupă reculegerea, Bronwen se apropie de soțul ei, ținînd în mînă vasul cu lethe. Preocupată de statura lui Ennian, Akren nici nu observă cînd aceasta trecu pe lîngă ea. Ennian luă vasul și-l duse la buze. Sorbi totul dintr-o dată. Akren nu regăsi în acest gest aviditatea obscenă cu care loedanii se năpusteau asupra drogului.

Într-un sfîrșit, Ennian își întoarse privirea.

— Am venit să-ți spun ce-am descoperit zise ea. S-ar putea să te intereseze.

— Îți mulțumesc, răspunse bărbatul.

În timp ce-i povestea despre mumii, Ennian își îmbrăcă hanoracul.

— Aceștia sînt strămoșii noștri. Mă așteaptă.

— Înseamnă că orașul e o necropolă ?

Ennian stătu o clipă pe gînduri, înainte de a-i răspunde plin de sine

— Fără îndoială, unui Han îi este imposibil să vadă aici altceva decît un cimitir populat de cadavre. Adevărul despre Gogleth nu are nimic de-a face cu această realitate înșelătoare. Dimpotrivă,

Gogleth e plin de viață. Toți cei care dorm, cu o excepție, sînt fiii primăverii. Ei nu pot muri, pentru că reprezintă însăși viața. Îmi vor insufla energia lor, mie, cel născut în iarnă. De asta am venit pînă aici.

În timp ce vorbea, începu să stingă bobițele aromate care ardeau în fața lui. Ochii îi străluceau, luminați de un foc interior, care-l cuprinsese în întregime. Fetei îi reveni în minte imaginea luptătorului furios care îi masacra pe cei din neamul Heloc.

— De ce bei lethe ? îl întrebă Akren. Ești primul nedan pe care îl văd c-o face.

— Nu e lethe, zise el. Lethe este o apă care stinge. Eu beau jarul care aprinde flacăra.

— Băutura asta are același miros, și credeam...

— În apă se găsește focul, și în foc se găsește apa. Nebunul se agață de seducțiile aparențelor și se înecă în ele. Numai înțeleptul știe să găsească adevărul.

Akren schimbă vorba. O îngrozea această filozofie primitivă în care se amestecau înțelepciunea și paradoxurile, într-un talmeș-balmeș de vorbe lipsite de sens.

— Hai, să vedem încă o dată mumiile. Merită.

— Voi avea destul timp ca să le țin companie, murmură el.

Voia să profite de pălăvrăgeala lui ca să afle mai multe. Numai că o cuprinse din nou un acces de

tuse care-i tăie respirația. De cînd intrase în Gogleth, simțise o dificultate în respirație, care se transformă în durere, mai ales de cînd praful de pe șantier îi iritase căile respiratorii. Ennian o privi cu gravitate, dădu de cîteva ori din cap și se îndepărtă. Bronwen alergă după el și-l luă de braț.

Dezamăgită, Akren îl căută pe Diaspad. După această primă zi petrecută la inventarierea mumiilor, simți nevoia să vorbească din nou. Îl zări, prăbușit lîngă zid, vorbind aiurea, cu privirea tulbure, cu gura deschisă într-un rictus specific. Contrar prezicerilor sale, nu toate rezervele de lethe din Loed fuseseră epuizate. Îl scuturâ în zadar, fără să-l poată trezi din starea de prostrație.

Se reîntoarse la mumiile ei. În minte îi răsunau cuvintele lui Ennian. Deși nu i le accepta în totalitate, începu să privească mumiile cu alți ochi. În lumina ciudată, măștile păreau să se însuflețească. Artiștii nu le fixaseră într-o poziție distant-convențională. Una surîdea binevoitoare, o alta părea amenințătoare, încruntată, iar o a treia era nostalgică, alături de alta care avea o față răutăcioasă.

Akren regreta că-și arătase dezamăgirea. Ba, mai mult, că fusese cuprinsă de ea. Lui Ennian puțin îi păsa de sensibilitatea ei. Acum își dădea seama de un adevăr pe care îl știuse întotdeauna un oraș vechi poate fi o necropolă, fără să fie în același timp și cimitir.

Așa cum existau două feluri de a folosi lethe.

Pe măsură ce zilele treceau, Akren își dădea tot mai bine seama de amploarea misiunii pe care o avea de îndeplinit. Calcula cu spaimă cîte zile mai avea pînă la solstițiu. Inaatoc refuza să-i spună ce se va întîmpla după acea dată. Era convinsă că nedanii o vor părăsi imediat ce vor termina ritualul pentru care veniseră pînă aici.

Noaptea permanentă de pe Gogleth o elibera prea puțin de sarcinile pe care le avea. După o perioadă de repaos de șase ore, urma un ciclu de activitate de douăsprezece ore, timp în care evalua o mulțime de prelevări, eșantioane și măsura tot ce se putea măsura, ignorînd tusea care o chinuia. Alimentat cu observațiile ei, ordinatorul dezvăluia planul orașului. În fiecare zi descoperea noi ramificații, săli noi, bogății noi. Acum începea să înțeleagă intențiile constructorilor. Sălile convergeau spre un cămin central, spre un punct încă nedescoperit, de care se apropia după fiecare incursiune, dar pe care îl ascundea un labirint de coridoare.

Mirosul dulceag al mumiilor îi devenise la fel de familiar ca și întunericul. Nu mai ieșea niciodată la suprafață, invocînd drept pretext tusea de care nu se mai vedea scăpată. Regretă de mai multe ori că fusese orgolioasă atunci cînd refuzase ajutorul propus de Isel. Bineînțeles, n-o putea ajuta în materie de arheologie, dar cel puțin se pricepea să inven-

tarieze. În cîteva rînduri era cît pe-aci să-i accepte oferta, însă de fiecare dată, vorbele i se opreau în gît. Avea impresia că trădează. Isel se mulțumea să dea tîrcoale șantierului, ca un cîine înfometat ce dă tîrcoale mesei stăpînilor lui.

Din cînd în cînd, Diaspad venea pe la ea, dar n-o ajuta. Se plimba ca printr-un muzeu, căscînd gura la mumii. Într-una din plimbările sale, descoperi o mască cu încrustații de jad.

— Privește cît de mult îți seamănă această mască ! exclamă el, arătîndu-i obiectul.

Buzele măștii schițau un surîs, în timp ce pleoapele lăsate exprimau liniște. Un chenar de aur sublinia, pe piatra șlefuită, conturul ochilor și desenul gurii.

Consulul avea dreptate. În ciuda caracterelor etnice, masca tinerei aducea foarte mult cu trăsăturile fetei.

— Frumusețea e un dar de la zei, murmură Diaspad, mîngîindu-și fața pe care și-o știa urîtă.

— Cei de pe Nedim nu mi se par prea generoși, îl ironiză Akren. Și apoi, nu te poți lua după aparențe.

Rîzînd, scoase masca, descoperind fața pergamentoasă a mumiei.

— N-ar fi trebuit să faci asta, zise Diaspad, mutînd fasciculul lanternei. Poate că vreodată îți vei dori ca lumea să-și amintească de tine nu așa cum

vei fi atunci, ci așa cum ești acum. Sau, mai degrabă, așa cum erai cînd ai debarcat în această lume.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Akren, prea veselă ca să fie afectată.

Diaspad insistă. Ridică masca pînă la nivelul feței tinerei fete.

— De ce e frumoasă masca asta ? o întrebă el.

— Nu așa se pune întrebarea. Trebuia să întrebi de ce tu, o ființă care aparține unei civilizații, găsești frumos un lucru produs de altă civilizație.

— Asta-i bună ! Masca asta este frumoasă, pur și simplu. Și chipul tău la fel. Pe cînd al mumiilor este înfiorător.

— Cred că te temi de moarte, constată ea rîzînd.

— Nu, sînt obișnuit cu ea, o contrazise consulul. Știi cum numesc băștinașii drogul pe care-l consumă Hanii ? Fața întunecată. Tot așa denumesc și cadavrele pe care le găsesc înghețate în stepă. Iar uneori, așa îl numesc pe Heloc în persoană. Mi-e frică numai de ce ar fi în stare Nedim să facă din tine.

Mîngîie masca.

— Cînd te-am întîlnit pentru prima dată, am simțit o poftă nebună să fii a mea. Acum, m-aș bucura să te știu plecată. Numai că tu nu asculți deloc de mine.

— Așa-i, îl întrerupse Akren.

Buna dispoziție începu să-i cam dispară. Pînă acum, numai Isel adoptase o atitudine plîngăcioasă. Supor-

ta cu greu insolența lui Diaspad, dar și mai neplăcut era să-l vadă cuprins de sensibilitate, fapt pe care ea îl punea pe seama lipsei de lethe.

Îi întoarse spatele, lăsîndu-l să contemple masca.

— Să i-o înapoiezi lui Inaatoc, după ce te vei sătura să o admiri, îi spuse ea fără să se întoarcă. Și spune-i să o înregistreze, pentru că o iau cu mine.

Săpăturile durau de zece zile bune, cînd echipa de săpători descoperi un portal din bronz. Timpul sudase între ele cele două uși. Băștinașii le forțară cu răngile. Țîțînile din bronz cedară cu un zgomot sec. Mai împinseră de cîteva ori și intrarea ceda cu totul.

Inaatoc, împreună cu un însoțitor, pregăti proiectoarele. Cei care apucaseră deja să intre în sală se aruncară pe podea, urlînd de frică. Akren fu izbită de un om care alerga strigînd

— Heloc ! Heloc !

Vocea i se repercuta în adîncul coridoarelor, deformată de ecou și de spaimă.

Nedanii, care manifestaseră respect și devotament în fața mumiilor, erau cuprinși de o mare panică. Akren trecu peste corpurile întinse pe podea. Lacrimile îi năpădiră ochii. Comparativ cu restul sălilor, sala circulară avea dimensiuni modeste. În afară de aceasta, mai deosebi o frescă circulară ce se întindea pe toți pereții. Reprezenta luptători înlănțuiți într-o horă, cu mîinile și cu picioarele contorsionate de efort,

cu feţele crispate, ce formau o compoziţie fluidă şi viguroasă. O scriere curbilinie, pe care Akren n-o mai văzuse pînă atunci pe planetă, şerpuia printre luptători şi monştri, ocupînd tot spaţiul gol dintre ei. Ennian i se alătură, contemplînd alături de ea frescele. Era prima dată cînd se arăta interesat de descoperirile ei, dar şi prima dată cînd îl vedea intimidat. Nu se prosterna precum însoţilorii săi, iar mersul îi devenise nesigur.

— Despre ce e vorba aici ? îl întrebă Akren.

Proiectorul dansa printre figurile înlănţuite, ca să se oprească apoi pe o reprezentare de coşmar.

— Iată cum reprezentăm noi, sălbaticii, anotimpurile pe Nedim. Acesta e zeul Bleoc, zeul verii, născătorul poporului meu. Iar acela...

— Heloc, îi termină spusele Akren, văzînd că băştinaşului îi tremura vocea.

Fruntea zeului atingea plafonul, în timp ce picioarele, avînd la extremităţi gheare ca de vultur, se ancorau în podeaua sălii. Zeul era reprezentat printr-o mulţime de ciocuri, gheare şi coarne. Dar culoarea îl arăta în toată hidoşenia lui. Spre deosebire de celelalte figuri, el nu era împodobit cu nimic. Gura îi contrasta cu albeaţa feţei, iar ochii aveau o sclipire electrică, pe care cu greu puteai să o eviţi.

— Pe el îl căutai ?

Ennian dădu din cap.

— Asta nu-i decît o reprezentare naivă, şopti el.

Apoi, ridicînd tonul, porunci

— Ridicați-vă ! Lașitatea nu trebuie să-i cuprindă pe cei care-l însoțesc pe omul care va ucide iarna.

Lovi proiectorul cu piciorul. Fasciculul se fixă asupra lui Bleoc, al cărui aspect nu era cu nimic mai liniștitor. Unul cîte unul, nedanii îl ascultară, îngrămădindu-se înfricoșați lîngă poartă.

— Știi multe despre orașul ăsta, îi zise Akren, de ce nu vrei să mă ajuți ? Poți să descifrezi această scriere ?

Ennian privi către oamenii lui. Își regăsise siguranța de sine.

—„Bleoc era un zeu tare și puternic", începu el. „Cînd apăru, cu trupul rănit din care se scurgea viața, Heloc, văzîndu-i fruntea strălucitoare, se înspăimîntă și fugi. Atunci Nedim i se dărui lui Bleoc..."

Citea ca și cum ar fi rostit o rugăciune, iar spusele sale aduceau liniște celorlalți. Heloc trebuia să moară, așa era scris. Ennian era mai convins de adevărul celor citite în scrierile vechi, decît ceea ce aflase citind toate lecțiile de astronomie oferite de lectoarele centrului administrativ.

Cînd termină de citit, sala se cufundă într-o liniște plină de respect, pe care Akren se grăbi s-o întrerupă

— Această parte din Gogleth este foarte veche. Ca să ajung în fiecare zi aici, trebuie să fac un drum prea lung. Aș dori să-mi transport aici echipamentul. Sala asta e o bază de plecare foarte bună.

În rîndul nedanilor se auziră vociferări. Chipurile le erau din nou răvășite de neliniște. Akren ceru din priviri un sprijin din partea lui Ennian.

— Această încăpere nu-i va putea adăposti pe toți, zise el.

Akren pufni, gîndindu-se la corturile în care băștinașii se îngrămădeau cîte zece.

— Vorbeam de mine, replică ea.

— Cum vrei, îi răspunse Ennian zîmbind.

Privi din nou frescele, citind încă o dată străvechile cuvinte.

— Cred că-ți voi urma exemplul, zise el pe neașteptate.

În peretele interior al sălii se deschideau orificii, mascate abil în decorațiunile din jur. Camuflajul lor era atît de iscusit, încît nu le zărise nimeni pînă atunci.

Căile de acces se sfîrșeau în chilii mici, ale căror bolți erau acoperite cu inscripții. Diaspad alese drept adăpost una din aceste încăperi, pe care o împărți cu Isel. Spre surpriza lui Akren, obișnuindu-se cu frescele, mulți dintre nedani veniră și se instalară în sală sau în imediata ei apropiere. Ennian le dăduse exemplu, instalîndu-se într-o săliță construită între labele lui Heloc.

După ce inventarie decorațiunile, Akren porni din nou în căutarea căilor de trecere. Acum nu mai era

vorba de coridoare largi, ca niște străzi. Galeriile deveneau strîmte, întortocheate, iar ieșirile se pierdeau pur și simplu. De cîteva zile, Akren se izbea de un labirint, care de fiecare dată o aducea la locul de plecare. Și, cu toate acestea, sonarul îi dezvăluia dincolo de pereți prezența unei cavități.

Eșecul o făcu să devină nervoasă, acuzîndu-l pe Inaatoc fără motive. Enervarea îi agravă tusea. Isel o făcu atentă, dar nu se alese decît cu înjurături care îl puseră pe fugă.

Într-o dimineață, Ennian veni după ea. Un tremur îi agita buza inferioară, aproape imperceptibil. De fapt, tremura din tot corpul. Ochii îi străluceau, iar colțul gurii îi era umbrit de o pată galbenă. Chiar și asupra celor înțelepți, lethe își lăsa amprenta.

Bronwen îl seconda ca de obicei, precum un cîine de tracțiune își urmează conducătorul de atelaj. Akren se întrebase adeseori ce soartă avuseseră cîinii după ce fuseseră alungați. Fără îndoială, trupurile lor serviseră drept hrană vreunui monstru de pe banchiză.

— Încă n-ai găsit trecerea, constată Ennian.

— Te bucuri, nu-i așa ? spuse ea acru, cu toate că nedanul rostise vorbele fără pic de răutate.

— Am venit să-ți spun că e timpul să te odihnești. De acum înainte sînt gata să caut eu trecerea.

— O vom căuta împreună, răspunse ea. De ce să mă odihnesc ?

— Pentru că ești bolnavă, zise Ennian.

— Nu-i adevărat ! Sînt doar un pic răcită.

— Ești bolnavă de cînd ai păsit prima dată în Gôgleth.

Akren îl privi pe Ennian cu reproș.

— Înțeleg să fie superstițios Sellaïm, dar nu tu !

— Asta nu-i superstiție. În casa unui zeu orice este posibil.

Akren nu abandonă cercetările. Proceda metodic, încercînd să afle cu ajutorul calculatorului logica ce stătuse la baza construcției orașului. Pe de altă parte, Ennian făcea același lucru. Bănuia că aflase în arabescurile plafonului informații ajutătoare, și îl invidia pentru aceasta. Nu-l întîlnea niciodată în labirintul pe care acesta îl cerceta singur sau împreună cu Bronwen. Cu toate acestea, îl simțea acolo, omniprezent, furișîndu-se prin galerii pe care ea nici nu le bănuia. Își continua cercetările cu o ardoare sporită. Nu-și mai dorea nimic altceva, decît să descopere centrul orașului, înaintea nedanului. Se bucura, răutăcioasă, cînd îl vedea seara venind supărat, însă acest fapt n-o consola pentru propria ei nereușită.

— Vînătorii au ucis un targ, îi spuse Inaatoc. Am păstrat limba pentru tine.

Îi întinse un castron în care se afla o bucată de carne verzuie. Akren îi mulțumi printr-un surîs, deși se umplu de scîrbă văzînd-o.

— Oricum, ai fi primit-o, rosti printre dinți Diaspad, aflat undeva în spatele ei. Numai femeile au voie să mănînce limba targului.

Consulul plutea între starea de veghe și cea datorată drogului. Curînd avea să-i lipsească cu totul. Ai fi zis că se forțează să-și termine toate proviziile.

— Nedanii te-au adoptat, zise el.

— Tu cărui trib îi aparții ? îl întrebă ea brusc.

— A, ți-a vorbit Bugul și despre asta !

Numai că Bugul nu-i povestise nimic. Lumea bună din Leod povestea o sumedenie de lucruri cu privire la originea lui Diaspad. Bineînțeles în absența lui.

— Nu aparțin nici unui clan, trib sau neam. Apropierea de baștinași se face pe linie paternă, iar cele cîteva picături de sînge indigen îmi provin de la o femeie.

Surîse obscen.

— Strămoșii mei mergeau pînă departe cu adeziunea la idealul Reculegerii.

— Nu blasfemia ! îi zise ea iritată. Religia Reculegerii permite gruparea tuturor civilizațiilor în sînul unei umanități unice. Dar de aici pînă să faci dragoste cu... cu...

— E bestial, nu-i așa ? îi răspunse consulul la fel de iritat.

Se înfruntau din priviri. Ea, surprinsă de propria-i mînie, el pătruns de ură.

— Cît de mult îți invidiez certitudinile, mormăi Diaspad. Deși, poate ar fi mai bine să te compătimesc.

— Și de ce, mă rog ?

— Pentru că te apropie de felul de a fi al locuitorilor acestui oraș, își termină el spusele, accentuînd cu un rîgîit sonor, înainte de a se prăbuși sforăind.

Găsiră un mormînt în care erau un bărbat și un copil. Felul în care erau făcute măștile dovedea un stil mai vechi decît la măștile întîlnite pînă atunci. Mumiile, găsite din întîmplare într-o fundătură, ridicau moralul lui Akren, fiind prima ei descoperire după mai multe zile.

— Nu faci cunoștință cu ei ? se miră Inaatoc, văzînd-o că nu mai efectuează înregistrările obișnuite.

— Mai tîrziu, zise ea. Simt că ne apropiem de sfîrșit. Dacă n-ați fi alungat cîinii...

— Atunci n-ar mai fi rămas nici un os din mumiile astea, zise nedanul.

Zîmbetul lui Akren pieri atunci cînd îl văzu pe Isel apropiindu-se. Se hotărîse să nu-i acorde nici o atenție, fapt care, se pare, nu-l descuraja defel. Căuta să fie la fel de amabil cu ea și chiar s-o ajute. Era fericit cînd se pregăti să-i spună

— Ennian a găsit ceea ce căuta.

Nedanii urlară de bucurie. După ce primele clipe de nedumerire trecură, Akren simți că se bucură și

ea. Î se deschisese un nou spațiu de cercetare. Urmîndu-l pe negustor, ea se strecură printr-o nișă, prin fața căreia trecuse de zeci de ori, fără să o descopere.

O pantă abruptă conducea la o întretăiere de subterane. Coridoarele strîmte, cu tavanul jos, urmau un curs sinuos. De mai multe ori, Akren trecu prin deschizături înguste, pe care Ennian nu avusese timp să le lărgească. Ca să nu se rătăcească în labirintul coridoarelor, întinsese peste tot o rețea de frînghii colorate.

Se apropiau de centru. Arhitectura, în partea nă-ruită, dovedea o mare vechime. Concentrația de mumii era imensă. Sălile mari, cu nișe ordonate, lăsau loc unei aglomerări anarhice de leșuri. Acestea umpleau nișele săpate în pereți, se prăbușiseră pe coridoare, se amestecau în îmbrățișări sinistre. Erau pline de praful vechimii, cu măștile căzute, întinzîndu-și membrele înnegrite și strîmbe ca niște cîrcei de viță, într-o ultimă imprecație.

O lumină strălucea în întuneric. În centrul unei capele circulare, o lampă ignora mumiile din jur prin sclipiri neutre.

— Atenție, o preveni Isel, aici e un puț.

Aruncă torța ca să-i afle adîncimea. Aceasta aterizează într-o jerbă de scîntei, fără să se stingă. Flacăra tremura la treizeci de metri sub ei. Isel apucă o frînghie și se lăsă să lunece de-a lungul ei. Akren

îl urmă, cu sufletul împărțit între febra descoperirii și angoasa provocată de faptul că intuia sfîrșitul descoperirilor.

Isel ridică torța deasupra capului, dînd la iveală o grămadă de figuri pictate pe pereții pùțului. Akren recunoscu cu ușurință tema frescei. Lupta dintre oameni și zei era tratată într-un stil mai puțin delicat decît în cealaltă sală, însă ordinea și compoziția respectau aceeași dispunere.

— Pe aici, preciză Isel, descoperind sub gheara zeului hibernal o trecere suficient de largă încît să poată pătrunde un om.

— Nu te duce, o preveni Isel. Ennian nu mi-a dat voie să-l urmez.

— Dar ți-a dat voie să-l însoțești tocmai azi, să mă cauți și să vin cu tine pînă aici, zise Akren intrînd.

Iluminat de flacăra pîlpîitoare a unei torțe, în picioare, cu brațele încrucișate pe piept, Enian își plecase capul în fața mumiei care ocupa centru sălii.

Akren văzuse și inventariase mii de cadavre, dar mumia aceasta de distingea prin statură și îmbrăcăminte de toț ce văzuse pînă acum. Ca s-o mențină în picioare, o bătuseră în cuie pe un suport. Fața îi era acoperită de apărătorile de obraz ale unei căști emailate. Sub scutul ce-i proteja pieptul se distingea cercul de foc, simbolul rasei lui Bleoc. Pumnul mumificat strîngea garda unei săbii curbe, a

cărei lamă, ferită atîta amar de vreme de rugină, strălucea într-o sclipire ucigașă.

Mumia se deosebea de celelalte și prin culoarea pielii, fapt care dovedea că cei care o îmbălsămaseră folosiseră o tehnică aparte.

Ennian se întoarse către Akren.

— Cine-i el ? întrebă ea.

— Înaintașul meu, îi răspunse Ennian calm. Numele lui era Fingal.

Akren păli. Oare nedanul făcuse toată călătoria numai ca să aibă dreptul să troneze în centrul unui mormînt circular, în inima necropolei ? Întrebîndu-se dacă poate fi adevărat, Akren se simțea din ce în ce mai rău. Fervoarea lui Ennian o deranja mai mult decît orice. Încerca să-și justifice această reacție în proprii ei ochi, inventîndu-și un prilej de neliniște nu cumva băștinașii o vor abandona înaintea solstițiului ?

— Ce vei face acum, după ce ai găsit ceea ce căutai ? întrebă ea.

Ennian o privi abătut.

— De ce ești așa de nerăbdătoare ? Fingal nu e decît prima treaptă a drumului.

— Care drum ? Cel care duce la Heloc ?

— Da, zise el. Într-o zi voi îmbrăca și eu armura asta, iar sabia îmi va înarma brațul...

— Și cuie ca acestea te vor țintui pe stîlp !

— Da, recunoscu el într-un tîrziu. Numai că nu prea curînd.

Akren supraveghea ambalarea eșantioanelor, certîndu-se cu Isel pentru măștile cele mai frumoase, cu o încăpățînare pe care el nu o merita. Diaspad, aducîndu-i aminte mereu că nu se mai întoarce la Loed, urmărea și el încărcarea lăzilor în aeroglisor.

Bronwen dădea tîrcoale în jur, neîndrăznind să se apropie. În cele din urmă, învingîndu-și mîndria, se hotărî

— L-ai văzut pe Fingal, nu-i așa ?

Akren aprobă.

— Cum arăta ?

— Nu înțeleg întrebarea.

— A suferit înainte de a muri ?

— Sinceră să fiu, nu i-am distins trăsăturile, îi zise Akren.

Pe obrazul lui Bronwen se prelinse o lacrimă.

— Ennian este viteaz, o încurajă Akren. N-are de ce să se teamă.

— Taci din gură ! îi porunci Diaspad, în timp ce Bronwen se îndepărta suspinînd. Timpul trece, zise consulul, iar ea încă nu e însărcinată. Din cauza asta e tristă. Cu toate că bărbatul ei încearcă mereu. O aud gîfîind pe această femelă în fiecare seară, sub asalturile lui Ennian, în timp ce tu îți distrugi sănătatea printre cadavre.

— Oprește-te ! zise Akren. Scutește-mă de porcăriile tale.

Diaspad rînji.

— Han fără minte ce ești, asta nu-i porcărie, e o chestie patetică. Neamul lor așteaptă de la ea copilul lui Ennian. Sîngele eroilor trebuie să supraviețuiască eroilor.

Akren se asigură că prin preajmă nu era nici un nedan, care să audă ce-i șoptea lui Diaspad

— Ceea ce mă irită la tine, este că nu știu niciodată dacă faci pe naivul sau ești înșelat de propria-ți grandilocvență.

— Și atunci de ce cobori vocea ?

— Mda, înțeleg că n-are rost să mă cert cu tine.

Diaspad se închise în sine, uitîndu-se și el în jur, cu o privire indiferentă.

— Ennian va lupta cu Heloc și va fi ucis în luptă.

Akren îl privea, în timp ce ambala una dintre măști. Simțea ceva ca un clește care-i strîngea gîtul. Totuși ceea ce o surprindea în spusele lui Diaspad, era faptul că Bronwen spera să supraviețuiască șederii la Gogleth. Pentru că atunci cînd nedanii alungaseră cîinii, crezuse că aceștia renunțaseră la a se mai întoarce.

Pe cînd era gata să comenteze ceea ce i se părea o monstruozitate a absurdului, un vuiet clătină fundația orașului

— Mahaane ! Mahanee !

Akren înlemni. Măștile-i căzură din mînă. Livizi, nedanii nu mai aveau curajul să privească.

— Mahanee !

Mai auziseră strigătul în ziua în care pătrunseseră în oraș. Pe atunci suna ca o bolboroseală, rostită pe ascuns, încît ai fi crezut că nu era decît o părere. De data aceasta, strigătul se propaga de-a lungul subteranelor, inuman, nearticulat, amplificat de ecou, repercutat de camerele neexplorate încă.

— Mahanee !

Din boltă începu să cadă praf. Cîteva pietre căzură cu un zgomot surd. Strigătul exprima o disperare insuportabilă. Akren își dădu seama că tremură. Urletul se pierdu, fără ca tăcerea ce-l urmă să fie mai liniștitoare.

Diaspad fu primul care prinse glas.

— Nedim se impacientează, anunță el serios.

— Unde-i Ennian ? întrebă Akren.

— Se pregătește de luptă. Nu se poate înarma cu armele sfinte decît cu trupul și sufletul purificate.

Păru că mai vrea să adauge ceva spuselor lui, dar se îndepărtă clătinînd din cap, după ce îi mai aruncă o privire lui Akren.

— Diaspad, îl chemă ea. Trebuie să-ți spun cîteva vorbe, pe care intenționasem să ți le adresez încă de cînd te-am văzut ieșind din aeroglisor. Vesta asta roz este extrem de caraghioasă.

— Știu, îi răspunse consulul fără să se întoarcă. Face parte din ținuta de vară. Franjurii alungă mușchii. Cele de pe aici sînt la fel de mari ca degetul mic de la mînă. Nedim este fără milă.

Bronwen apucă cu mîna părul lui Sellaïm și-i trase capul înapoi, ca și cum ar fi vrut să i-l smulgă. Ținea în mînă un cuțit, cu care secționă pielea de pe frunte, la un deget de sprîncene, pe toată lungimea ei. Sîngele țîșni din abundență, curgîndu-i în orbite, inundîndu-i ochii. În felul acesta tratau nomazii orbirea.

Diaspad se-nvîrte-n cerc, ca un leu în cușcă. Devine din ce în ce mai nervos. Vorbește singur, rîde fără motiv sau se-nchide într-o supărare mută, cu nervii striviți, cu capul pe genunchi, ore întregi.

Caută scandal cu nedanii sau se umilește în fața lor pentru a primi cîteva picături din drogul pregătit pentru Ennian.

Akren îl surprinse, în mai multe rînduri, plîngînd și strîngînd în brațe o mumie, căreia îi povestea o istorie de om beat. Ea le-a recomandat nedanilor să nu-l lase să se apropie de arme sau de unelte, temîndu-se de o criză de melancolie sau de un acces de furie. Era prea preocupată, ca să aibă grija unui drogat lipsit de drog.

Nivelul descoperit de Ennian se ramifica într-o rețea independentă, organizată în cele trei dimensiuni spațiale. Primele analize dovedeau existența milenară a fundațiilor orașului. Înaintarea devenea tot mai anevoioasă. Pămîntul, zdruncinat de cutremure, apăsat de greutatea ghețarilor care-l acopereau în fiecare iarnă, prezenta fisuri adînci. Pînă

acum, numai stelele din piatră, porțile din bronz, sau opreliștile care făceau parte dintr-un plan complex împiedicaseră înaintarea fetei. De acum înainte, trebuiau degajate coridoarele de grămezile de moloz. Nedanii participau entuziasmați la această activitate, fără să dea înapoi, săpau în continuare, fără să mai pună stîlpi de susținere și ignorînd pericolul care-i amenința în fiecare clipă.

Akren se temea ca nu cumva un nou seism să le zădărnicească strădania. Așa interpretă ea, după ce spaima-i trecuse, mugetul pe care-l auzise și a cărui proveniență n-o bănuia.

În ochii ei, aceste condiții dificile aveau cel puțin un avantaj prin faptul c-o lipseau de prezența lui Isel. Negustorului nu-i plăcea să coboare în întuneric, prin coridoarele înțesate cu un amestec de humă și pietre. Aștepta atent la capătul tunelului, neliniștit de felul cum decurgeau lucrările. Akren era atît de afectată de ultimele-i descoperiri, încît îl ignora mai puțin. Sau poate această neobișnuită indulgență se datora oboselii care-i chinuia trupul, îi încețoșa vederea și o lăsa fără vlagă cînd se întorcea din incursiunile din trecutul planetei.

— Muncești prea mult, îi zise Isel.

Akren ridică din umeri iritată.

— Iar tu, cel puțin, ar trebui să te hrănești cum se cuvine. Ai slăbit și ești tras la față.

— Toți sîntem în aceeași oală.

Proviziile erau pe terminate. După ce vînaseră prin împrejurimi tot ceea ce se putuse vîna, nedanii se întorceau din ce în ce mai des cu mîinile goale.

— De cele mai multe ori te culci fără să mănînci.

— Nu mi-au mai rămas decît cîteva luni ca să dau un sens acestor clădiri.

Se întrerupse, pradă unui acces de tuse.

Isel oftă.

— Nu vom mai părăsi această planetă, spuse el încet, aproape tandru.

Akren îl privea pe furiș. Această perspectivă părea să nu-l înspăimînte. Nici ea nu dorea să abandoneze această lume. După Gogleth, urmau alte orașe, alte descoperiri.

— Numai că racheta nu va aștepta după noi. Cei de pe Lanmeur trebuie să afle că nedanii n-au fost dintotdeauna niște nomazi dezorientați, așa cum s-ar părea.

Un surîs palid se prelinse pe buzele lui Isel.

— Bugul se află deasupra, îi zise el, în tabăra numărul 1.

Fata simți că i se strînge inima. Imixtiunea unei alte lumi în universul care de acum era al ei, se materializase în rostirea acestui nume. Bugul, Loed... Alungase toate acestea din suflet, pierind, așa cum

nu bagi în seamă o urmă de mucegai pe o frescă la care admiri perfecțiunea execuției.

— Nu-ți fie teamă, nu-ți va fura orașul. Și așa nu mai are de trăit prea mult, dacă nu cumva a și murit pînă acum.

În loc s-o liniștească, aceste cuvinte îi sporiră și mai mult neliniștea. Se îndreptă spre garajul aeroglisorului, unde fu surprinsă de lumina în care era scăldată sala monumentală. Farurile mașinii răspîndeau în jur o lumină crudă, care-i stînjenea privirea, obișnuită cu semiobscuritatea. De sus, se prăbușea un vînt glacial.

Cinci sau șase băștinași se ghemuiseră lîngă vehicul. Aparțineau rasei lui Heloc. Cu toate acestea, nedanii nu manifestau nici un fel de dușmănie față de ei și îi tratau ca și cum uitaseră de ambuscadă.

Cîțiva pași mai încolo, Diaspad era aplecat peste o targă. Cu un gest poruncitor îi făcu pe toți cei din jur să tacă. Încerca să distingă, cu urechea plecată, cuvintele pe care muribundul încerca să le rostească cu răsuflarea tăiată. Lui Akren i se făcu scîrbă. Slăbit și de nerecunoscut, Bugul suferise efectele gerului. Obrajii livizi, scofîlciți întregeau, împreună cu gura lipsită de dinți, un Bugul sinistru. Ochii înghețați îi erau acoperiți de o bucată de pînză. O mînă fantomatică, de pe care se desprindea carnea în bucăți, se agăță de pătura de blană. Îi lipseau două degete.

Bugul încerca din toate puterile să-şi mişte buzele degerate.

— Trebuie... preveniţi... au înnebunit...

Epuizat de efort, porni încet pe drumul fără întoarcere. Împuternicitul de pe Lanmeur se îndrepta spre moarte uşurat, şi nimeni nu avea intenţia să-l reţină.

— Aştia au găsit aeroglisorul în pană la douăzeci de zile de aici, îi explică Diaspad.

— Ce făceau atît de departe în nord ?

— N-ai decît să-i întrebi, mîrîi consulul. În ceea ce-l priveşte pe tovarăşul tău, se pare că intenţiona să-mi vorbească. Păcat însă că n-am înţeles nimic din bolboroseala lui. Se întoarse către cei care-l aduseseră şi-i ocărî fără jenă.

— Cum de aţi lăsat să îngheţe un om pe care l-aţi luat sub protecţia voastră ?

Şeful grupului, un bătrîn cu trăsături grosolane, i se împotrivi cu dispreţ.

— L-am găsit prea tîrziu. Nici măcar nu era îmbrăcat cum trebuie. Noi l-am îmbrăcat. În orice caz, toţi Hanii trebuie să moară.

Pronunţînd aceste cuvinte, privirea i se opri asupra fetei. Akren tresări, surprinsă de agresivitatea spuselor lui. În schimb, consulul rămase calm.

— De ce ? întrebă el.

— Pentru că au umplut oraşul cu sîrmă ghimpată şi i-au închis pe ai noştri în ţarcuri, lăsîndu-i

fără adăpost. Pe toți care încearcă să iasă, îi împușcă.

Diaspad se întoarse către muribund. Ceea ce auzise nu se prea potrivea cu felul de a fi al lui Bugul. Acesta prefera nuanțele în locul unor măsuri radicale. De altfel, nici nu și-ar fi încredințat viața celor pe care îi persecuta.

— Mă întreb care dintre cei doi zbiri a preluat puterea ? rosti el. Pariez pe Muld, zece contra unu ! Tipul ăsta era prea lingușitor.

Numai gîndul la ceea ce trebuise să simtă Bugul dîndu-și seama de complotul urzit împotriva lui de cei doi subalterni, îl umplu pe Diaspad de mînie.

— Greșiți dacă vă supărați, le zise el băștinașilor. Cei pe care i-au închis își merită soarta. N-aveau decît să trăiască precum strămoșii lor, în loc să accepte să-i slujească pe Hani. Plecați ! Dacă Ennian află ce-ați făcut, vă ucide pe toți.

După ce băștinașii se retraseră, se aplecă din nou asupra lui Bugul. Încă mai respira, dar nu părea să mai aibă vreo șansă de supraviețuire. Îi examină buzele și surîse. Cu tot efectul gerului, observase la colțul gurii o urmă maronie, pe care o cunoștea bine.

— Să vedem unde-și ascunde afurisitul ăsta rezerva de lethe ! strigă el, năpustindu-se asupra bagajelor muribundului.

Akren simți o greutate care-i tăia respirația. O răsuflare încărcată de miros de lethe îi încălzea

gîtul. O mînă îi strîngea sînul, frămîntîndu-l fără încetare. Se zbătu, încercă să muşte, să-şi înfigă degetele în ochii cuiva. Nu se gîndi să ţipe.

În cele din urmă, corpul agresorului alunecă într-o parte. Ieşi de sub pătură şi-l văzu pe Diaspad încercînd să se ridice. Se clătina pe picioare, şi, trezindu-se de-a binelea, Akren îşi dădu seama cît îi era de frică. Crezuse mai întîi că nedanii voiau s-o ucidă.

Ennian ascultase liniştit tot timpul în care Diaspad îi relatase ce se întîmplă la Loed. Calmul său n-o surprinsese pe Akren. Ennian trăia deja într-un alt univers. Numai că însoţitorii lui nu-i împărtăşeau calmul. Începînd cu Bronwen.

Faptul că-şi dădu seama că nimeni nu voia s-o omoare, o linişti într-un fel, dar în acelaşi timp o apucă o furie nebună împotriva lui Diaspad.

— Pleacă de aici ! ţipă ea. Nu mai ştii ce faci !

Diaspad rînji.

— Ai dreptate, recunoscu el. Sînt un stricat. Dar nu îndeajuns ca să ignor ceea ce-mi doresc.

Dintr-un salt, de care ea nu l-ar fi crezut în stare, se năpusti din nou asupra ei, agăţîndu-i-se de haine, încercînd să i le smulgă. Akren îl împinse, lovindu-l cu genunchiul între picioare. Consulul se schimonosi de durere şi căzu la pămînt. Plîngea ca un copil.

— Mă dezgusti, zise ea.

O privi sever, cu toate că lacrimile i se prelingeau, inundîndu-i obrajii.

— E prea puțin dezgustul. Păcat că nu sînt și eu lanmeurian, c-aș fi distrus ceea ce mi se opune.

Akren îl privi nedumerită, încercînd să-i înțeleagă spusele.

— N-ai auzit ce povesteau băștinașii ? „Că i-au închis. În curînd îi vor măcelări ca pe niște porci.

— Bugul credea că vei putea să împiedici asta. De aceea a încercat să ajungă pînă aici, iar tu te-ai lăcomit scotocind după lethe în bagajul lui.

— Aha, lethe. Iată păcatul ! Nu te-am auzit niciodată reproșîndu-i lui Ennian că-l folosește...

— Ennian nu încearcă să fugă de responsabilitățile pe care le are. Folosește drogul în cadrul unui ritual...

Privirea lui Diaspad deveni ironică.

— Dacă-i înțelegi atît de bine pe nedani, ar trebui să știi că ei n-au nevoie de mine. Crezi oare că cei din neamul lui Heloc și-au riscat viața venind să mă caute ? Ceea ce se întîmplă acum și aici este un fapt mult mai important decît oprimarea unui popor. Ei sînt obișnuiți cu genocidul, pentru că planeta îi ucide cu regularitate. La fiecare solstițiu, cifra populației nu atinge nici măcar o treime din cea de la echinocțiul precedent.

Rîgîi zgomotos. Un miros greu de lethe o făcu pe Akren să dea doi paşi înapoi. Diaspad impregnase tot aerul cu mirosul său specific.

— Atunci cînd Ennian va ucide iarna, rasa lui îşi va dobîndi o nouă demnitate, fiii lui Nedim vor fi din nou respectaţi.

Se ridică, adunîndu-şi fără jenă hainele.

— Chiar nu vrei să facem ceva ? întrebă el.

— Dacă mai încerci vreodată, o să te spintec, îi răspunse ea.

Diaspad se înclină, gata să-şi piardă echilibrul, şi se retrase.

Akren era sigură că nu-l va mai vedea curînd, neîndrăznind totuşi să stingă lumina. De acum înainte, ea nu va avea somn liniştit, ci numai coşmaruri. La Gogleth, ca şi la Loed, pe Nedim, ca şi pe Lanmeur, va rămîne pentru totdeauna o străină.

Un strigăt, o prăbuşire, un cutremur. Akren sări în picioare, îndreptîndu-se spre ieşire. Căzu, spărgîndu-şi lanterna. Înnebunită, speriată de zgomot, umbla cuprinsă de panică în patru labe prin întuneric. Plămînii îi erau plini de praf. Nu se opri, deşi o durere cruntă îi traversă umărul. În cele din urmă, vacarmul încetă, făcînd loc liniştii. Se opri, străduindu-se să-şi regăsească suflul.

Tremura din tot corpul. Izbucni în plîns. Durerea din braţ o copleşea de cîte ori încerca să se mişte.

Își duse mîna la față. Degetele i se umplură de o pastă groasă, umedă.

Putea să-și deschidă oricît ochii, pentru că în fața ei nu era decît întuneric. Noapte, iremediabil, definitiv, absolut. O pietricică se desprinse din perete, căzînd cu un zgomot cristalin. În fond, avusese noroc. Această idee o mai liniști puțin. Cutremurele nu se mai făceau simțite. Apoi panica o cuprinse din nou. Nu auzea nimic în jurul ei și nimeni nu venea să degajeze coridorul de dărîmături.

Urlă. Strigătul i se termină într-un acces de tuse. Luă o piatră și începu să bată în perete. De fiecare dată cînd se oprea din bătut spera să audă un răspuns. În cele din urmă renunță, obosită de atîta efort. Surparea acoperise probabil întreaga echipă, sau Inaatoc o părăsise fără nici o remușcare. Nu trebuia să excludă o astfel de ipoteză, pentru că nedanii considerau prăbușirea unui tunel vechi drept o sentință a orașului sau a prezenței teribile, invizibile, care-l bîntuia.

Liniștea mormîntală care domnea aici îi amintea că Gogleth era mausoleul unui popor. Și ce rol putea avea un mormînt, decît acela de a-i îngropa pe cei care intrau în el. O apucă o poftă nebună de rîs, rîse pînă cînd un acces de tuse o epuiză.

Se trezi. Dormise oare ? Puțin probabil. Durerea din umăr era prea puternică, iar starea de neliniște prea copleșitoare. Toate acestea o făceau să creadă

că-și pierduse cunoștința. Organismul reacționase în fața ororii negînd-o. Simți admirație pentru corpul ei. Descoperea în mod plăcut o mecanică de precizie de care se folosise ignorîndu-i resursele, expunîndu-l cu prea mare ușurință greutăților. Iar acum, această minune urma să piară. Încercă să-și amintească cît timp se poate supraviețui într-un loc închis ca acesta. Știa că moartea survine prin deshidratare. În afară de aceasta, creierul refuza gînduri coerente, alternînd un entuziasm exagerat cu o disperare fără margini.

Cu toată bezna din jur, își ținea ochii deschiși. Din cînd în cînd, la limita cîmpului vizual îi apărea o pată de culoare. Dispărea cînd se forța să privească în direcția ei. Era doar o simplă iluzie. Mai tîrziu, aceste fantasme se transformară în adevărate halucinații.

Luă din nou în mînă piatra cu care lovise peretele. Bătea mașinal, pînă cînd pierdu noțiunea timpului. Suferea. Nu mai simțea praful, ci doar mirosul dulceag al mumiilor. Un miros cu care deja se familiarizase obsedant, copleșitor, aproape liniștitor.

Akren își reveni la timp. Între frică și resemnare, trebui să aleagă frica. Numai ea îi putea permite să supraviețuiască. Era datoare să trăiască, pentru ea, pentru orașul pe care-l descoperise... Ba nu, nu era datoare cu nimic acestui oraș care încerca s-o ucidă. Dimpotrivă, avea datoria să-l învingă, să-i

cucerească ultimele poziții de apărare. Simțea din nou mirosul mumiilor. Acest fapt însemna că galeria care se prăbușise peste ea comunica cu alte săli.

Se ridică, strîngînd din dinți ca să nu urle. Înaintă, ezitînd la fiecare pas. Cu mîna teafără pipăia peretele aspru. Pășea cu grijă, astfel încît la primul zgomot să se poată retrage în siguranță. Dar în afara pașilor ei nu se auzea nimic.

Mîna i se opri în gol. Pipăi în jur. Era o nișă pe care n-o bănuise. Strigă, sperînd să-i poată cuprinde dimensiunile. Nici un ecou. Timidă, își continuă căutările. Se afla în prezența unui fapt nou, o sală pe care o bănuia destul de mare și în care nimic nu împiedica accesul.

Înaintă cîțiva pași, fără să mai simtă sub degete contactul liniștitor cu peretele. Se opri, uimită de propria-i îndrăzneală. Umblase atîtea zile prin labirint fără să găsească trecerea spre centrul orașului. Și cum ar fi putut-o face în bezna asta ?

Se grăbi să se întoarcă de unde plecase. Degetele-i întîlniră un obiect lemnos. Înțelese pe ce pusese mîna și și-o retrase, abținîndu-se să strige. Mișcată din starea ei multicentenară, mumia se prăbuși, antrenînd în cădere și alte surate.

Akren căzu în genunchi, copleșită de această avalanșă. Cînd se ridică, picioarele îi călcau peste

trupuri. Le strivea, căutînd în zadar să-și găsească echilibrul. Mumiile o împiedicau să înainteze, părînd că vor s-o prindă. Le ghicea acolo, pe podea, nemișcate, inerte și răutăcioase. Mergea în patru labe, și cînd ajunse la ușă se lovi de canat, prăbușindu-se.

Prea disperată pentru a mai plînge, ajunse din nou în coridor, respirînd cu dificultate. Atunci auzi zgomotele. Îndepărtate, undeva la limita audibilului. Ca o foșnire. Putea foarte bine să i se fi părut. Alergă pînă la grămada de pietre, cu riscul de a se lovi, apucă una și începu să lovească cu ea în perete.

Nu-i răspunse nici un semnal, dar acum avea convingerea că se începuse degajarea coridorului. Se așeză. Inima îi bătea nebunește. Fiecare pulsație i se repercuta în umărul care o durea. Asculta în continuare, chinuită de sete, din cauza febrei care-o cuprinsese. Asculta și spera, deși știa că le trebuia mult timp ca să ajungă la ea.

Zgomotul se accentuă și își schimbă intensitatea. Se auziră și voci, după care se făcu din nou liniște.

Akren murea. Știa asta și, mai mult decît atît, era sigură. Încercaseră să ajungă pînă la ea, dar renunțaseră la primul obstacol. Orele se petreceau lente și inflexibile. De cînd ajunsese în colțul în care era, nu mai făcuse nici o mișcare. De altfel,

nici nu mai era în stare să se ridice. Setea o obseda. Tot mai des își umezea buzele arse de febră.

Pierdu șirul orelor, al zilelor. Plutea semiconștientă într-o ceață traversată de pulsațiile durerii din umăr.

Nu-și dădu seama cînd se făcu lumină. Cineva o ridică. Lîngă obrazul ei se afla fața lui Ennian, luminată de flacăra unei lămpi cu grăsime. Îi dădură să bea încet dintr-o ploscă. Apa i se prelingea pe față, pe gît.

— Fata asta e rezistentă ca piatra, strigă Diaspad cu o voce aparent cicălitoare.

Începu din nou să spere, și frica o cuprinse iarăși.

Akren dormi îndelung. În jurul capului i se ardeau orome, ale căror volute, îmbălsămînd aerul, îi întrețineau somnul. Cînd își reveni, Bronwen îi aduse un bol cu mîncare.

— Trebuie să mănînci, îi zise ea.

Și, fără să-i mai lase timp de gîndire, îi duse la gură o lingură cu fiertură.

Akren își pipăi fața. Partea dreaptă îi era acoperită de un plasture. Mîna cealaltă îi era imobilizată cu un bandaj.

Bronwen o hrănea cu ardoarea unei mame ce-și alăptează pruncul. Rîse văzîndu-i aerul caraghios

pe care-l adoptă unii în fața unui bolnav crezînd că-i aduc alinare.

— Îți mulțumesc că ai grijă de mine, zise Akren. Vorbea greu, din cauza imobilității obrazului drept.

— Mi se pare normal, răspunse Bronwen îmbujorată. Tu nu m-ai apărat la Loed cînd au vrut să mă ucidă Hanii ?

— Și, totuși, mă detești, îi replică Akren.

Luată prin surprindere, Bronwen îi evită, roșind, privirea.

— De acum înainte nu, șopti ea. Niciodată.

Plecă. Akren vru s-o cheme, căci îi era teamă de liniște. O urmă de orgoliu o opri. Camera era luminată de cîteva lămpi cu grăsime. Pîlpîitul flăcărilor dădea viață frescelor de pe perete. Luptătorii dansau dansul crud, privind către zeii lor. Heloc se strîmba. Acesta îi devenise familiar, aproape indispensabil. O obseda, tulburîndu-i atît somnul cît și starea de veghe. N-ar fi trebuit să aleagă acest loc pentru a se instala. Nedanii credeau că zeul locuiește în Gogleth.

Diaspad o trezi din reverie. Îi era recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea.

— Bună ! zise el.

Simplitatea cuvîntului și a tonalității, neașteptate pentru un om ca Diaspad, o emoționă pe Akren.

— În ce zi sîntem ? întrebă ea.

— Ce importanță mai are ?

Acest ton ursuz i se potrivea mai bine.

— Hai, spune-mi !

— Sîntem aproape de solstițiu.

Akren suspină.

— Vai, cît timp am pierdut !

Consulul se foi, faptul că încă nu mîncase îl făcea nițel nervos.

— Dacă asta te preocupă, află că Inaatoc continuă cercetările.

Akren se bucură, reacție care nu-i scăpă lui Diaspad.

— Nedanii sînt dotați cu o remarcabilă capacitate de adaptare. Știu să observe și, dacă doresc, să imite. Să nu-ți fie teamă pentru aparate, căci sînt în mîini bune.

— El a luat proiectoarele ?

Diaspad aprobă, dînd din cap.

— Eu în ce stare mă aflu ?

— Umărul ți-e lovit rău. Ennian te-a îngrijit. E și puțin vrăjitor.

— În cît timp crezi că pot să-mi reiau munca ?

— De unde să știu ? se enervă Diaspad. Doar nu sînt medic. Și apoi, cred că știi ce cred eu despre munca asta a ta...

Akren se încordă, cuprinsă de un acces de furie. N-avu curaj să-i spună nimic. Între cei doi se instală o tăcere încordată. Pe perete, Heloc zîmbea descoperindu-și ciocurile hulpave.

— Isel a murit, îi spuse consulul.

Își regăsise calmul. Dincolo de răceala pe care o afișa, i se ghicea prudența. O observa cu coada ochiului.

— Cînd Inaatoc i-a anunțat pe toți c-ai fost îngropată, Isel s-a grăbit să participe la săpături fără să se menajeze.

Akren și-l imagina săpînd pămîntul, ca o cîrtiță, cu toată fobia ce-o avea față de întuneric și spații închise. Ar fi vrut să se emoționeze dar nu simțea nimic.

— Nu a tasat pămîntul, și acesta s-a prăbușit peste el. A avut mai puțin noroc decît tine.

— Îmi pare rău, minți ea.

— N-ai de ce. A murit din prea multă dragoste pentru tine. Cunosc cazuri și mai absurde. Și de vreme ce nici unul din noi nu va scăpa...

— Nu vorbi așa ! se înfurie Akren.

Diaspad nu reveni asupra spuselor.

— Știu că mai am puține șanse, preciză ea, chiar dacă mă agăț cu ghearele și cu dinții de ceea ce mai am de făcut. Mă gîndeam la tine. Aeroglisorul încă funcționează.

— Și unde să mă duc ?

— La Loed. Sau, dacă nu crezi ce-a spus Bugul că se întîmplă acolo, într-un trib de nomazi. Nedanii sînt adevărata ta familie. Totul se va schimba atunci, după ce va muri iarna.

Diaspad dădu din cap.

— Știi ca și mine că iarna se va întoarce.

Akren află de la Bronwen cum fusese salvată. Alunecarea de teren îngropase doi dintre băștinași, Inaatoc abia avînd timp să se retragă împreună cu restul echipei. Imediat după aceea a plecat după ajutoare, iar săpăturile au început imediat.

A doua surpare a răcit ardoarea cu care începuseră, iar moartea lui Isel nu-i afectă deloc pe nedani. La început nu auziră semnalele făcute de Akren, mulți dintre ei punîndu-i la îndoială supraviețuirea.

Atunci Ennian preluă conducerea căutărilor. După ce fu asigurat de Inaatoc că se urmase întocmai aliniamentul topografic al coridoarelor, ceru să-i fie aduse planurile întocmite de calculator. Intră apoi într-o transă meditativă, cu privirea pierdută în aliniamentul plafonului. Cînd ieși din ea știa deja pe unde să treacă și să ajungă în galeria de dincolo de surpătură. Îndemnă oamenii să ia sape și răngi, aprinseră torțe, și în scurt timp o găsiră.

— A înțeles totul, șopti Akren. Gogléth nu mai are nici un secret pentru el.

— Normal, răspunse Bronwen, de vreme ce el este moștenitorul.

Nu mai adăugă nimic, știa că o Han nu putea să spere în reușita unei astfel de întreprinderi, iar

Akren înțelese asta după tonul cu care i se vorbise. Închise ochii. Povestirea fetei îi trezise în suflet amintiri penibile dar și plăcute, ca acelea de ușurare cînd și-a sprijinit capul pe umărul salvatorului ei. Cu toată durerea, cunoscuse în momentele acelea o senzație aproape de fericire, o stare care putea să semene cu plăcerea simțită de o reptilă digerîndu-și prada după o vînătoare îndelungată.

— Unde-i Ennian acum ?

Bronwen ridică din umeri. Akren simți o undă de simpatie deosebită privid tristețea tinerei femei. O prinse de mînă, dar Bronwen și-o trase brusc.

— Pot să-ți cer un serviciu ? întrebă Akren. Mi-a dispărut oglinda...

Medana înlemni. Pentru scurt timp chipul îi reflectă expresia sălbatică de altădată. Dispăru, ca să revină după cîteva momente cu obiectul cerut.

Akren luă oglinda, ridicînd-o tremurînd pînă la nivelul ochilor. Privirea îi ardea, strălucind din cauza febrei, orbitele părîndu-i-se mai mari, nerecunoscîndu-și chipul. Ridică cu atenție compresa ce-i acoperea o mare parte a feței, învinețită de hematoame îngălbenite. Își mușcă buza ca să nu strige. Plaga se întindea de la nivelul frunții pînă în capătul maxilarului, atît de adîncă încît se vedea osul. Pe margini, o umflătură marca începutul cicatrizării.

Își mută privirea din oglindă spre Bronwen. Impasibilă, aceasta o privea, pîndindu-i reacțiile. Niciodată Akren nu fusese mai conștientă de frumusețea de pe chipul lui Bronwen. În același moment și Bronwen simțea că e frumoasă. Îi surîse.

— Acum dă-mi oglinda, îi ceru ea.

Un acces de ură o năpădi pe Akren. Numai un rest de educație sau, poate, invaliditatea brațului ei stîng, o reținu să nu se repeadă asupra fetei și să-i brăzdeze obrajii cu unghiile.

Mai tîrziu, cînd se convinse că Bronwen nu o vede, se tîrî, cu prețul unui efort obositor, în afara culcușului. Ajunse pînă la săculețul de piele în care își păstra notițele și micul ei tezaur. Trebui să se ajute cu dinții ca să-l poată dezlega, degetele mîinii stîngi îi declanșau un concert de dureri în umărul bolnav.

Scoase din sac masca de jad despre care Diaspad spunea că-i seamănă. Nu se hotărîse s-o împacheteze cu celelalte, gîndindu-se s-o ofere consulului în ziua în care ea va pleca de pe Nedim.

Masca surîdea, liniștită, neafectată de scurgerea timpului. O privi îndelung, apoi, fremătînd, și-o puse pe față. Nu i se potrivea din cauza bandajului. Dădu cu ea, furioasă, de pămînt, fără s-o spargă însă.

— Ce se întîmplă, ai nevoie de mine ?

Akren se sperie auzind vocea lui Sellaïm. Pentru cîteva momente avusese impresia că e singură în această lume.

— Ai nevoie de mine ? repetă orbul.

Îi răspunse numai hohotul de rîs al lui Akren.

Inaatoc venea și-i povestea în fiecare zi despre mersul lucrărilor. Și tot în fiecare zi Akren promitea că-l va însoți, numai că dimineața Inaatoc pleca singur.

Nu suferea din cauza rănii de pe față. De altfel, cu toate insistențele, Bronwen nu-i mai dădu oglinda. Cerceta de mai multe ori pe zi felul în care progresa cicatrizarea rănii. Umflătura nu ceda. Acest fapt o preocupa mai mult decît durerea care-i bloca umărul, mai mult decît tusea care-o scutura, mai mult decît sîngele pe care-l scuipa. Mai mult chiar decît toropeala ce-o cuprindea în nișa ei, mai vicleană, zi de zi.

Apoi și această grijă încetă s-o mai tortureze. Știa că indiferența înseamnă resemnare. Dacă ar mai fi avut o urmă de împotrivire, ar fi dirijat-o împotriva acestei pasivități, nu împotriva morții ce-i da tîrcoale.

Avea frisoane de febră și dormea în cea mai mare parte a zilei. Bronwen continua s-o îngrijească cu devotament. Ajunsese să nu mai poată deschide ochii atunci cînd tînăra îi dădea să mănînce. Apoi se prăbușea în neființă.

— N-ai dreptul să faci asta. Nu e decît o Han !

Vocile se auzeau reverberînd, confuze, îndepărtate. Sensul cuvintelor o pătrunde cu întîrziere. Mai mult reconstituie decît aude dialogul de lîngă ea.

— O să moară dacă nu-i dai și ei.

Recunoscu vocea lui Ennian. El vorbește cu vocea asta lipsită de pasiune. Cealaltă voce, dimpotrivă. se aprinde, vrea să convingă. Aparține unei femei.

— Puțin îmi pasă dacă crapă ! Și, oricum, nu ne mai e de nici un folos.

Celălalt răspunde, iar vorbele i se pierd înainte ca ea să le audă. Din pălăvrăgeala lui Bronwen nu aude decît frînturi.

— ...sacrilegiu..., inima și sufletul purificate...

Simți curgîndu-i pe gît un lichid dulce-amar. O flacără i se aprinse în corp. O forță nouă sălășluia în ea. Corpul îi rămase nemișcat, iar o luciditate liniștită îi dezleagă sufletul. Amintirile îi reveniră toate deodată. Își aminti de ultima mască, cea mai puțin importantă, din ultima galerie în care fusese. Planul orașului i se desenă în minte atît de simplu, atît de evident, ca și continuitatea naturală a călătoriei pe gheață. Această stare se tulbură din nou, iar Akren, pentru prima dată după zile întregi, se scufundă într-un somn profund.

Lîngă patul ei, Bronwen plînge sub privirea nedumerită a lui Diaspad.

Un iz de putreziciune plutește în aerul înăbușitor al sălii. Un miros la fel de greu ca cel pe care-l simțise în fiecare zi. Dar cu atît mai oribil cu cît e degajat pe propriul ei corp. Din cauza febrei și a agoniei. O siluetă se aplecă asupra ei, forțînd-o să deschidă gura. Băutura din vas reflectă culori pe întreaga suprafață. Nu poate să emită nici un protest. Oare mai are voință ?

Revine din țara morții. Drogul a eliberat în ea o energie nebănuită. Diaspad o veghează.

— Poți să mănînci ?

Îi răspunse cu un surîs. El o hrănea de cînd Bronwen a refuzat să-i mai dea ceva de mîncare.

— Ce băutură îmi dă Ennian ? întrebă ea.

— Fața albă. Licoarea ce te face să poți vedea zeii.

Akren se simți neputincioasă în fața ironiei consulului. De altfel, acesta părea că nu are intenția să-ți bată joc de ea.

— Pentru noi, Hanii, ei pregătesc un subprodus distilat, un drog despre care ei știu că ne poartă în neființă. Ești primul străin care bea din elixirul lor sacru.

— De ce a făcut asta ?

Diaspad stătu puțin pe gînduri înainte de a răspunde.

— Cîndva noi doi am făcut un legămînt. Cred că din el a mai rămas o urmă.

— Mi-a vorbit despre asta, recunoscu Akren.

— În curînd, Inaatoc, te voi însoți din nou.

Băștinașul clătină din cap incredul. Fata îi spusese de atîtea ori vorbele astea. El nu știe ce sevă nouă îi animă trupul. Ca să i-o dovedească, se ridică. Oh, dar pasul îi era nesigur. În plus, o mai apucă și amețeala. Oricum, e un progres. Inaatoc rîde văzînd-o cum se străduiește să stea în picioare.

Tot atunci află și vestea, primită din om în om de-a lungul galeriilor sosiseră Hanii.

— De ce oare ?

Nimeni nu-i răspunse la întrebare. Nici măcar Diaspad care se grăbi să ajungă la poarta orașului.

— Inaatoc, ajută-mă, trebuie să merg și eu cu el.

A înțeles. N-are nevoie de explicații. Nemulțumindu-se numai cu arestarea rebelilor, Muld voia să-l prindă și pe șeful lor.

— Unde-i Ennian ? întrebă Akren.

Dar în zadar, nimeni nu știa în ce colț întunecat al orașului încerca Ennian să gonească iarna.

— Grăbește-te ! îi strigă ea lui Inaatoc.

Aeroglisoarele formau un cerc amenințător în jurul porții. Diaspad, singur pe o ridicătură, așteaptă. Akren simți că se sufocă sub aerul tare.

Inaatoc vru s-o tragă înapoi în oraș, la adăpost de omeni și frig. Îl împinse și veni să se alăture lui Diaspad. Ușa unui aparat se deschise, și se auzi o voce pe care o recunoscu

— Excelența sa Muld, guvernator plenipotențiar al Nedimului, vă poruncește să vă întoarceți imediat la Loed.

Akren fu cuprinsă de furie. Bătrînul Distrit, fidel gustului său pentru paradă, își îmbrăcase o uniformă presărată cu fireturi și poleială. Își umfla pieptul, dîndu-și importanță. Pentru ea, nu era decît un moșulică, drogat iremediabil cu lethe, ramura uscată și ultimă a unui arbore genealogic sterp. Regretă că nu avea arma la ea.

— Această expediție se află sub responsabilitatea mea ! strigă ea. Sînt împuternicită de pe Lanmeur cu această misiune pe care o voi duce la îndeplinire pînă la capăt.

— Nu vă voi împiedica să rămîneți, dacă doriți, îi răspunse Distrit. Am primit însă ordin ca să duc la Loed pe consul și pe toți nedanii.

— Și dacă refuz ?

— Voi cuceri orașul prin forță. Aeroglisoarele noastre sînt înarmate.

Cuprinsă de o bucurie perversă, Akren încercă să-și imagineze o luptă în labirintul coridoarelor orașului. Totuși luă în serios amenințarea, convinsă că imbecilii ar fi putut cauza orașului pierderi iremediabile.

— Distrit, ipocrit bătrîn, să văd cum mă împuști pe la spate, strigă deodată Diaspad.

Se întoarse spre intrarea orașului, luînd-o și pe Akren cu el.

— Ne urmăresc.

— Sper. Nu privi înapoi.

Ajunseră la poartă.

— Sellaïm ! urlă Diaspad. Apasă !

Akren tresări văzînd în mîinile orbului dispozitivul de detonare a grenadelor termice. Un suflu fierbinte îi aruncă la pămînt.

— Cred că Muld va ezita înainte de a mai trimite un alt comando, comentă Diaspad ridicîndu-se.

— Știai că vor veni ?

— Mi-am luat măsuri de precauție încă de cînd Bugul și-a tîrît hoitul pînă aici. Și-acum n-au pățit decît ceea ce meritau. Știau că am grenade termice, și ar fi trebuit să se ferească.

Akren se clătină epuizată.

— Ar fi trebuit să stai liniștită, zise consulul. În starea în care ești nu-ți prieste să stai în aer liber.

— Mi-a prins bine să respir puțin, minți ea.

— Bine ? Nici acum n-ai înțeles că plămînii tăi sînt înghețați ?

— Dacă n-am murit pînă acum, voi scăpa, îi replică ea.

— Da, da, mormăi Diaspad fără să încerce să-și ascundă neîncrederea.

— Și acum ?

Reveniseră în sala frescelor. Akren, regăsindu-și patul, simți o stare de repulsie combinată cu una de ușurare. Nedanii așteptau nervoși. Își făcură din nou apariția armele. Akren îl căută pe Ennian. Știa că fusese prevenit, numai că apariția aeroglisoarelor nu era suficientă ca să-l poată distrage de la activitățile lui. Era la curent cu măsurile de precauție pe care le luase Diaspad ?

— Ce vei face dacă se întorc ? întrebă Akren.

— Mai am grenade, îi răspunse consulul impasibil.

— Cred că nu intenționezi să-ți petreci tot restul zilelor înfundat în catacombele din Gogleth, așteptînd noi victime ?

— Doar ai auzit adineauri ce spunea paiața aia...

— Doar asta ai căutat ! De ce ai incendiat silozurile ?

Diaspad nici măcar nu negă.

— Pentru că așa vom avea șanse egale. Iar cel mai bun va cîștiga.

Akren se întinse pe pat.

— Ce-o să se întîmple dacă băștinașii se vor revolta ? Coloniștii dispun de armament foarte bun...

— Dar nedanii cunosc terenul. Iar cînd Heloc va fi rănit, nimic nu-i va mai opri. Cum va putea să reușească o adunătură de degenerați fără ideal acolo unde iarna va fi învinsă ? Crede ce-ți spune un blestemat de metis, cărțile încă nu sînt jucate.

Aștepta.

În fiecare zi. Suportînd fiecare secundă.

Alinarea durerilor fusése de scurtă durată. Respirația îi devenise din ce în ce mai greoaie. Febra o cuprinse din nou. De două ori pe zi își regăsea luciditatea și se liniștea după ce consuma drogul. Ar fi încercat să lege o conversație, dar se temea să o facă, din cauza tusei care îi sfîșia pieptul. Totuși se simțea invincibilă. Încăpățînarea cu care se agăța de viață parcă-i întărea mușchii. Înțelegea ce căuta Ennian în Fața albă. Dorea din tot sufletul o vindecare cît mai urgentă. Numai că drogul i se dădea cu zgîrcenie.

Nu mai trăia decît pentru aceste momente în care Ennian se apleca asupra ei, ținînd-o de ceafă ca s-o ridice, ducîndu-i la buze vasul încrustat cu aur. El îi vorbea în felul lui, iar ea îl asculta cu plăcere. Spunea puține cuvinte, dar suficiente ca s-o facă să-și imagineze orașul. După o frază de-a lui, în minte îi apăreau cu claritate zile întregi de cercetări.

Ea nu spunea nimic. N-avea ce să-i ofere în schimb, în afara gestului pe care-l făcea acceptîndu-l lîngă ea.

Iar într-o zi nu mai veni.

În jurul ei, oamenii dansează împreună cu zeii. În mintea ei se aud bătăile tobelor din vechime,

ca o scurgere într-un alt leșin. De pe frescă coboară un luptător. Se îndreaptă spre ea, care-l așteaptă cu inima bătîndu-i nebunește. Casca îi scînteiază. În afară de centura care-i ține teaca sabiei, trupul său e gol. Sabia, într-o teacă din piele, îi lovește coapsele mușchiuloase. Scutul îi acoperă umărul stîng ce are desenat pe el un soare emailat.

O privește îndelung, îngenunchind apoi în fața ei. Își apleacă fruntea și-i spune

— Adio !

Are vocea lui Ennian. Se apleacă asupra ei pînă îi simte respirația pe față. Buzele li se ating. Se pierde. Cînd se trezește, el e deja în picioare. Echipamentul îi zornăie, iar pașii răsună pe dalele podelei. Simți o durere care o străfulgeră în piept. Întredeschise ochii și o văzu pe Bronwen.

Nedana înjura, încercînd s-o zgîrie. O lovi. Durerea fu îndeajuns de puternică să mobilizeze ultimele forțe ale fetei. Se ridică în picioare. Imaginea lui Ennian, aproape gol, o obsedează. El pleacă să lupte cu iarna, înarmat numai cu un scut și o sabie. Și această femeie care o înjură, în loc să alerge după soțul ei ! Oh, dacă ar avea și ea forțele întregi !

— Diaspad ! urlă ea.

Consulul se năpusti în încăpere și o alungă pe Bronwen, care se pierdu în labirintul coridoarelor, urlînd ca un animal rănit.

— Dă-mi lethe, îi porunci Akren, şi ajută-mă să mă îmbrac.

— Ce vrei să faci ? se îngrijoră el.

— Trebuie să plec. Trebuie să ies de aici.

El ezită, văzîndu-i privirile fierbinţi.

— Nu-mi cere asta ! zise el.

Şi totuşi o ajută să-şi îmbrace hanoracul.

— Drogul ! insistă ea.

Cu părere de rău, Diaspad scoase un flacon din buzunar. Nu era lichidul lăptos pe care-l ştia, ci băutura deosebită pe care Ennian o împărţea cu ea. Bănui că Diaspad o pregătise întrevăzînd o situaţie ca asta. Bău cu înghiţituri mari.

Căldura îi decontractă muşchii.

— Mai fă-mi un serviciu, zise ea. Nu veni după mine. Dacă te vede, nu va mai dori să revină.

Diaspad holbă ochii.

— Ce-ţi închipui ? E deja prea tîrziu.

— Nu ! ţipă ea împingîndu-l.

Drogul îşi face efectul asupra organismului, îi alungă febra, îi înlătură moleşeala.

Diaspad o vede dispărînd. Se aşează pe o ladă goală, ducînd la buze flaconul, în speranţa că o picătură din nectarul interzis profanilor îi va linişti pofta. Mînios, aruncă flaconul în zid. Sticla se sparge, stropind imaginea lui Heloc.

Akren clipi. Pupilele dilatate suportau cu greu lumina. Cu toate că era aproape ora prînzului, peste

platou se întindea un cer purpuriu. Stelele scînteiau indiferente. Exploziile răsturnaseră stîlpii porților, săpînd cratere în gheață.

Înainta. Pasul îi devenea tot mai sigur. Simțea mușcătura frigului trecîndu-i prin haine. La fel, deși avea inhalator, aerul ce-i pătrundea în plămîni, o înghețа.

Imediat ce ieși din șanț, îl zări pe Ennian. Se sprijinise de rămășița calcinată a unui aeroglisor, ca să poată muri în picioare. Încerca, cu scutul întins, să pareze sclipirile de email ale soarelui. Brațul, întărit de ger, strîngea inutil spada. Era mort, cu ochii deschiși, cu chipul liniștit. Akren ghici că-n liniștea pe care Ennian o afișa se ascundea victoria lui.

Nu-și putu stăpîni lacrimile. Chipul omului se pierdu în spatele unei perdele de ceață. Se prăbuși, cu corpul scuturat de hohote de plîns. Uitase de frig, copleșită de jalea ce-o cuprinsese. Dintr-o dată, se simți stăpînită de mînie, atît de puternic și de plenar, încît nu mai simțea nici o durere. Privi către omul gol, după care îi luă sabia. O trase ușor, iar degetele luptătorului se frînseră ca niște crenguțe uscate. Se clătină și se prăbuși imediat după ce-i smulse și scutul.

Se mișca anevoie din cauza rănii din umăr. Mănușile o împiedicau. Cînd o trase pe cea de pe mîna stîngă, degetele i se lipiră de metalul scutului și nu

se mai desfăcură niciodată. Gerul o pătrunsese în toate fibrele, pînă la oase.

— Heloc ! urlă ea.

Vocea i se păru înceată, îndepărtată. Masca de pe față împiedica sunetul să se propage, și o scoase.

— Ești un laș care se hrănește cu jertfele oamenilor stupizi ! Vreau să lupt cu tine ! De-adevăratelea !

Își dădu capul pe spate, izbucnind în rîs.

— Sînt beată și delirez. Dar nu mă voi mulțumi să te rănesc !

Alerga, alunecînd pe gheață, lovind cu sabia zăpada întărită.

— Eu te voi ucide !

Alerga, cu mîna înghețată pe scut, cu corpul arzîndu-i din cauza febrei. Nu mai zărea cerul. Întreg universul se transformase în gheață, iar gheața în foc aprins.

Numai atunci înțelese zeul că trebuia să lupte cu acest nou adversar. Țîșni dintr-odată, măreț și de temut. Akren se opri cu respirația întretăiată. Heloc își întinse cele șase brațe, fixîndu-și ghearele enorme în gheață. Gura, pierdută într-o pădure de stalactite, se deschise peste trei rînduri de colți. Limba îi ieși, albastră, reptiliană, iar din gît se auzi urletul furtunii. Ghearele se întinseră. Una din ele alunecă pe oțelul scutului. Akren lovi, făcîndu-l pe zeu să-și retragă brațul rănit. Lovea fără înce-

tare, în disperare, cu ură și cu furie. Heloc se retrăgea clătinîndu-se. Din răni i se scurgeau valuri de ninsoare. Loviturile iernii păreau de temut, însă mișcările zeului deveneau tot mai stîngace, amorțite sub propria lor răceală. Akren îl încolțise, lovind și tăind întruna, smulgîndu-i din corp bucăți de carne ce cădeau pe gheață, transformîndu-se în fulgi pufoși de zăpadă.

Luptă astfel pînă cînd se lăsă întunericul. Nu-și mai simțea fața, iar combinezonul se descususe, atîrnîndu-i în fîșii. Focul se stinse în ea și fu cuprinsă de frig. Se îndreptă spre cadavrul lui Ennian.

La o sută de metri distanță de ea, se deschidea poarta orașului. Era sigură că acolo ar găsi un pic de căldură și un pat.

Și mirosul grețos al mumiilor.

Se așeză și luă pe genunchi capul lui Ennian. De jur împrejur, rămășițele lui Heloc se transformaseră în blocuri de gheață pe toată întinderea platoului.

Diaspad îngenunche lîngă trupul care acum nu-i mai refuza îmbrățișarea. Cînd o ridică, rămase surprins cît de ușoară era.

Șterse sîngele de pe fruntea ei cu un pumn de zăpadă.

Nedanii priveau uimiți către cea care îndrăznise să se aventureze afară, înfruntîndu-l pe Heloc.

— Povestește-mi ! implora Sellaïm.

Dar nimeni nu mai avea glas să povestească. Atunci, Inaatoc luă mîna orbului și-i puse degetele pe veșmintele lui Akren, sfîșiate parcă de ghearele unei sălbăticiuni.

Diaspad întinse brațele, dăruind-o pe Akren admirației nedanilor.

— În numele celui care a ucis iarna, vă voi spune ceva.

Îl ascultau toți cu atenție.

— L-am cunoscut bine pe Datolahan, știu că și el mi-ar fi dat dreptate.

— Vorbește fără ocolișuri, îi porunci Inaatoc. Dacă ceea ce ne vei spune e justificat, n-ai de ce să te temi de noi.

— Această femeie nu e decît o străină. Și totuși a avut curajul să se lupte cu Heloc. Merită să fie îngropată în inima orașului, cu aceleași onoruri ca și Ennian.

Nedanii priveau unii spre alții, ezitînd să comită un astfel de sacrilegiu.

— Vă rog, insistă Diaspad. Strămoșii noștri o vor accepta printre ei.

O ținea pe brațe și, în ciuda faptului că așteptarea se prelungea, nu dădea semne de oboseală. Simțea că ar putea să o țină așa pînă la sfîrșitul vieții lui.

— Dacă veți accepta, zise el, mă oblig să revin la Loed și să vă ajut să-i eliberați pe ai voștri.

În scurt timp, Inaatoc rosti

— Ajutorul tău ne va fi de mare folos, zise el. Dar nu trebuie să-l tîrguiești. Îți acceptăm cererea pentru că este dreaptă.

Diaspad aprinse proiectorul. Va lumina multă vreme de acum înainte, după ce liniștea va domni din nou în mormînt. Unul lîngă altul, sprijiniți de același suport, Ennian și Akren sfidau imaginea lui Heloc. Pe fața tinerei, Diaspad pusese masca ei preferată. Inaatoc termină de scris pe pereți numele eroilor.

Îl însoți afară pe Diaspad. Peste tot, nedanii închideau coridoarele pe care tot ei le degajaseră.

Zidiră sala cu fresce, părăsind acolo aparatele și uneltele de arheolog ale lui Akren.

Și astfel, din aproape în aproape, ajunseră la aeroglisor. Diaspad descărcă lăzile cu măști. La venirea primăverii, Gogleth va cunoaște o activitate intensă. Specialiștii vor fi bucuroși să le găsească și să le înapoieze proprietarilor legitimi.

Niciodată nu s-au stabilit împrejurările în care prima colonie de pe Nedim a fost masacrată. Bazîndu-se pe anumite tradiții orale ale băștinașilor, cîțiva istorici au avansat ipoteza potrivit căreia ultimul consul en titre, cuprins de nebunie, ar fi preluat conducerea unei răscoale îndreptată împotriva comunității lanmeuriene. Majoritatea comen-

tatorilor resping însă această părere, ca fiind improbabilă.

Lucrările arheologului Akren Terguis au fost descoperite în primii ani ai celei de-a doua colonizări, în ruinele orașului Gogleth. Sînt cele mai bune mărturii despre epocă, cu toate neclaritățile și lacunele lor, imputabile doar bolii care a grăbit sfîrșitul arheologului.